

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

**ДЖОАН
РОС**

**Рицарят от
Ню Орлийнс**

ДЖОАН РОС РИЦАРЯТ ОТ НЮ ОРЛИЙНС

Превод: Лили Дикова

chitanka.info

Рурк О'Мали обича опасностите и хубавите жени. Като всеки военен кореспондент, той е вечно на път и е винаги на ръба — изобретателен, дързък, неуморим. Прибрал се за малко у дома, за да се възстанови от наскоро преживяно рисковано пътуване, той попада в един от най-коварните капани, които съдбата му е поставяла. В нощта на Марди Гра, последният ден на пролетния карнавал, Дариа Шей случайно попада на Рурк и търси помощ от него, за да се измъкне от неизвестен преследвач. Неочаквано и за двамата, към всичките им неприятности се добавя и проблемът с избухналите чувства, пламнали в горещите нощи на Ню Орлийнс...

ПРОЛОГ

Москва

Малко удоволствия могат да се сравнят с това, което изпитва човек, когато прекарва в леглото една мързелива неделна утрин с разкошна жена. За нещастие, изглежда тази сутрин Рурк О'Мали щеше да бъде лишен от подобни чувствени наслади.

— Не разбирам — оплака се той, като се надигна в леглото и постави зад главата си една от ниските възглавници. — Ти никога не работиш в неделя. За бога, никога не отиваш в студиото преди пладне.

Тя сигурно беше уморена. По-голямата част от нощта прекараха в „Роаял“ — най-елегантното казино в Москва, което се намираще в дворец, на времето ползван от царете, когато са идвали в града за конни надбягвания. За разлика от мрачните времена на комунистическото управление, нощният живот в Москва вече съперничеше на нощния живот в Ню Йорк и Париж. В клубовете започваха да свирят рок чак след полунощ и не спираха до изгрев-слънце. Само преди три часа се бяха прибрали от казиното в неговия хотел и много малко от това време бяха прекарали в сън.

— Казах ти, Ана се обади, че е болна от грип — извика Наташа Андропов от банята.

— Как не! Сигурно ще си прекара деня в леглото с някой оператор от телевизията. — Той се навъси, когато Наташа излезе от банята, облечена изкусително с френско дантелено бельо и ухаеща на аромата на сапуна, който беше част от обслужването в хотел „Балчуг Кемпински — Москва“. — Някои жени разбират от приоритети.

Тя го озари с усмивката, с която всяка вечер очароваше москоччани в новините по националната телевизия.

— Някои жени са доволни, когато се „закотвят“ през уикенда.

Самият Рурк беше амбициозен и изпитваше задоволство, че Наташа несъмнено беше най-дейната жена, която познаваше. Именно това бе едно от нещата, с които тя веднага го привлече.

— Защо не се върнеш след емисията новини? — предложи той.
— Ще прекараме побъркващ следобед.

— Звучи прекрасно. — Тя извади от гардероба копринена блуза и новия си костюм марка „Армани“. — Но, за съжаление, имам други планове.

— Така ли? — Той присви очи. В тона ѝ долови нещо непознато. Подозираше, че тя крие нещо. — Предполагам, че ако възнамеряваш да прекараш следобеда със стария си приятел ще ми кажеш. Знаеш, че по-късно щяхме да работим по материала.

Предишният приятел на Наташа беше известен крал в руската мафия. Дватама бяха израснали заедно в едно градче близо до Минск. Макар че явно според нея в интимната връзка между един бандит и една звезда от телевизионните новини нямаше сблъсък на интереси, винаги когато Рурк мислеше за това, а то се случваше все по-често поради интереса му към мафиотските войни, които се водеха в момента, направо му ставаше неловко от нестабилното ѝ чувство за морал.

А пък и, мина му отново през ума, Русия не беше Америка. Пуританите никога не бяха стъпвали в тази страна и ако се появяха, несъмнено щяха да ги прогонят от Москва. Знаейки с какви трудности се бе сблъскала през живота си, не беше негова работа да преценява поведението ѝ. Още повече, че връзката му с най-секси дамата от телевизионните новини в Русия си беше просто бизнес. Съчетан с горещ необвързващ секс.

— Ако имах среща с Димитри, разбира се, че щях да ти кажа.

Рурк не беше убеден, че ѝ вярва. От опит знаеше, че не бива да ѝ има доверие. Въпреки това, когато тя седна на покрития с брокат стол с облегалки и си обу чорапите, той почувства прилив на желание.

— Много жалко, че те поставят да седиш зад бюро — отбеляза той, променяйки темата. — Сложат ли те на табуретка, за да могат зрителите да видят тези крака, рейтингът ти ще скочи до небето.

Тя се засмя.

— Рейтингът ми е достатъчно висок, за да получа предложение за Си Ен Ен, благодаря.

— Наистина ли? — Това беше новост за него. — И кога стана това?

— След като разкрих, че агенти на ЦРУ работят в редакцията на „Москоу Таймс“.

Рурк не обичаше тази тема. Той скръсти ръце на голите си гърди.

— Доколкото си спомням материалът беше мой.

Усмивката ѝ бе професионално любезна и не сгря тъмните ѝ очи, които изведнъж бяха станали строги.

— Ти не го използва — каза благоразумно тя.

— Проверях източниците си.

Наташа въздъхна, изправи се с плавно гъвкаво движение и се приближи до леглото с котешката стъпка, с каквато предишната нощ в казиното бе привлякла вниманието на не един мъж.

— Моля те, скъпи — дългите ѝ пръсти с маникюр разрошиха черната му коса, — нека не започваме пак кавгата. В края на краищата, вече ти се извиних за това малко недоразумение. — Устните ѝ леко докоснаха неговите.

Недоразумение — друг път! Открадна темата направо под носа му само шест часа, след като той така глупаво я бе споделил с нея и я бе разтръбила по ефира. До другата сутрин предаването ѝ бе излъчено от всички телевизионни компании по света, включително и от неговата.

Като се укори, че сам си е виновен, защото не си е замълчал за темата, Рурк потисна обзелото го раздражение и притегляйки Наташа върху леглото, се отдаде на целувката.

— Рурк! — Тя се изви, опитвайки се да се освободи от силната му прегръдка. — Ще измачкаш блузата ми.

— Тогава я свали.

— Знаеш, че не мога. — Отново видът и тонът не бяха в съзвучие с изражението на дръпнатите ѝ кафяви очи. Като вдигна поглед към нея, Рурк усети, че тревогата, която забеляза, не беше заради блузата.

— Всичко ли е наред?

— Разбира се. Но ако не тръгна веднага, ще закъснея. — Тя стана и с ръка го натисна по гърдите. — Вероятно ще отложи следобедната среща. Ако се върна навреме, може да отидем в хотел „Аеростар“ на късна закуска с шампанско.

Неимоверно популярната напоследък късна закуска в този хотел още веднъж доказваше, че Русия вече се бе променила.

Тя можеше да предложи на човек да прекара неделния ден също както в „Двора на двете сестри“ в Ню Орлийнс — родния град на Рурк.

— По-скоро бих поръчал рум сървис. И бих хапнал в леглото.

— Както искаш, скъпи. — Тя пак го целуна. Целувката беше дълга и многообещаваща. Стана и облече палтото си. — Как изглеждам?

Той внимателно я огледа от горе до долу — от пригладената руса коса до достигащото до глезените богато палто от самурена кожа и меките като ръкавици италиански обувки.

— Като реклама на прелестите на капитализма.

— Добре. Защото с днешното си предаване искам да направя впечатление в Ей Би Си.

— И от тях ли получи предложение? — Когато си наумиш нещо, правиш го докрай, помисли си Рурк.

— Не казвай на никого, но там търсят нов колега на Тед Копъл.

— Предложили са ти Нощна линия?

Този път очите ѝ се озариха от усмивката и Наташа му заприлича на котка току-що зърнала пълна купа със сметана.

— Още не — призна тя, като грабна кожената си чанта марка „Шанел“. — Но доверени източници ме информират, че съм първа в един много кратък списък.

Изпрати му въздушна целувка и излезе от хотелската стая. Като реши по-късно да помисли върху това как след време тя ще предложи неговата тема в Америкън Нетуъркс, Рурк затвори очи и веднага заспа.

След по-малко от пет минути Наташа се върна.

— Колата ми не може да запали. А портиерът каза, че за такси ще трябва да чакам двацет минути.

До известна степен Рурк намери нещо забавно в това. Очевидно в Москва някои неща не бяха се променили.

— Вземи моята кола. Ключовете са на тоалетката.

— Сигурен ли си? Ами ако искаш да излезеш?

— Никъде няма да излизам. Ще си остана в леглото и ще поспя, за да имам сили, когато се върнеш. — Той бе решил, че ако вдига тежести във фитнес центъра и преплува няколко дължини в басейна на хотела, ще преодолее махмурлука, който натезаваше в главата му.

— Ако си сигурен...

— Наташа, скъпа, сигурен съм. Вземи проклетата кола. След като поспя, ще се обадя на някой механик да дойде да прегледа твоята.

— Колко си добър!

Дрезгавият ѝ по природа глас потрепери. Изумен, на Рурк му се стори, че в очите ѝ проблесна влага. След това реши, че сигурно е било отражение на светлината. Несъмнено Наташа беше една от най-коравите жени — не, най-коравият човек, когото той познаваше.

Рурк не можеше да си я представи да заплаче, дори ако някой прегазеше любимото ѝ куче. Не че имаше куче. За такова нещо се изисква себеотдаване, а от това, което той бе видял, дамата беше отдадена единствено на кариерата си.

— Аз съм... господин Чудесни. — Рурк отправи към нея продължителен изпълнен с копнеж взор и реши, че тя ще изрази възторга си от него в Нощна линия. — Ако много държиш да работиш през уикенда, тръгвай, преди да съм решил да те откъсна до леглото и да ти покажа колко добър мога да бъда.

Наташа се засмя. Чак по-късно той щеше да осъзнае, че в смеха ѝ едва забележимо се долавяше приглушено хлипане.

— Прашчай — каза нежно тя. Тъй като английският ѝ бе толкова добър, колкото неговият, а може би и по-добър, защото не омекотяваше по южняшки съгласните като него, Рурк бе изненадан от преминаването ѝ към родния руски език.

Но преди да успее да отбележи този факт, Наташа бе излязла.

— Прашчай — промърмори той и му се стори още по-странно, че Наташа бе избрала точно тази дума за сбогуване, а не „до свидания“, руския еквивалент на „до скоро“.

Ами ако отиваше някъде, където щеше да се забърка в нещо опасно?

Тя беше изключително самоуверена и типично в неин стил беше да си въобрази, че може да изкопчи повече тайни от престъпния шеф, без той нищо да заподозре. Естествено, Наташа можеше да прояви разум. Но Димитри Давидов не се беше изкачил на върха на бившия синдикат на престъпниците, като се е оставял лесно да го правят на глупак. Умът му беше остър като бръснач. Той можеше да бъде и безжалостен. И то ужасно.

Все по-неспокоен, Рурк стана от леглото и отиде до прозореца. Въпреки че по стъклото се стичаха вадички от дъжда, пред него се

откриваше чудесна гледка към сърцето на Москва — към Москва река с брегове, покрити от лекия първи сняг, към прочутите цветни луковидни куполи на катедралата на Василий Блажени, Червения площад, където бе поставена Коледна елха, към назъбените стени и към великолепните дворци на Кремъл.

Той я проследи с поглед как излиза от хотела, как се обърна към портиера, който с нескрито възхищение наблюдаваше дългите ѝ крака и изкусителната плавна походка, когато пресичаше Червения площад до мястото, където сутринта си беше оставил колата, след като видя, че входът на паркинга е затворен с верига.

Наташа погледна към прозореца, сякаш знаеше, че ще го види там и махна с ръка.

Усещайки, че малко преиграва, той ѝ отвърна със същото.

— Станал си толкова мнителен, че не би се доверил и на собствената си майка — промърмори под носа си, като я гледаше как пъха ключа в бравата на колата.

Експлозия разтърси девететажния хотел и стъклата на прозореца издрънчаха.

— Не! — изкрещя Рурк, гледайки втренчено ослепителното оранжево кълбо, където само преди секунди бе паркиран мерцедесът.

ПЪРВА ГЛАВА

Два месеца по-късно

Марди Гра — последният ден от карнавала в Ню Орлийнс е последната глътка силна доза фриволност преди въздържанието по време на Велики пости. Тъй като сякаш целият град се веселеше, Дариа Шей изобщо не очакваше, че в хотелската си стая ще завари труп.

Отначало не разбра, че мъжът е мъртъв.

— Закъсняваш — смъмри тя човека, отпуснат в креслото до прозореца с изглед към вътрешния двор. Захвърли чантичката си и плика с деликатеси и питиета на масата. — Реших, че докато работим ще пропуснем вечерята и затова купих сандвичи.

Приемайки мълчанието му за неодобрение, което бе очаквала, Дариа започна да се оправдава — той винаги успяваше да я предизвика да търси извинение за постъпките си.

— Навън е същинска лудница. Дори да имахме късмет да намерим някъде свободна маса, нямаше да ни оставят на спокойствие.

Отново нищо. Той продължаваше да я гледа втренчено, ням като един от изрисуваните кокосови орехи, които хвърляха към тълпите хората от карнавалните платформи. Дали не ѝ се сърдеше, защото не го бе чакала в хотела да пристигне от Вашингтон? В края на краищата, той беше закъснелият. Разстроена, Дариа извади две бутилки от кафявия плик. За себе си — минерална вода и за него бира „Дикси“ в бутилка с високо гърло.

— Майка ти не ти ли е казвала, че е грозно да се цупиш?

Дариа отново не получи отговор и я обзе тревога.

— Мартин? — Тя отиде към него. — Никак не е забавно.

Кръвта ѝ се смрази, сърцето ѝ се разтуптя.

— По дяволите, Мартин!

Протегна ръка, за да го разтърси за рамото, но в момента, в който го докосна, безжизненото тяло на вашингтонския федерален прокурор

Мартин Флетчър тежко се отпусна напред и се строполи върху бледозеления мокет.

Дариа неволно вдигна ръка, за да заглуши надигнали я се в гърлото ѝ вик. Сетне грабна чантичката си и изхвъркна от стаята.

Рурк реши, че салонът „Блу Байу“, който беше отляво на фоайето на хотел „Уитфийлд Палас“, прилича на бара от „Междузвездни войни“. Една почти двуметрова Мария Антоанета, натруфена с много висока напудрена перука и с подозрителна адамова ябълка, водеше оживен разговор с мъж, маскиран като огромен кондом и с похотлива червенокоса жена, чийто черен кожен сутиен, прилепнали високи ботуши и камшик бяха достатъчни, за да накарат всеки садист и мазохист да се захласне.

Мъж, облечен със сребърно боди, огромни криле, покрити с пера и ореол, украсен със скъпоценни камъни, танцуваше с монахиня под звуците на оглушителната музика на „Лонг Тол Сали“. В края на миниатюрния дансинг трио набити мускулести мъже се правеха на ченге, индианец и каубой — най-забележителните личности на село — и сравняваха бицепсите си.

— Много обичам последния ден от карнавала, а вие? — го запита женски глас.

Като си каза, че ако търсеше самота, не би трябвало да се прибира в Ню Орлийнс по това време, Рурк неохотно се обърна към новодошлата, настанила се на бара на току-що освободения до него висок стол.

— Невероятен е — съгласи се той.

Блондинката бе облечена в нещо като ризница, изплетена от златни нишки. Единственото, което носеше под прозрачното мини облекло, бе сребърна лента през слабините. Когато видът на чудните ѝ, явно увеличени с хирургическа намеса гърди раздвижиха в него не една струна, Рурк неохотно се зачуди дали шефът на компанията му беше прав, когато го обвини, че опасно е „прегорял“.

Не нанесох чак толкова тежки телесни увреждания на Димитри Давидов, помисли си Рурк. Само няколко счупени кости и пукнати ребра. Е, имаше там някаква си рана от нож, който бе пронизал белия

му дроб, но Рурк бе в позиция на самоотбрана, така че това изобщо не трябваше да се взима предвид.

— Извинете? — попита той, когато разбра, че „златното“ момиче с провлачения южняшки говор южно от линията Мейсън — Диксън отново му каза нещо.

— Попитах ви дали сте от Ню Орлийнс.

Преди Рурк да успее да отговори, че вече отникъде не е, една брюнетка, облечена с прилепнал черен костюм на котка и с блестяща черна маска, която покриваше горната половина от лицето ѝ, стремително се хвърли на врата му и шумно го целуна по устата.

Устните ѝ бяха меки като венчелистчета от магнолия и когато Рурк бе обгърнат от лек романтичен аромат, той почувства прилив на желание. Изненада се от поведението ѝ, въпреки че през последния ден на карнавала бе виждал много по-ексцентрични неща, но реши да не търси причина за тази неочаквана целувка.

В края на краищата, преди да стане това, което шефовете му нарекоха „голямото издънване на О’Мали“, със способността си винаги да плава по течението, той бе изградил завидна кариера на авторитетен военен кореспондент, предаващ новини от мястото на събитието.

Зарадван на нарастващия сексуален глад, който си мислеше, че завинаги е загубил в Москва и подбуждан от любопитство да види докъде може да стигне непознатата, той обгърна с ръце тънката ѝ талия с намерение да я притегли към себе си, но тя изведнъж се отдръпна.

— Къде се запиля, скъпи? Обещах на Джан и Харви още преди половин час да вечеряме заедно в „Петуния“. Направо умирам за голяма порция антилски скариди. А знаеш как обичам да задоволявам ненаситните си желания.

Въпреки че маската пречеше да види добре лицето ѝ, през дръпнатите дупки, които бяха изрязани за очите, Рурк долови проблясък на емоция, много приличаща на страст.

Като го хвана за ръката, жената го свали от дъбовия стол на бара.

— Нямам понятие кои са Джан и Харви — промърмори провлачено Рурк, докато тя си проправяше път през тълпата, — но това за задоволяване на ненаситните ти желания силно ме заинтригува, скъпа.

Той забеляза, че погледът ѝ изобщо не се задържаше на едно място. Очите ѝ шареха из салона като врабчета, които търсят място откъдето да избягат.

— Моля ви! — промълви тя и пръстите ѝ стиснаха неговите, докато прекосяваха пурпурнозлатистия мокет на фоайето на хотела. — Просто играйте моята игра и не ми задавайте въпроси, докато не излезем на улицата.

Едно предупреждение отекна в съзнанието на Рурк, последвано от спомен за експлозията, разтърсила центъра на Москва и издълбала на мястото, където бе паркирана колата му, трап, в който можеше да се побере цял автобус.

Тя можеше и да изглежда като жената котка, да ухае като градината на майка му и да има вкус на мед, но Рурк вече беше изпадал в подобна безизходица.

— Виж какво, скъпа...

— Моля ви! — Гласът ѝ трепереше от напрежение. Цялото ѝ тяло излъчваше бдителност и стрес, които лесно можеше да долови, тъй като самият той ги бе изпитвал нееднократно. — Обещавам ви, че само искам да ми помогнете да избягам от най-противния човек.

Дариа го бе познала още в мига, в който нахлу в „Блу Байу“. Рурк бе популярен от телевизията — изглеждаше във върховна форма, когато от най-отдалечените кътчета на планетата предаваше репортажи за военни действия. В такава форма, че из таблоидите в супермаркета винаги се появяваха историйки за неговия, както се носеше мълвата, твърде бурен любовен живот.

Въпреки че нямаше представа какво прави тук, в Ню Орлийнс, Дариа бе убедена, че той е олицетворение на безопасността. В края на краищата, Рурк бе единственият мъж в града, за когото беше сигурна, че няма да я убие.

Но неговият репортерски нюх му подсказа, че за нея той бе нещо повече от солиден телевизионен красавец.

Беше достатъчно интелигентен, за да открие лъжата отдалеч. Дариа мислеше да му каже истината, дори да го помоли за помощ, но тъй като имаше достатъчно опит с медиите, за да се опасява, че Рурк ще разкрие всичко, преди тя да успее да организира защитата си, не можеше да поеме риска да му се довери.

За щастие, въпреки че никак не умееше да лъже, изпитанията през които бе преминала, я бяха научили да блъфира.

Макар че отчаяно искаше да избяга, тя се спря достатъчно дълго, за да му отпрати ослепителна усмивка, предназначена да свали на колене и най-коравосърдечния мъж.

— Типичен случаен любовник пратен от ада.

Пръстите ѝ започнаха да галят ръкава му с привидно несъзнателни прелъстителни движения.

Биваше я, призна пред себе си Рурк. Дяволски я биваше. Но бе и лъжкиня. Освен това той с огорчение бе установил, че жените не се спират пред никакви лъжи с единствената цел да получат от мъжете това, което искат. Или, както в неговия случай, да въвлекат някого в убийство.

— Защо аз?

— Какво? — Нетърпение, нервност, може би дори страх я обгърнаха като аура и събудиха любопитството му.

— Защо избрахте мен да ви помогна, за да избягате от любовника си от ада?

— О! — Тя пое дълбоко въздух и това моментално привлече вниманието му към гърдите ѝ, които, макар че не бяха толкова чувствени, колкото на дамата с плетената ризница, чудесно изпълваха котешкия костюм. — Изглеждате безопасен. — Погледът ѝ, прикрит от маската, се придвижи от върха на тъмнокосата му глава до краката му и после се върна обратно. — И сте едър.

— Достатъчно едър, за да се справя с най-невъзпитаните любовници — съгласи се той, решил засега да участва в играта. — Освен ако не е нападател или професионален борец.

— Не — намръщи се тя. Как би могла да обясни, че нямаше никаква представа как изглежда потенциалният ѝ убиец? — Поне така ми се струва.

Жената поклати глава, изплашеният ѝ поглед се плъзна из фойето по същия начин, както в салона за коктейли, като се спираше на всеки посетител, сякаш търсеше определен човек. Когато мъж с черен костюм се появи зад една мраморна колона и се насочи към тях, Рурк усети, че тя се вцепени.

— Може ли друг път да продължим този разговор? Привличате вниманието към нас.

Жената отново се запъти към бронзовата въртяща се врата. Тъй като го беше хванала, Рурк тръгна с нея. Той би я последвал, дори да не държеше толкова здраво ръката му.

— Ако не искахте да привлечате внимание, не трябваше да се обличате по този начин — отбеляза той. — И как така не знаете с какво се занимава този човек?

— Последният ден на карнавала е — каза тя, като че ли това обясняваше облеклото и поведението ѝ. Кое то му се стори доста правдоподобно. — Кой човек?

— Вашият любовник — напомни ѝ Рурк и реши, че тя не бе чак толкова изкусна лъжкиня, за каквато първоначално я бе помислил.

— О... Той... Ами ние не сме стигнали до обсъждане на професиите си.

— Прилича на антипатия от пръв поглед.

— Доста добре познавам какви са хората. Поне в повечето случаи — промълви тя.

Бяха излезли на тротоара, претъпкан с хора, подредени плътно по петима, за да гледат нощния парад. Няколко души държаха чадъри, обърнати наопаки, като се надяваха да хванат късметчета, които да отнесат по домовете си заедно с магическите стъкълца и вуду талисманите „грис-грис“ като сувенири едно невероятно прекарване. Хвърлянето и улавянето беше нещо сериозно. Рурк бе виждал благи на вид баби с лилави коси да разкървавяват ръцете на други хора в борбата си за наниз от фалшиви перли или за пластмасова капачка от бутилка.

Небето се покри с плътни облаци и температурата падна поне с двайсет градуса, откакто той пристигна на летището преди няколко часа. Ароматът на задаващия се дъжд се носеше във въздуха и вятърът се усилваше, като блъскаше широките листа на банановите дървета в съседния двор.

— Вие, разбира се, знаете, че тази вечер в „Петуния“ ще бъде претъпкано.

Тя повдигна поглед към него и поклати глава.

— Не ставайте глупав. Нямам намерение да отивам в „Петуния“. Не и след като го обявих на висок глас в салона „Блу Байу“.

Когато покрай тях мина полицаи на кон, чиито подкови отекнаха по паважа, тя бързо се обърна в обратна посока.

— Вижте... — Рурк вече бе започнал да се изморява от играта. — Хайде да престанем с тази глупост. Ако някой наистина ви създава неприятности, да спрем това ченге и...

— Не! — Отговорът ѝ беше бърз, гласът — напрегнат. Очите ѝ, озарени от проблясването на рекламните на заведенията от другата страна на улицата, отново придобиха изражението на уплашена птица. — Наистина, не е необходимо. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Благодаря за помощта. Приятно е човек да види, че на юг все още има кавалери.

Рурк трябваше да бъде подготвен за това. Особено след поражението си в Москва. Но краткотрайният допир на устните ѝ до кожата му дотолкова го разсея, че той допусна тя да се откъсне от него и да се смеси с гъмжащата весела тълпа.

— По дяволите! — Рурк удари с юмрук дланта си. Несвикнал да губи и усещащ неочаквана любовна авантюра, хукна след Дариа.

Пулсът на Дариа биеше в слепоочията, когато се опита да си проправи път през тълпите, празнуващи последния ден на карнавала. Чудеше се защо убиецът на Мартин не я беше причакал в хотелската стая. Вероятно бе сметнал, че е твърде рисковано. Но тя знаеше, че той ще я преследва, знаеше, че би могъл да бъде някой от маскираната и костюмирана навалица — може би Пан или пък Ра — златният бог на слънцето, който изневиделица се появи пред нея, сграбчи я през раменете и прекъсна писъка ѝ като безсрамно си открадна целувка. Тя усети грапавия му твърд език в устата си, преди страстният ѝ нападател да се насочи към следващата жена, до която се докопа.

Една ръка я сграбчи за задните части и ги стисна. Тя като нямаше желание да привлича внимание върху себе си като се конфронтира, с който и да си беше позволил такава фамилиарност, тя се дръпна настрана. Виеше ѝ се свят, погледът ѝ бе замъглен от паника, но продължи напред, без да знае точно накъде се движи. Убедена бе само, че като се отдалечи от полицейското управление, ще бъде в по-голяма безопасност.

Дариа зави по Сейнт Питър стрийт и се запъти в посока обратна на реката, като си проправяше път през веселата буйна тълпа. Въпреки

шума, който я заобикаляше, тракането на токчетата ѝ по паважа отекваше в ушите ѝ като стрелба.

Нервите ѝ бяха ужасно опънати, в гърлото ѝ се надигна вик, когато внезапно бе дръпната сред кръг пияни мъже.

— Закъде си се разбързала, скъпа? — я попита един от тях, като я притегни към себе си и похотливо отърка тялото си в нейното, докато друг я натисна отзад.

Разгневена и същевременно ужасена, тя рязко го настъпи с токчето си по крака. С яростни псувни той я пусна и Дариа отново хукна да бяга. Едва не събори три възрастни монахини, очевидно излезли да наблюдават веселието. Помисли си да се обърне към тях за помощ, но тъй като не искаше да ги въвлича в опасност, продължи, без да знае къде може да дебне убиецът. Или пък кой би могъл да бъде той.

Тя стигна до Рампарт стрийт, която при нормални обстоятелства щеше да е едва ли не пуста. Но по време на единайсетте карнавални дни хората се тълпяха по улицата и чакаха пъстрата редица от карнавални платформи, които щяха да минат оттам по пътя си към общинската зала в парка „Луис Армстронг“.

Няколко електрически крушки от арката, през която се влизаше в парка, бяха изгорели или по-скоро счупени и Дариа знаеше, че въпреки всички свидетели наоколо, влизането в парка през нощта можеше да се окаже фатална грешка. Нямаше да е по-безопасно и да продължи по Бейзън стрийт. Тя криволичеше между парка и гробището „Сейнт Луис 1“ — място, през което нито една предпазлива жена не би минала денем, да не говорим за през нощта.

Дариа се мъчеше да реши по кой път да поеме, когато внезапно някой я сграбчи отзад. Голяма ръка с кожена ръкавица запуши устата ѝ и спря дъха ѝ. Когато бе блъсната назад към мъжа, тя зърна черна екзекуторска качулка. Нападателят я притисна към себе си с ръце като стоманени кабели и я повлече към гробището.

— Хей, човек! — извика един колежанин с фланелка с надпис „Тюлейн“. — Какво правиш?

— С жена ми имахме малка разправия — поясни мъжът с маската с приятен глас, който рязко контрастираше със силата, с която пръстите му се впиваха в плътта ѝ под котешкия костюм от ликра. — Водя я някъде, където да поговорим на спокойствие.

Момчето погледна недоверчиво.

— Добре ли сте, госпожо?

Насилникът я притискаше толкова силно към себе си, че тя можеше безпогрешно да определи формата на пистолета в джоба на тренчката му.

— Кажи, че всичко е наред — изсъска той в ухото ѝ. Дъхът му беше горещ и миришеше на бърбън. — Иначе колежанчето е мъртво.

Той излъчваше злонамереност, Дариа му повярва.

— Всичко е наред — подчини се тя и примря, като чу гласът си да трепери от страх.

Студентът от „Тюлейн“ отново я погледна. Тъй като приятелите му извикаха да побърза, момчето сви рамене, очевидно решило, че нямат нужда от неговата помощ.

— Добро момиче — изсъска през зъби мъжът. — Сега ето какво ще направим. Ще дойдеш с мен. Един твой приятел иска да си побъбри с теб.

Дариа бе сигурна, че няма да има никакъв разговор. Това, което знаеше, беше твърде опасно, за да я оставят жива. Щяха да я убият. Така както бяха убили горкия Мартин.

Адреналинът, напирал във вените, ѝ даде сили да се изтръгне. Но мъжът скочи след нея, хвана я за спуснатата коса и грубо я хвърли на земята. Тя с мъка се изправи на колене и погледна към своя убиец. Очите, които се виждаха през отворите на черната качулка, приличаха на очи на тигър, току-що хванал плячката си.

Дариа направи усилие да преодолее страха и си наложи да запази спокойствие. Тя бе интелигентна жена. Не беше ли завършила с най-висок успех от целия курс колежа по право в Станфорд? Не беше ли издавала периодично правно списание? Не беше ли в краткия списък за съдии в Щатския Върховен съд, когато прие длъжността заместник-прокурор? Разбира се, че можеше да измисли как да се измъкне от опасното положение.

— Няма да ти се размине безнаказано — предупреди го тя, а сърцето ѝ лудо биеше.

— Искаш ли да се басираме? — Гласът му беше плътен, груб и издаваше ужасни намерения. — Трябваше да останеш сама, кучко! Сега ще разбереш какво се случва на жена, която си навира носа в чужди работи.

С рязко движение той я изправи на крака и започна ту да я влачи, ту да я бутва да върви из още по-притъмнялото гробище. Мидите, които по тези места се използваша вместо чакъл, хрущяха под краката ѝ, белите мраморни гробове призрачно проблясваха на сребрилата зимна лунна светлина, едва успяла да се прокрадне между пролука в гъстите черни дъждовни облаци.

— Стигнахме достатъчно далеч. — Той я хвърли към един по-голям гроб. Като удари главата си в мрамора и падна на земята, Дариа долови ирония в това, че от всички места, които можеше да избере, за да я убие, той се беше спрял на последното убежище на Мари Лаво. Кръстчетата, надраскани по гроба ѝ, бяха дело на хора, които се надяваха, че бившата вуду кралица на Ню Орлийнс ще изпълни желанията им. Монетите, мидите и мънистата, разпръснати около него, бяха оставени като възнаграждение.

Мъжът тъкмо бе коленичил до Дариа и бе извадил пистолета, който тя бе почувствала в джоба му, когато двама афроамерикански тийнейджъри изведнъж изскочиха иззад гроба.

— Полиция — изръмжа похитителят.

Това бе предостатъчно. Двамата погледнаха от Дариа към мъжа, към пистолета, след това се обърнаха и започнаха да бягат към административната постройка, изградена от червени тухли. Дариа подозираше, че бяха дошли по доста съмнителни причини, но нямаше намерение да рискува живота им, като извика за помощ.

— Та докъде бяхме стигнали? — Всеки звук от приятния му тембър бе толкова ужасяващ за Дариа, колкото дулото на пистолета, който той бе опрял в слепоочието ѝ. Тя забеляза, че пистолетът имаше заглушител. На този човек му бе приятно да убива. След като натисне спусъка, той не би почувствал никакво угризение на съвестта.

Без да има възможност да си поеме дъх, за да извика, но и без да има желание да умре без съпротива, Дариа незабелязано събра шепа миди.

— Не разбирам за какво говориш — успя да каже, като потискаше ужаса си.

— Знаеш, че ако умреш с лъжа на устата, отиваш в ада — каза той общително. Малко се бе запъхтял от това, че я бе довякъл до гробищата. След като нормализира дишането си, той като че ли започна да се наслаждава на ролята си на убиец.

— Не е лъжа...

Мъжът я удари. Ударът бе силен, с опакото на ръката и направо завъртя главата ѝ на сто и осемдесет градуса. След това, като злобна пародия на милувка, изненадващо прокара по пулсиращата ѝ буза ръката си, облечена в ръкавица.

— Жалко, че нямаме повече време — промърмори той. — Ти си готино парче.

Ръката се спусна по гърлото, като палецът се позабави в основата му, където пулсът ѝ лудо биеше.

— Никога не съм могъл да си представя какво толкова намери в оная мижитурка за която се сгоди. Винаги ми е приличал на обратен. Много жалко, че ще умреш, без да разбереш колко е хубаво с истински мъж.

Тя преглътна злобата, която се надигна в гърлото ѝ. Хрумна ѝ една идея. Колкото опасна, толкова и скандална.

— Защо трябва да бъде така?

Той дръпна надолу ципа отпред на котешкия ѝ костюм и се показа бледа плът, която ярко контрастираше с лъскавия ѝ сутиен от черна дантела.

— Как? — Той прокара дулото на пистолета между гърдите, като очевидно се наслаждаваше на неволното ѝ треперене.

— Ако наистина искаш да ме убиеш...

— О, да.

— Тъй като вече повдигна въпроса, имам чувството, че не ми се ще да умра девствена.

Улучи точно в целта! Дариа разбра, че току-що е произнесла магическата дума, защото пистолетът се закова на място и очите на мъжа рязко се извърнаха нагоре към нейните.

— Лъжеш.

— Начинът да се провери е един.

— Ти си сгодена.

— И какво от това? Аз съм старомодна. И освен това... — импровизира тя — прав си за Джеймс. Единственият път, когато почти го направихме... — Тя млъкна за по-голям драматизъм и положи максимално усилие да изглежда по-скоро притеснена, отколкото ужасена. — Ами, той не може съвсем... Е, нали разбираш...

Мъжът отхвърли глава назад и се изсмя. Грубият му смях изстърга по нервните й окончания като шкурка.

— Естествено.

— Дори осъдените на смърт имат право на последно желание — напомни му тя.

Похитителят пъхна ръка под качулката и потърка брадата си, сякаш обмисляше това.

— Ако се опитваш да ме измамиш, ще те убия.

— И без това ще ме убиеш — каза тя. — Просто искам да извлека някакъв опит.

Той я изгледа продължително и мрачно.

— С вас, адвокатите, човек винаги трябва да прави сделки.

— Това е в кръвта ни.

Мъжът продължаваше да гледа гърдите й и смехът му стана потих и много по-смразяващ.

— Сигурно съм се побъркал. Защото наистина мисля да го направя.

— Би ми се искало.

Тя свали маската си и се опита да си придаде, както се надяваше, изражение на съблазнителка.

— Моля те да ме направиш жена. След това постъпи както искаш. Ако много държиш, убий ме. Но винаги има шанс да ни е толкова добре заедно, че да решиш да ме пощадиш. Няма нужда никой да разбере.

— Винаги ме е блазила мисълта да си имам любовница-робиня — размишляваше той на глас. — Четох един такъв разказ в „Рохайд“.

Дариа не се изненада, че той спомена едно от най-нецензурните порносписания. Порочните му съставители бяха публикували няколко материала след неотдавнашен порно рейд сред деца и въпреки че тя никога не се бе смятала за прекалено срамежлива, от актовете на садомазохизъм, описани по страниците на списанието, буквално й се повдигаше.

— Беше за един мъж, който водил дело с жена си за права върху детето им — разказваше той — и взел адвокатката й за заложница. Кучката е трябвало да прави всичко, каквото той поиска от нея. Всичко — натърти злобно похитителят. — В противен случай щял да реже парченца от плътта й.

Дариа не можа да се овладее и потрепери.

— Няма да се наложи да режеш от мен — обеща тя. — Ще правя каквото поискаш. Всъщност... — Като си спомни, че отчайващите ситуации изискват отчаяни средства, тя протегна ръка и натисна с длан надутото място в предната част на джинсите му. — ... аз го искам.

Когато похитителят се възбуди при допира ѝ, Дариа се изплаши, да не би да повърне. Но при мисълта, че целта ѝ бе да оцелее, тя все пак успя да прикрие отвращението си.

Мъжът огледа пустото гробище.

— Не тук — реши той.

— Къде?

— При блатата на речния ръкав. Там никой няма да те чуе как викаш.

Дариа знаеше, че ако допусне да бъде изведена от града на онова тъмно и опасно място, няма да остане жива.

Похитителят рязко я изправи на крака със сила, от която раменната ѝ става изпука и тя потрепери. След това, сякаш за да затвърди правата си върху нея, той я блъсна към себе си почти както направиха пияниците на улицата, разпра езекуторската си качулка и толкова рязко впи устните си в нейните, че зъбите им изтракаха.

Ръката му бе омотана в косата ѝ и прикриваше положението ѝ на заложница. Дебелият му език беше толкова дълбоко в гърлото ѝ, че направо я задушаваше. Наказателната целувка нямаше нищо общо с изненадващо стимулиращата целувка, която си бяха разменили с Рурк О'Мали.

Тази мисъл мигновено породя друга. Ако не бе избягала от репортера, сега нямаше да бъде в това бедствено положение. Но тя избяга. И тъй като никога не разсъждаваше за неща, които биха могли да се случат, Дариа разбра, че оцеляването ѝ е в собствените ѝ ръце.

Тъй като нямаше намерение безропотно да приеме смъртта си, тя го блъсна с коляно високо между краката. Щом той падна на колене, Дариа с всичка сила запрати счуканите миди в лицето му.

Мощен рев като на ранен лъв отекна сред самотните гробове. Тя бързо се обърна и се втурна към улицата, молейки се да се спаси.

ВТОРА ГЛАВА

Не му бе необходимо много време, за да я намери. Почти десет минути след като тя успя да се изплъзне, Рурк тръгна по Рампарт стрийт и попадна на тълпа, която бе образувала кръг под улична лампа, разпръскваща жълта светлина. В центъра на кръга униформен полицаи пазеше жена, изпаднала в безсъзнание.

Въпреки че жената беше с лице към земята, Рурк веднага разпозна прилепналия котешки костюм. Тя лежеше в локва потъмняваща кръв, отмивана от лекия зимен дъжд, който беше започнал да вали. До нея имаше малка черна чанта, която се носеше на рамо.

Като използва предимството на високия си ръст, Рурк си проправи път през тълпата.

— Рурк О’Мали — представи се той и бързо показа журналистическата си карта на ченгето. — Уърлдуайд Броудкастинг Нетуърк. Какво се е случило?

Това като че ли не направи никакво впечатление на полицаия, който не изглеждаше достатъчно пораснал, за да се бръсне.

— Когато казвам всички да се отдръпнат, това означава всички — включително и репортерите.

Презрителният му тон създаде у Рурк впечатлението, че в неговата лична йерархия журналистите бяха на едно ниво с наркотрафикантите и серийните убийци.

Рурк не се беше изкачил до върха на една изключително престижна стълбица, без да може да мисли със собствената си глава. Той нямаше намерение да остави жената да лежи на паважа и никога вече да не я види.

— Аз съм повече от репортер — отвърна Рурк. — По една случайност съм съпруг на госпожата.

Сред тълпата се разнесе шепот. Ченгето продължи да гледа подозрително и с присвиване на рамене показва, че няма намерение да спори по въпроса.

— Вие сте съпруг на тази дребничка курортистка?

— Да.

Рурк коленичи до простряната на паважа жена. Косата ѝ беше мокра от дъжда и от нещо тъмно и лепкаво, което можеше да бъде само кръв. Някой — ченгето? — ѝ бе свалил маската и се бе открило лице, което при нормални обстоятелства би било очарователно, но в момента бе прекалено бледо.

— Странно, че не сте били заедно, както повечето хора, когато са на почивка.

— Разделихме се в тълпата. Често се случва по това време на годината.

На Рурк му мина през ума дали няма да го заподозрат. Само това липсваше.

— Трябва да направим нещо за нея, по дяволите! — Той свали коженото си пилотско яке и я покри с него.

— Извиках линейка — опита се да се оправдае униформеният полицай.

Беше простреляна. Рурк бе виждал твърде много рани от огнестрелни оръжия и установи, че черепът ѝ бе ожулен от куршум.

— Съпругите ги прострелват — каза ченгето, сякаш цитираше полицейски наръчник — и обикновено първият заподозрян е собственият съпруг.

— Да, и аз съм гледал Отдел Убийства.

Забелязвайки как гневът се разлива по лицето на ченгето, Рурк си помисли, че сарказмът няма да му помогне да избегне стаята за разпити.

— Вероятно е инцидент. Сигурно някой е стрелял във въздуха — предположи той. — Куршум, изстрелян нагоре, пада долу.

Ченгето се намръщи.

— Много цивилни взеха да стрелят през последния ден на карнавала.

— Така си е. — Не беше в природата на Рурк да бъде любезен и внимателен, но при необходимост можеше да е и такъв. — Истинско чудо е, че хората от половината град не лежат по улиците, потънали в кръв.

Той отдръпна сплъстената коса от слепоочието ѝ. Тя бе смъртно бледа. Цветът на кожата ѝ му напомни за мидите, с които градът бе

застлан.

— Къде е проклетата линейка?

Сякаш като по поръчка, с пронизителна сирена пристигна една очукана червено-бяла линейка и разпръсна тълпата.

Светлината от въртящата се червена лампа на покрива се отразяваше в уличните локви и придаваше на мрачната гледка сюрреалистичен вид.

— Къде ще я откарате? — попита той фелдшера, който мереше кръвното налягане и пулса на младата жена, докато другият включваше системата.

— В Тюлейн.

— Хей — неочаквано се обади ченгето, — не казахте ли, че името ви е О'Мали?

— Да.

— Да не би да сте брат на топрепортера Майк О'Мали?

— Майк ми е брат. — Забележката за топ репортерството не прозвуча като комплимент, но Рурк не искаше да отвърне на заяждането. — Познавате ли го?

Ченгето сви рамене.

— Всички познават Майк. Всички съжалявахме, когато напусна полицията заради онзи материал за серийния изнасилвач.

Рурк нямаше желание да си губи времето да обсъжда силното разочарование, което по-големият му брат бе изпитал от полицията в Ню Орлийнс.

— Човек не може да бъде обвиняван за това, че иска сам да си бъде шеф.

— Така си е.

Ченгето се намръщи, сякаш се чудеше какво шефовете му биха искали да направи сега.

— Вижте, сержант — спря ги Рурк, когато фелдшерите вдигнаха жената на носилка, — знам, че по време на карнавала сте с намален състав. Нека да отида в болницата с жена си, докато намерите инспектори да ни разпитат.

Младото ченге погледна от Рурк към жената в безсъзнание, после отново към Рурк.

— Не възразявам. Точно сега тя нищо не може да ми каже, а вие сте брат на Майк.

— Ако идвате, да тръгваме — с недоволство се обърна към него фелдшерът. — За съжаление, тази нощ госпожата не е единствената ни пациентка.

Като реши да не дава възможност на ченгето да промени решението си, Рурк грабна чантичката и скочи през задната врата на линейката. Докато си проправяха път през тълпите, задръстващи улиците, със запалени светлини и надута сирена, които нямаха необходимия ефект, Рурк се протегна и хвана ръката ѝ. Големият искрящ диамант, който блестеше като леден къс на третия пръст на лявата ѝ ръка бе само една от причините, поради които той не повярва на нейната версия за случайния любовник.

— Коя си ти? — промълви той, като разсеяно погали с пръст дланта на безжизнената ѝ ръка.

Сякаш думите му успяха да проникнат през мъглата, която забулваше съзнанието ѝ. Очите ѝ се отвориха. Те бяха с цвят на отлежало уиски, изпълнени с болка и, помисли си той, със страх.

— Моля ви... — Гласът ѝ бе твърде тих, за да го чуят фелдшерите, които в този момент спореха по кой път най-бързо могат да минат през карнавалната тълпа. — Не ги оставяйте да ме убият.

Рурк се наведе, сякаш за да я погали.

— Кой би искал да ви убие?

Клепачите ѝ трепнаха и се затвориха. Жената промълви нещо, което той не успя да разбере. Приблужи устни до ухото ѝ.

— Не мога да ви помогна, ако не ми кажете кои са те.

Очите ѝ останаха затворени. Рурк усети как тя отново се унесе. Точно когато си помисли, че напълно я е загубил, тя успя да промълви:

— Полицайте.

Неговите шефове от телевизията му бяха заявили, че е бита карта. Че дори може би с него е свършено. И въпреки че пред никого не би го признал, когато в Москва преди четирийсет и осем часа се качи на самолета под полицейска охрана, дълбоко в себе си съзнаваше, че може би не бяха далеч от истината.

Но сега, след като се бе забъркал с жената котка, която и да беше тя, Рурк с огорчение откриваше, че старите мераци трудно умират.

Той вдигна чантичката ѝ от пода на линейката и я отвори. Прехвърли една гилза за червило и кутийка с противозачатъчни таблетки и извади сгъваемия портфейл. В шофьорската ѝ книжка от

Луизиана имаше обичайната информация — ръст, тегло, цвят на очите и на косата. И името ѝ — Дариа Шей. Въпреки че изражението ѝ на снимката бе сериозно, тя бе по-качествена от обикновените бюрократични снимки, което, като се имаше предвид как изглеждаше, не бе изненадващо. В портфейла имаше също двацет долара в брой, кредитна карта амекс и виза. Нищо необичайно.

— Бинго! — Рурк леко подсвирна, като стигна до личната ѝ карта, в която пишеше, че е заместник-прокурор. Това направи загадката още по-интригуваща. Той нямаше представа, дали жената му каза истината, но ако бе така, явно бе попаднал на нещо, което си заслужаваше да бъде проучено. Не всеки ден ченгетата правеха опит да убият някого, който по принцип е от тяхна страна.

Оживена работа кипеше в спешното отделение на Университетския медицински център „Тюлейн“. Постъпваше постоянен поток от пациенти, които пристигаха с линейки, такситата, с частни коли, дори пеша. Повечето от пострадалите, както и много от медицинските лица, оказващи им първа помощ, бяха с карнавални костюми.

Нетърпелив, разстроен и чудейки се как е възможно обикновено томографско сканиране да продължава толкова много, Рурк крачеше нагоре-надолу из чакалнята.

Наблюдавайки как двуметров афроамерикански гений заши цепнатина над окото на пациентка, облечена като Малката русалка, Рурк тъкмо реши да отиде да потърси тайнствената жена, когато Майкъл Патрик О’Мали изпълни входната врата.

— Много мило от твоя страна да уведомиш семейството, че се прибиращ — поздрави сдържано Майк.

— И аз не знаех предварително, че ще идвам.

Майк се отдръпна от прегръдката и удостои брат си с продължителен поглед, който според Рурк сигурно бе вършил чудеса по време на разпити.

— Изглежда слуховете, които миналата седмица разпространиха по Си Ен Ен, не са безпочвени.

Рурк нямаше настроение за разпити. По време на полета му за щатите го бяха подредили до един руснак щангист, за когото имаше

чувството, че се кандидатира да работи като комедиант.

Веднага щом се приземи на летище „Кенеди“, той бързо бе откаран с лимузина до офисите на телевизионната компания, където бе принуден да изгърпи президентът на Уърлдуайд Броудкастинг Нетуърк Дарън Феърфийлд жестоко да го нахока, вследствие на което Рурк хвърли журналистическата си карта върху широкото му махагоново бюро.

За щастие, Джордан Конуей, вицепрезидент на компанията и шеф на новините, сложи край на разправията, като охлади страстите и препоръча да се определи срок за уталожване на емоциите и на двете страни.

Рурк с неохота се съгласи временно да се оттегли, запази си място в самолета за следващия полет до Ню Орлийнс. Там, след като се настани в „Уитфийлд Палас“, се запъти към бара, за да пийне едно питие и срещна жената котка. Макар че и друг път не си беше лягал в продължение на двайсет и четири часа, умората започна да го наляга.

— Никого не съм убил — промърмори той. Не че и това не бе минавало през ума му. Той дори смяташе, че бившият любовник и убиец на Наташа лесно се бе отървал. Ако ченгетата не се бяха появили в онзи момент, Рурк можеше да прекара последния ден от карнавала в някой руски затвор, което несъмнено щеше да бъде дори по-лошо от хаоса в тази стая за спешна помощ.

— Радвам се да го чуя — заяви спокойно брат му. — Какво ще кажеш за варианта, че някой е искал да те убие?

— За жалост е твърде близо до истината, за да си позволя да остана безразличен.

Рурк седна в един авокадовозелен пластмасов стол и прокара длани по лицето си, спомняйки си огненото кълбо, в което се превърна колата му.

— Искаш ли да говорим за това?

Навремето Рурк можеше да каже всичко на по-големия си брат. По неосъдителния вид на Майк той реши, че вероятно все още е така.

— Може би. Но не сега. — Не когато раните бяха още много пресни и кървящи.

— Както решиш. — Майк седна до брат си.

— Сигурно ти се е обадило младото ченге — вметна Рурк.

Майк се засмя.

— Те стават все по-млади. Или пък ние остаряваме. — Бе негов ред да въздъхне. — Каква потискаща мисъл!

Въпреки че Рурк се съгласи, замълча.

— Струва ми се, че ченгето малко е изопачило истината — подхвърли Майк. — То каза, че е простреляна жена ти.

Изведнъж Рурк се озова в неудобното положение на пословично трудна дилема. Той никога не бе лъгал нито един от братята си. Но ако кажеше истината, Майкъл несъмнено щеше да се почувства длъжен да се намеси, а Рурк не искаше да рискува някой да пострада, докато не разбере с какво точно си има работа. Въпреки че знаеше, че онзи ден Наташа бе подготвила убийството му, фактът, че бе станал свидетел на ужасната ѝ смърт, продължаваше да тежи на съвестта му.

Рурк знаеше, че бе излязла рано от хотела, за да не пречи. И тъй като не бе наясно как точно ще го убият, за Димитри Давидов се оказа лесно да я превърне в жертва. Явно, че за него тя бе по-опасна от американския журналист. Имаше логика, защото стана ясно, че Наташа знае неимоверно повече за престъпния синдикат от всичко, което бе съобщила на Рурк. Това бяха неща, които тя очевидно искаше да каже на западните журналисти срещу прилична сума пари, дългосрочен договор с тяхната телевизионна компания и еднопосочен самолетен билет до Америка за място в първа класа.

Знаейки, че никога нямаше да си прости, ако стане причина да убият по-големия му брат, Рурк неохотно реши да се придържа към лъжата. Засега.

— Това е дълга история. Но в общи линии е вярна.

— От Си Ен Ен не споменаха, че имаш съпруга.

— Може би защото никой не знае. Искрахме да го запазим в тайна — импровизира Рурк. — Докато можем да си позволим съответната церемония с приятели и със семейството.

— Разбирам. — Тонът на Майк остана измамно любезен. Но Рурк знаеше, че няма да се отърве така лесно. — Кога бяхте решили да кажете на мама, че има снаха?

— Отчасти тази е причината, поради която дойдох в града. — По дяволите! Проблемът при лъжата е, че затъваш все по-дълбоко и по-дълбоко. — За да я представя на семейството ни.

— Рускиня ли е?

— Не, американка.

— Къде се запозна с нея?

— Това взе много да ми прилича на разпит. Кога ще запалиш прожекторите и ще извадиш гумените маркучи?

— Просто навакзвам с информацията за семейството ни — отбеляза Майк с равен тон. — Как се казва?

Хубав въпрос. Трябваше да му го зададе и ченгето на Рампарт стрийт. Освен ако — мрачно прецени Рурк — вече не е знаело отговора. Може би то е от онези ченгета, от които тя е бягала.

— Дариа. Моминското ѝ име е Шей.

Стори му се, че очите на Майк проблеснаха, като че ли чу нещо познато, но това бе за толкова кратко време, че не можеше да бъде сигурен.

— Хубаво име. Тя...

— Тя какво?

Рурк все повече започваше да се чувства като заподозрян. Въпреки че още преди година брат му напусна полицията и откри частно детективско бюро, Рурк реши, че ченгето винаги си остава ченге.

— Хубава ли е?

Споменът за прилепналия котешки костюм, който бе навлякла, проблесна в съзнанието му.

— Да, но...

— Знам. Оженил си се за нея заради ума ѝ. — Майк се ухили бързо и злобно.

— Харесва ли ти новата ти работа? — попита Рурк в желанието си да измести темата от мнимата си съпруга. — Живееш ли си охолно сред пищни жени, които постоянно се хвърлят на врата ти?

— Не съм се старал много да преследвам жени. Но работата много ми харесва. Тъй като нямах желание до края на живота си да надничам през прозорците на мотелите, за да издирвам кръшкащи съпруги и съпрузи, реших да се специализирам в охрана на корпорации и компании. За жалост, в тези времена имам повече работа, отколкото мога да свърша.

— Значи си направил правилен избор.

Рурк видя, че двойната врата в дъното на помещението се отвори.

— Така ми се струва — Майк проследи погледа на Рурк към количката, която буташе фелдшерът. — Тя ли е?

— Да.

Рурк вече се бе изправил и си проправяше път нататък. Забеляза, че беше прав — раната бе като ожулване. Хирургът я бе затворил с лека превръзка. Лицето ѝ бе натъртено от тежкото ѝ падане на улицата.

— Ти се събуди?

— Да, като че ли. — Дариа вдигна поглед към него. После примига. — Познавам ли ви?

Преструваше ли се? Дали наистина не го позна? И ако беше искрена, какво друго бе забравила за вечерта? Когато брат му застана зад него, той не знаеше дали да се чувства облекчен или огорчен от явната ѝ амнезия.

От една стана, не можеше да докаже, че той лъже. От друга, също не бе в състояние да даде много информация за това какво е правила, че да я прострелят.

— Надявам се, че да. — Той преплете пръстите на едната си ръка с нейните, направи усилие да се усмихне загрижено, повдигна съединените им ръце към устните си и леко целуна кокалчетата ѝ. — Аз съм твоят съпруг.

— Съпруг ли? — Тя се взря неразбиращо в него, сякаш думата ѝ бе непозната. Като че ли изведнъж бе започнала да говори на чужд език. — Ние сме женени?

— За добро или за лошо. — Той успя да се засмее дрезгаво. — И, скъпа, да се надяваме, че по време на медения ни месец не ни очаква нищо по-лошо.

— Меден месец ли?

— Господин О'Мали? — Привлекателна лекарка латиноамериканка се приближи към него.

— Да, това съм аз. — Той пое протегнатата ръка. — Рурк О'Мали.

— Знам. — Лекарката бързо и предизвикателно се усмихна. — Не пропускам ваше предаване. Аз съм почитателка... Тъкмо казах на съпругата ви, че е много щастлива жена.

— Нямам намерение да споря, докторе, но не бих казал, че човек е щастлив, щом са го простреляли.

— Щастието е нещо доста относително. — Тя сви рамене и бялата ѝ престилка наведе Рурк на мисълта, че средата, в която работеше тази жена, бе изпълнена с толкова насилие, колкото и неговата. — Ако куршумът беше попаднал само с няколко сантиметра наляво или надясно, можеше да бъде убита.

— Убита? — Очите на Дариа, изпълнени с болка, се разшириха.

— Това беше инцидент, скъпа — каза бързо Рурк. Прекалено бързо, разбра той, когато забеляза, че брат му присви очи. — Някакъв рикоширал куршум от последния ден на карнавала.

Явно объркана, тя се обърна към лекарката.

— Нищо не си спомням.

— Съвсем нормално при случай като вашия, госпожо О'Мали — увери я тя. — Макар че раната не е дълбока, загубата на паметта е нещо обичайно при травма на главата. След време ще си спомните почти всичко. — Лекарката се усмихна. — Важното е да не насилвате нещата.

— Почти всичко ли?

— Може да останат някои празноти. Тези неща са непредсказуеми.

Суматоха от раздвижване из помещението привлече вниманието ѝ. Като погледна нататък, Рурк видя, че през входа за спешни случаи вкарваха количка. Един фелдшер бе възседнал безжизненото тяло на мъж и го натискаше по гърдите.

— Съжалявам — каза лекарката. — Налага се бързо да отида.

И изчезна.

— Е... — Погледна Рурк след нея. — Сега какво?

— Съпругата ви ще трябва да остане — отговори една медицинска сестра, която се появи изневиделица. — За да бъде под наблюдение.

— Налага ли се да остана тук? — попита Дариа, явно недоволна от това, което чу.

Рурк не си внушаваше, че изведнъж очите ѝ се изпълниха със страх. Дори ако наистина не си спомняше какво се бе случило, за да я прострелят, тя знаеше, че е в опасност.

— Само за една нощ. — Лично той не бе въодушевен от тази идея. — Обещавам, че ще бъда с теб.

— Ето, виждате ли? — каза оживено сестрата. — Ще ви сложим да си легнете и до утре сутринта ще сте като нова. — Тя започна да бутва количката към вратата.

— Трябва да поговорим — каза Майк, когато Рурк последва количката.

— Не може ли по-късно?

— Не.

Тонът не търпеше възражение и Рурк се подразни от това, че брат му се държеше с предишните си маниери на ченге. Той насила се усмихна, наведе се и опря устни в буза, бледа като тебешир.

— След минутка ще те настигна, скъпа.

Единственият ѝ отговор бе отмаляло кимване.

— Кое е чак толкова важно, че да не може да почака до сутринта? — попита Рурк, като се обърна към брат си.

Майк се огледа из претъпканата чакалня.

— Да отидем навън, за да поговорим на спокойствие.

Раздразнен, но несъмнено изпълнен с любопитство, Рурк се подчини.

— Ти не си женен — каза Майк, когато застанаха извън сградата под светещия сигнал на „Спешна помощ“.

— Какво те кара да мислиш така?

— Единственият пръстен, който носеше твоята съпруга, беше годежен.

— Може би е загубила халката.

Последният кръг от разпита напомни на Рурк времето, когато той бе на десет години и подстрекаван от Джони Друън, бе задигнал книжка с комикси с Батман от книжарницата „Нюбъри“ на Сейнт Чарлс Авеню. Когато откри дребното престъпление, Майк върна брат си в магазина, където не само го принуди да се извини на собственика и да плати списанието, но и да обещае всеки ден в продължение на един месец да мие прозорците и пода.

— Може би никога не е имала халка — каза мрачно Майк. — Но това няма значение. Това, което има значение, е фактът, че вероятно си се замесил с убийца и искам да знам какво става.

— Убийца? — Твърдението се стори на Рурк невероятно. — Това е смешно.

— Отседнал си в хотел „Уитфийлд“, нали?

— Да. — Рурк скръсти ръце. — Предполагам, не трябва да се изненадвам, че знаеш.

— Аз съм детектив — напомни му Майк. — С достатъчно връзки сред ченгетата, за да разбере, че тази нощ в „Уитфийлд Палас Хотел“ са намерили труп.

— Чисто съвпадение — успя да изрече Рурк със спокоен глас.

Още веднъж той си припомни какво бе казала тя за ченгетата, които искат да я убият и се зачуди на какво мнение щеше да бъде брат му, ако му споменеше за такава вероятност. Повечето ченгета в Ню Орлийнс бяха като брат му — добри мъже, които се опитваха да поддържат равновесието в един все по-опасен свят. Но и сред полицаите си имаше гнили ябълки.

— Аз категорично не съм убил никого.

— Разбира се, че не си. Може и да си имаш своите недостатъци, но дори ти нямаше да се изплъзнеш на някой агент от Щатския съд.

— От Щатския съд? — Нервите на Рурк се обтегнаха. Като към тази информация се прибавеше значката на Дариа на заместник-прокурор, явно ставаше въпрос за нещо сериозно.

— Да. Интересно, мъжът не е бил регистриран там като гост.

— Може да е използвал псевдоним. Или пък е гостувал на някого. — На Рурк не му беше необходимо да гадае, за да разбере какво щеше да последва.

— Излиза, че е гостувал. На една жена. Жена, чието описание по някаква случайност съвпада с външността на твоята млада съпруга.

По дяволите! Всичко се повтаряше. Рурк започна да се чуди под каква нещастна звезда е роден, та все се забъркваше с пищни фатални жени.

— Обвиняват ли я в убийството на федералния прокурор?

— Ако се окаже, че трупа̀т е намерен в нейната стая, тя ще трябва да отговаря на много въпроси.

Като се започне от това защо ѝ е била необходима стая в хотел, след като от шофьорската ѝ книжка личи, че живее в града, помисли си Рурк.

— Може би този, който е убил прокурора е преследвал нея.

— Има такава възможност — съгласи се Майк. — Още повече щом е простреляна. Но амнезията, която проявява, дава интересен обрат на случая.

— Сега говориш като ченге.

— А ти се държиш като човек, който крие нещо. — Майк разтърка квадратната си челюст. — Защо не бъдеш откровен и да ми кажеш това, което знаеш?

На Рурк му олекна, защото най-после можеше да говори истината.

— Знам по-малко и от теб. Изобщо нямах представа за убития мъж.

Той обясни как се бяха запознали. Как я бе загубил в тълпата и после след минути я намери простреляна на улицата. И, което беше по-важно, че според нея ченгетата искат да я убият.

— Това е сериозно обвинение. — Изражението на Майк беше мрачно и сурово като на ченге.

— Знам. И може би тя лъже, за да се прикрие. Но когато ми го каза, беше почти в безсъзнание. Не смятам, че е била достатъчно нащрек, за да лъже.

— За някои хора лъжата е втора природа.

— Тук позна — съгласи се мрачно Рурк, като се сети за Наташа.

Той реши, че ако в линейката Дариа Шей му бе казала истината, трябва да я измъкне от болницата, преди ченгетата да се появят. И след това да разбере в каква фатална бъркотия го бе въвлякла тази тайнствена жена, независимо дали имаше амнезия или не.

ТРЕТА ГЛАВА

Дариа лежеше в леглото, вирайки се в тавана, покрит с петна от вода и се притесняваше от празнотата, която бе обзела съзнанието ѝ. Тя се опита да възстанови нещо — каквото и да е, за живота си, преди да се събуди в спешното отделение, но спомените ѝ се свеждаха само до шум, тълпи и чувство на страх. Страх от какво?

Ръцете ѝ се бяха отпуснали върху бял колосан чаршаф. Повдигна едната, като наблюдаваше как диамантът проблясва на светлината на лампата. Сигурно той ѝ го бе дал, разсъждаваше тя. Мъжът в спешното отделение. Този, който твърдеше, че ѝ е съпруг. Поразително едър с гъст кичур коса над челото и очи с цвета на небето над среднощния заблатен ръкав на реката.

А! Умът ѝ бързо превключи към тази мисъл. Тя знаеше как изглежда речният ръкав през нощта. В съзнанието ѝ изплава друг образ — на неподвижна вода, дървета, обвити в мъгла и на мъх.

— Дали живея тук? С него?

Тя отново си го представи: носът му изглеждаше така, като че ли неведнъж бе чупен, а устните му напомняха устни на келтски поет. Дариа едва ли не усещаше вкуса им, което я караше да вярва, че може би наистина ѝ бе съпруг. Но когато се опита да си представи двамата в някаква семейна ситуация, непокорният ѝ мозък отказа да я послуша и тя отново изпадна в забрава.

— О, боже! — прошепна Дариа, като зари лицето си с ръце. — Какво ще правя?

Рурк стоеше до отворената врата и гледаше бледата унила фигура в леглото. Той обузда инстинктивното самоуспокоение, като си припомни, че заради обвързването си с една светска тайнствена жена едва не го убиха. Може и да не бе най-умният мъж на света, но бе достатъчно интелигентен, за да се поучава от грешките си.

Рурк взе твърдо решение и влезе в стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Това вярно ли беше?

Необходимостта да остане абсолютно необвързан емоционално придаде на въпроса по-грубо звучене, отколкото възнамеряваше. Рурк видя как раменете ѝ се напрягат. Тя бавно свали ръце и бдително посрещна неговия втренчен поглед.

— Кое да е било вярно?

— Че нищо не можеш да си спомниш.

Гласът му бе изпълнен с недоверие. Дариа повдигна брадичката си.

— Защо да лъжа?

Наистина защо, помисли си Рурк.

— А какво ще кажеш за дребния проблем, че в хотелската ти стая е намерен труп на мъж?

— Какво? — Очите ѝ се разшириха и въпреки че наглед бе невъзможно, тя още повече пребледня. Кожата ѝ стана толкова прозрачна, че Рурк имаше чувството, че ръката му може да премине през лицето ѝ.

— Полицията е намерила мъртъв един федерален прокурор в хотел „Уитфийлд Палас“. В стая, резервирана от жена, която описват едва ли не като твое копие.

— Не си спомням никаква хотелска стая — каза настойчиво тя. — И изобщо не си спомням никакъв мъж. Особено пък мъртъв.

— Така казваш.

— Защо да лъжа?

— Защото може би си го убила.

— Изключено. Никого не съм застрелвала. — Тя беше сигурна в това.

— Интересно, знаеш, че е застрелян.

— Ти не го ли каза току-що?

— Не. Само казах, че един федерален прокурор е намерен мъртъв. Точка. Без уточнения. Без подробности.

Дариа въздъхна дълбоко, обмисляйки тази изобличителна констатация.

— Как е възможно? Откъде мога да знам, че мъжът е застрелян? И нищо да не си спомням?

Хубав въпрос. Въпрос, на който той възнамеряваше да даде някои отговори. Рурк прекоси стаята и застана до леглото.

— Да започнем с името ти. Спомняш ли си го?

По челото ѝ се появиха бръчки.

— Лекарят ме нарече „госпожа О’Мали“. — Това не прозвуча вярно нито тогава, нито сега.

Рурк реши да се придържа към версията си, докато разбере какво си спомняше или не си спомняше Дариа.

— Точно така. Ти си моя съпруга. Дариа Шей О’Мали.

Очакваше името да бъде оспорено. Или да забележи някакъв признак, че е чула нещо познато в първата му част. Но по изражението ѝ изобщо не личеше, че казаното означава нещо за нея. Дариа повтори името няколко пъти, но то не предизвика никакви спомени. Едва не заплака от объркване.

— Как е първото ти име? — попита тя.

— Рурк.

— Рурк — повтори тя. Името ѝ бе абсолютно чуждо при изговор, а и звученето му бе съвършено непознато. — Така ли те наричам?

— В повечето случаи — сви рамене той. — В други — „скъпи“ или „мили“. А когато забравям да вдигам кърпите от пода на банята, ставаш малко по-остричка.

Думите и изражението му би трябвало да я разсмеят, но Дариа не намери нищо смешно в ситуацията, в която беше изпаднала. Рурк просто ѝ намекна за домашен уют. Тя отново се опита да си представи как двамата живеят заедно в брачно безоблачно щастие. Отново празнота.

— От колко време сме женени?

— От скоро. — Отново сви рамене.

— Е, това вече е нещо. Отдавна ли се познаваме?

Разбира се, че не. Дариа не можеше да си представи, че би забравила един толкова силен мъж. Силен по един особено кротък начин. Мъж, когото човек не би искал да разсърди. И който би защитил една жена.

Откъде ѝ дойде тази мисъл? Имала ли е нужда от защита?

— Беше шеметно ухажване. Всъщност с теб решихме да пазим брака си в тайна, докато се върна в Ню Орлийнс, за да съобщим новината на семействата си.

— Докато се върнеш... Това означава ли, че аз живея тук? И ако сватбата ни е била тайна, затова ли не нося халка?

— Отговорът и на двата въпроса е „да“, госпожо О’Мали.

Рурк си помисли, че ако Дариа симулираше амнезия, го правеше много убедително.

— Но ако живея тук, защо ще взимам хотелска стая? — Гласът ѝ премина в тревожен шепот.

— Не знам, скъпа — отговори тихо Рурк. — Това е нещо, което ни предстои да разберем.

Ние. Дариа не знаеше защо тази дума ѝ звучеше толкова окуражително. Нищо не си спомняше за този мъж... нито за сватба.

Тя повдигна очи към Рурк и го изгледа продължително и мълчаливо.

— Сигурно си решил, че ще си спомня нещо толкова важно като това, че съм омъжена.

— Да, ще си спомниш, нали? — Той се наведе към нея. В погледа му имаше дяволит блясък, лицето му бе на сантиметри от нейното. — Трябва да ти кажа, скъпа, че малко ме засегна. Забравяш, че меденият ни месец се превръща в същинско накърняване на моето его.

Устните му, по които играеше усмивка, почти докосваха нейните. Тя само трябваше съвсем леко да повдигне глава от възглавницата.

— Аз те целунах.

Тревожното осъзнаване, че познаваше съвсем точно вкусът на устните му, я накара да прошепне тези думи, вместо да ги запази за себе си.

— Добро начало.

Рурк се зачуди дали ако пак я целуне, ще стимулира паметта ѝ. Като се окуражи от мисълта, че това бе единствената причина, поради която ще си позволи отново да вкуси тези гладки като сатен устни, той наведе глава, преодолявайки разстоянието между тях, когато Дариа повдигна лице към неговото.

— Извинете.

Когато плътният глас разтърси тишината, Дариа се отдръпна, очите ѝ се устремиха към вратата.

— Някой да ти е казал, че невинаги избираш най-удобния момент? — изръмжа Рурк, без да откъсва очи от нея.

— Просто си помислих, че ще бъде в кръга на добрите маниери да поздравя новата снаха в семейството — отвърна спокойно Майк, — преди да си замина.

Отказвайки се засега да я целуне, Рурк се обърна към брат си.

— Среца с гадже ли имаш?

— Не, ще работя. Собственикът на едно от казината лодки в реката подозира, че управителят му го краде. Цяла седмица съм играл комар. — Той разпери ръце и с усмивка се обърна от Рурк към Дариа. — Пред вас са „най-бързите“ ръце в областта.

Почувствала облекчение в присъствието на този приятелски настроен мъж, който много приличаше на брат си, Дариа отвърна на усмивката му.

— Нищо не разбирам от комар, но според мен повечето жени предпочитат мъже с „по-бавни“ ръце.

Майк се засмя на забележката ѝ. Дариа знаеше, че несъмнено много женски сърца са се разтуптявали при този плътен и ясен звук. Но колкото и привлекателен и дружелюбен да изглеждаше, колкото и смехът му да я сгриваше и успокояваше, той не ѝ въздейства толкова, колкото един-единствен поглед на мълчаливия мъж, който стоеше наблизо и ги наблюдаваше с доста голям интерес.

— Аз съм Майкъл Патрик, най-възрастният и най-красивият брат от семейство О’Мали. — Той се приближи и застана до леглото, наведе се и леко я целуна по ожулената буза. — Нещо ми подсказва, че ще се впишете съвсем добре в семейството ни. — След кратката братска целувка, Майк се обърна към Рурк. — Трябва пак да поговорим.

Опасявайки се от нов разпит, Рурк възнамеряваше да откаже, но видя неумолимата решителност в погледа на брат си. Въпреки че обвиняваше Рурк, че е инат, на света нямаше по-неотстъпчив човек от Майкъл Патрик О’Мали. Именно това качество, превърнало го в голямо ченге, го правеше истински досадник като по-голям брат и Рурк бе наясно, че няма да избегне лекцията му. Той се обърна към мнимата си съпруга.

— С Майк трябва да обсъдим един семеен въпрос и след това веднага се връщам.

Прокара пръст надолу по бузата на Дариа в нещо като съпружеска милувка и изпита неочаквано чувство на задоволство, като видя, че изключително бледата ѝ кожа порозовя.

— Хубаво.

Поради някаква причина, която не можеше да разбере, Дариа не искаше Рурк да я оставя сама. Но тъй като не ѝ се щеше да бъде като

някаква безпомощна натрапчива жена — макар че точно така се чувстваше в момента, тя немощно се усмихна.

— Няма да мръдна оттук.

Без й повярва нито за миг, Рурк отиде само до коридора пред вратата.

— Изнеси ми я.

— Кое?

— Най-новата лекция на по-големия брат.

— Всъщност аз се отказах да те измъквам от беди от времето, когато ти реши да защитаваш пропадналата репутация на Лила Комо и възприе изцяло отбранителната линия на футболния отбор на гимназията „Сейкрид Харт“.

— Ако знаех, че тя се отдава едва ли не на всяко момче в училище, нямаше да бъда такъв кавалер — измърмори Рурк, като си спомни колко глупаво се почувства, когато Лила го наруга, че е пребил Били Джоунс — крайния защитник на отбора. Както се оказа, тя бе забременяла от него до игрището след мача, който играха, след ваканцията.

— Но Лила е минало — каза Майк. — Връщайки се към това, което става сега, мисля, че трябва да знаеш, че убиецът от най-престижния хотел в града възнамерява да офейка със самолет.

Рурк изруга бързо и цветисто.

— Тази информацията от твоите приятели ченгетата ли я получи?

— Не. От една стара приятелка — Дезире Дюпре.

— Репортерката, с която живя последния път като се прибрах ли?

— Да, точно тя. После Дезире се омъжи за един следовател, който стана писател, но поддържа връзка.

— Разбирам.

— Не се усмихвай така самодоволно, защото сме само приятели. Не всички братя от семейство О'Мали имат краткотрайни взаимоотношения.

Не. Това важеше само за него и за Шейн. Майк винаги е бил братът, изпълнен с отговорност. Което не беше толкова изненадващо, помисли си Рурк, тъй като баща им през повечето време не беше у дома, а майка им не можеше да се оправя с тримата си сина. Така че,

докато братята му пораснат, Майк изпълняваше ролята на баща, който строго следеше за дисциплината.

След като приключи с възпитанието, нищо чудно, че стана ченге. По този начин, мислеше си Рурк, Майк можеше да бъде „големият брат“ на целия проклет град. Или поне бе такъв, докато не попадна в неумолимия вихър на политическите интереси.

— Какво знаят журналистите?

— Само това, че е намерен труп в стая, регистрирана на името на жена. Дезире е останала с впечатлението, че ченгетата са напълно наясно коя е тя, но точно сега не искат да съобщят.

— Може би искат да почакаат, докато Дариа даде официално изявление пред журналистите — разсъждаваше Рурк. — Или може би самите те я преследват.

Майк поклати глава.

— Как го правиш, по дяволите? В града си само от няколко часа и вече си се забъркал в нещо опасно.

— Това е талант. — Въпреки че обстоятелствата несъмнено не даваха основание за това, той се ухили. След това изражението му мигновено помръкна. — Виж какво, всичко остава само между нас двамата, ясно?

По лицето на Майк сякаш премина буреносен облак.

— Би трябвало да ти зашия един само защото поне бе редно да се сетиш, че е излишно да ми го казваш.

— Извинявай. — Имаше право. — Вече на никого не се доверявам. — Беше самата истина.

— Аз също. — Майк скръсти ръце пред гърдите си. — Този път жената каква е? Само, моля те, не ми казвай, че е провалила се руска шпионка.

— Не е толкова ефектно. Според личната ѝ карта в портфейла се вижда, че е заместник-прокурор.

— Дариа Шей. Трябваше да се сетя за това име. — Той не се опита да прикрие разочарованието си.

— Познаваш ли я?

— Не лично. Започна работа точно когато напуснах полицията. Но съм чувал за нея. Има репутация на умна и безкомпромисно честна, което в този град е истинска аномалия. Известна е и с трудолюбието си

и с решимостта си да се бори докрай срещу престъпниците — независимо кои са те. Което ядоса доста хора.

— Както в полицейското ли?

— Говори се за някакво разследване за подкупи и корупция — каза Майк. — Разобличила е и няколко съдии за далавери с глоби и един съдия, че редовно е взимал пари от банда наркотрафиканти.

— В тази община всеки открито действащ и агресивен прокурор непременно ще си създаде врагове.

— Слабо казано. — Майк замълча, сякаш искаше внимателно да подбере думите си. — Освен това тя не играе на съблазнителка, както правят много успяващи жени, за да улеснят кариерата си в професия, в която доминират мъже. Сега се сещам, че чух разни неща за някакви мъже, които смразила с реакцията си, само заради това, че я поканили да излязат.

Като си спомни горещата целувка, с която го изненада, Рурк реши, че брат му сигурно греши точно по отношение на тази информация.

— Нали няма вероятност да се връщаш в Москва? — попита Майк.

— Никаква.

— А ще посетиш ли някои бюра на компанията в Ню Йорк?

— Не. — Точно сега Рурк най-малко искаше да отиде там.

— Боже мой! Опасявах се, че ще чуя това.

— Изобщо не мога да ти кажа какво ще правя, Майк — заяви с искрено съжаление Рурк, — защото каквото и да се случи, искам ти да останеш безупречно чист. Няма смисъл да се рискува лицензът ти.

— Моят лиценз не означава нищо в сравнение с това да предпазя брат си да не бъде убит.

— Няма да се стигне дотам.

— Не го чувам за първи път.

— И все още съм жив.

— Знаем. И повярвай ми, за мен този дребен факт е доказателство, че има чудеса. — Той поклати глава. — Поне ми обещавай да се обаждаш.

— Разбира се.

— Ще я вземеш ли със себе си?

Само от погледа на брат си Майк изтръпна.

— Добре. Не е моя работа. Разбрах. — Той извади визитна картичка и писалка и надраска на гърба един номер. — Това е клетъчният ми телефон. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. По всяко време.

Рурк взе картичката и я постави в джоба на ризата си.

— Ще ти се обадя. Благодаря. Винаги съм казвал, че е чудесно човек да има по-голям брат.

— А аз винаги съм казвал, че е голяма досада човек да има малък брат, който винаги се навира между шамарите.

Братята се прегърнаха и в този кратък миг Рурк разбра защо се бе върнал у дома. Семейството е като мощен магнит. Особено когато животът ти виси на косъм.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се — веднага отговори Майк.

— Мотай се наоколо десетина-петнайсет минути, за да се обадя по телефона и да се погрижа за няколко неща.

— Да пазя, искаш да кажеш.

Изражението на Рурк беше сериозно, както и на брат му.

— Да, струва ми се, че може и така да се каже.

Той хвърли бърз загрижен поглед към затворената врата на болничната стая и после тръгна, за да подготви бягството на Дариа.

След двамайсет минути Дариа недоверчиво гледаше Рурк.

— Не можеш да искаш от мен да облека това!

Той погледна надолу към ефирната дрешка за харем, която бе купил от една чиновничка от болницата, която бързо реши, че за сто доларовата банкнота, която мъжът предложи за костюма ѝ, напълно си заслужаваше да прекара до края на смяната с няколко зелени парцала от спешното отделение.

— Не е чак толкова лошо.

Намръщеното ѝ лице говореше друго. Когато тя скръсти ръце, Рурк долови черти на неумолимия прокурор, който бе описал Майк. Очевидно травмата на главата ѝ не бе увредила същинската ѝ природа.

— Тя е почти прозрачна.

— Не съвсем. За благоприличие има бикини с пайети.

Очите ѝ се присвиха, когато обгърна с поглед блестящите парчета плат, които той ѝ подаваше.

— Може и да съм загубила паметта си, но съм абсолютно сигурна, че не съм от жените, които носят бикини с пайети.

Спомняйки си какво бе казал Майк за „ледената“ ѝ репутация, той реши, че сигурно е права. Притеснен, че Дариа губеше ценно време, но и без да му се ще да пропилява още време като влиза в спор, Рурк обузда яда си и насочи разговора към целта.

— Последният ден от карнавала е. Сега се живее опасно.

— Бих казала, че за тази нощ ми стига едно прострелване в главата.

— По дяволите! — Той прокара пръсти през косата си. — Винаги ли си толкова вироглава?

Наглед това избухване не ѝ направи впечатление. Явно сериозно обмисляше въпроса.

— Струва ми се, че да.

— Страхотно. — Нищо чудно, че са искали да я убият. Ако още малко продължи да се държи така, той щеше да се изкуши да извие хубавия ѝ врат. — Виж какво, котешкият костюм, с който беше, когато те докараха, е окървавен...

— Носила съм котешки костюм?

— Да. Прилепнал като спрей. Ето защо не виждам никаква причина да подскачаш толкова за тези дрехи. Но, както казах, след като очевидно не можеш да ги облечеш, а аз се съмнявам, че искаш да напуснеш болницата с прекрасната нощница, която ти дадоха...

— Не — каза бързо тя. — Убедена съм, че климатичните инсталации превърнаха Ню Орлийнс в по-приятно място за живеене, но не си падам много по проветриви дрехи. — Тя се намръщи при мисълта, че голото ѝ дупе ще бъде изложено на бриза.

— Значи ще „влезеш в харема“.

— Ако живея тук, не можеш ли просто да отскочиш до дома ми и да ми донесеш някои дрехи?

— Това не е изход. Поне за момента. Според мен за една нощ е достатъчно един от нас да бъде прострелян в главата.

Тя замълча, интелигентният ѝ взор попиваше мрачното му изражение.

— Намекваш, че прострелването ми не е било случайно.

Рурк се сети, че жената бе интелигентна и въпреки амнезията веднага ще забележи, ако се опита да я излъже.

— Не. Като се имат предвид хотелската стая и убитият мъж, струва ми се, че не е случайно.

Погледът ѝ се задържа върху чаршафа. Тя проследяваше произволни кръгове по бялата му повърхност, размишлявайки върху мрачната констатация на Рурк.

— Но защо? — Очите ѝ бяха широко отворени, излъчваха болка и страдание. — Кой би искал да ме убие?

— Точно това ще трябва да разберем. — Той отново ѝ подаде костюма. — След като те измъкнем отгук.

Вече добила някаква представа за ситуацията, Дариа не се двоумеше. Тя грабна костюма за харем от ръката му и отдръпна чаршафа, като леко се присви, тъй като тежкият ковашки чук, който усещаше в главата си, ускори ударите си.

— Няма да го облека, ако гледаш — каза тя.

Рурк повдигна вежда.

— Хей, ние сме женени, помниш ли? Много пъти съм те виждал без дрехи.

Дариа беше сигурна, че ако е била гола с този мъж, щеше да си спомни.

— Излез отгук, О'Мали. Вземи ме за луда, но жена ти в момента има нужда да остане сама.

Рурк бе очаквал тази реакция. Той се чудеше какво би направил, ако тя се съгласеше да се съблече пред него.

— Ще стоя отвън.

Думите, изречени с такъв авторитет, бяха доста успокояващи. Още веднъж Дариа си помисли, че Рурк О'Мали, който и да бе той, беше мъж, способен да защити една жена. А изглежда, поради някаква причина, тя имаше крещяща нужда от защита.

Още една мисъл — най-страшната досега, проблесна в съзнанието ѝ. Ами ако човекът, от когото трябваше да бъде защитена, бе този мъж?

— Сега какво има?

Като видя как очите му се присвиват, Дариа разбра, че Рурк забелязваше всеки нюанс, долавяше неща в гласа, които убягваха на

повечето хора. Тя се усъмни, че някоя жена ще може да запази тайна от такъв мъж и от това ѝ се стори още по-опасен.

Дариа премина към директна атака.

— Откъде да знам, че мога да ти имам доверие?

Хубав въпрос. Устните му се извиха така, че ако погледът му не бе толкова сериозен, тя можеше да си помисли, че се усмихва.

— Същото мога да попитам и за теб.

Рурк застана от едната страна на подвижното болнично легло и наблюдаваше Дариа със своя прикрит поглед, с който виждаше всичко, а Дариа стоеше от другата страна и гледаше към него, като предпазливостта ѝ се бореше с необходимостта да му повярва.

— Освен това — каза накрая той, — ти ни въвлече в това. Аз кротко си седях в салона на „Блу Байу“ и се наслаждавах на първата си бира за вечерта, когато ти изникна изневиделица и млясна една целувка върху устата ми.

— Знаех, че съм те целунала.

— Как няма да знаеш! — Сега той се усмихна. Самонадеяно, бързо, безсрамно мъжко ухилване, което досега беше най-опасното при него. — И повярвай ми, скъпа, целувката бе истинско чудо!

Незнайно защо, това, че Рурк определи целувката ѝ като „чудо“, предизвика у Дариа безпричинно задоволство.

— Предполагам, че не е нещо необичайно жена да целува съпруга си.

— Не. — Рурк подозираше, че тя все още не вярва, че са били женени. — Предполагам също, че тъй като сме в медения си месец, не е чак толкова необичайно мъжът да иска да хвърли съпругата си върху дансинга и да я люби, дори с риск да го арестуват за неприлично поведение.

— Да го арестуват.

Това не бе въпрос, забеляза Рурк. Тя каза думата, сякаш ѝ напомняше за нещо далечно познато. Почака с необичайно за него търпение, едва ли не усещайки как мозъкът ѝ работи.

— По дяволите! — Дариа затвори очи и докосна с пръсти слепоочията си, които болезнено туптяха. — Стори ми се, че се сетих нещо. — То беше там като откъси от сън, който се рее в периферията на съзнанието след събуждане.

— Не се безпокой. — Рурк не си призна, че в момента бе много по-обезпокоен от нея. — Лекарката препоръча да не се насилват нещата. Само трябва да си почиваш.

— Лесно е да се каже — промърмори тя така, че го разсмя. — Смешна ли ти е ситуацията?

— Да. По особен начин. — Той поклати глава, като се сети за бухалката на бейзболиста Бера. — Може да се каже, че това de ja vi непрекъснато се повтаря.

Вероятно големият бейзболист до голяма степен бе объркал правилния английски език. Но никой не можеше да го обвини в липса на подход към човешката природа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дариа отчаяно желаше огледалото в стаята да беше с височина човешки ръст. От това, което можеше да види в малката слабо осветена баня, такъв костюм не би облякла жена, която иска да остане незабелязана.

През прозрачната материя с цветовете на последния ден на карнавала — златно, зелено и пурпурно, краката ѝ се виждаха така, че гледката бе по-неприлична, отколкото ако носеше най-късите шорти. А отрупаният с пайети сутиен, който приличаше на нещо, което носеха танцьорките на Бърбън стрийт, категорично придаваше ново значение на думата „Уъндърбра“. Тя никога не си бе въобразявала, че би могла да облече такива одежди, без да се е подложила на доста сериозна пластична операция.

Въпреки че Рурк я уверяваше, че когато са я простреляли, е била облечена с костюм на котка, очарованието и ужаса, които изпита, като се видя с новите си одежди, само затвърдиха усещането ѝ, че вкусът ѝ бе далеч по-скромен. Тя се чудеше дали би могла да разпори ефирните ръкави и от тях някак да направи драперия на гърдите, когато на вратата се почука.

— Аз съм — каза вече познатият плътен глас. — В приличен вид ли си?

— Зависи от гледната точка. — Дариа въздъхна и се подчини на неизбежното. Нямаше никакъв избор — или това или болничният халат. — Не казвай нищо — предупреди го тя, когато влезе в стаята. — Нито думичка!

Като че ли можеше да каже нещо. Проблемът му беше да не си глътне езика.

— И без цинични усмивки.

— Както кажеш.

Противно на неговата воля, погледът му се премести към гърдите с цвят на слонова кост, които сякаш му се сервираха като зрели нарове върху златен поднос.

— Нито погледи.

Той поклати глава.

— Майка ми, отгледана като истинско южняшко цвете, направи всичко, което бе по силите ѝ, за да възпита синовете си като джентълмени. И аз се старая да отговарям на високите ѝ изисквания. Но трябва ти кажа, скъпа, че ти искаш нещо невъзможно.

Дариа, притеснена, пое дълбоко въздух, но след това разбра грешката си, защото гърдите ѝ направо изскочиха от илюзорния сутиен.

— Какво кара мъжете да предпочитат големите гърди пред ума?

— Не знам как е при повечето мъже. Но лично мен гърд, по-голяма от шепа, винаги ми е взимала ума. Що се отнася до ума, неинтелигентните празноглави жени ме отегчават. В края на краищата, по-голямата част от секса е между ушите.

Дариа изобщо не бе в настроение да говори за секс. Не и когато кожата ѝ направо изгаряше от втрещения поглед на Рурк.

— Не спомена ли, че ще се махаме оттук?

Тонът ѝ бе леденостуден и надменен, в пълно противоречие с вида ѝ, приканващ към грях. Червенината, която като треска се разля по гърдите ѝ, прикри леда в очите. Рурк бе казал истината, че предпочиташе интелигентни жени. И макар да знаеше, че това бе най-безразсъдната и глупава идея, която изобщо му е хрумвала, той силно се изкушаваше да я повали точно тук, на тясното болнично легло.

Като укроти прилива на желание, Рурк се съсредоточи върху непосредствената цел да я опази жива, докато разбере какво точно бе станало, и да докаже на големите телевизионни шефове, че не е бита карта, за какъвто го смятаха.

— Аз съм готов, ако ти си готова.

Излязоха от болницата през изход в дъното на тесен тъмен коридор. Над вратата яркочервена табелка предупреждаваше, че изходът е само за определени служители.

— Няма ли алармена инсталация? — попита Дариа, поглеждайки нагоре към проводниците над вратата.

— Имаше. — Той бутна металния лост. Вратата се отвори със съвсем леко скърцане на пантите. — Вече няма.

— Не знам дали да бъда впечатлена или ужасена.

— Тази система е стара. Всеки би могъл да я изключи.

— Но не на всеки му се налага да го направи.

Рурк я хвана за ръка и двамата тръгнаха през паркинга.

— Преследват те, за да застрелят теб. Не мен.

Това, което казваше, може и да беше вярно, но покровителственият му тон не ѝ хареса. Той прояви нрав, който Дариа не подозираше, че притежава.

— Много съм щастлива, че се грижиш за мен.

Тя не се изненада особено, когато сарказмът ѝ почти не го засегна.

— Повтори го, ако искаш. Защото се видя, че не умееш особено добре да го вършиш сама.

Може и да не знаеше коя е. Може главата ѝ да се пръскаше от болка, може да бе простреляна от някого поради причина, която не си спомняше, но Дариа не беше от жените, които щяха да допуснат някакъв саркастичен мъж, до голяма степен с черти на мачо, да я потиска. Дори ако, по всяка вероятност, бе спасил живота ѝ.

Рурк направи две крачки, когато разбра, че тя стоеше като закована.

— Сега какво има?

— Според мен тук трябва да ти кажа... — Гласът ѝ, изпълнен с гняв, заглъхна. Тя буквално се олюля на краката си.

Макар че се ядоса, Рурк проследи погледа ѝ до черно-бялата полицейска кола, която излизаше през централната врата на спешното отделение.

— Хайде! — Той здраво я хвана през кръста, за да я подкрепи, и продължи да върви. — Време е да изчезваме.

Рурк явно бе решил къде да отидат. Дариа не се изненада. В края на краищата, той наистина приличаше на човек, който винаги знаеше точно къде отива. Когато спря пред един безличен кафяв седан, тя малко се разочарова.

— Има ли нещо? — попита Рурк.

— Не. Не си представях, че караш такава кола.

— Може би защото тази не е моята. — Той отвори вратата до шофьора. — Скачай вътре.

Разбира се, колата можеше да е на някой негов познат. Но според Дариа не беше.

— Крадем ли я?

— Жена, която току-що е простреляна в главата, не би трябвало да се интересува от дребни престъпления.

— Правилно. И все пак...

— Знаеш ли — каза любезно той, — че ако продължаваш в този дух, ченгетата ще разберат, че си им изчезнала и ще започнат да ни търсят. И макар че ми е приятно да си мисля, че мога да се защитя при честна борба, не ми се иска точно сега да се бия с двама въоръжени полицаи.

Дариа вдигна втренчен поглед към него.

— Но как...

— Ти замръзна като сърна пред фаровете им. Освен това, в линейката ми каза, че ченгетата искат да те убият.

— Аз съм казала това? — Като се подчини на нареждането на Рурк и седна на мястото до шофьора, нещо в нея се раздвижи подобно на призрачно видение, скрито зад воал от студена мъгла.

— Да.

Когато се пресегна да закопчае колана ѝ, гърдите му се опряха до нейните така, че съзнанието му заработи в нежелана посока.

Рурк се изправи до колата, затвори вратата, стараяйки се да не я затръшне, мина отпред, отвори вратата при мястото на шофьора и бързо седна.

— Имаш ли ключ?

— Ще трябва да импровизираме.

Той извади от джоба си отвертката, която бе задигнал в болницата от инструментите на човека от поддръжката.

— Не искам да знам как си се научил на това — промърмори тя, като го наблюдаваше да пъха отвертката, за да запали колата.

— С времето човек се научава на много неща. — Моторът заработи. Въпреки че не беше гърленото лъвско бръмчене на неговото порше, колата издаваше звук на добра американска сигурна марка. Точно такова нещо търсеше, когато преди малко оглеждаше паркинга. — Знаеш девиза на скаута „Бъди подготвен“.

— А това е много по-лесно, отколкото да палиш лагерни огньове или да опъваш палатки.

Рурк излезе от паркинга и се насочи към „Ла Сал“.

— Трябва да ти се признае, скъпа, че имаш кураж.

— Не мога да си представя, че би се оженил за някоя, която няма кураж.

Страхът ѝ като че ли вече бе заменен от дързост и желание да не падне духом — чувства, каквито самият той бе изпитал навремето. Още веднъж му мина през ума, че ако Дариа работеше с такава дразнеща околните решителност, нищо чудно, че се бяха опитали да я убият. Изненадващото бе, че тя още е жива.

— Предполагам, имаш някакъв план.

В тази част на града движението не беше натоварено, защото туристите като че ли се бяха съсредоточили във Френския квартал.

— Не излизам от къщи без план.

Комичният му тон изведнъж раздвижи паметта ѝ. Спомни си, че е бил в хола ѝ. Но не лично, осъзна тя. По телевизията.

— Ти си Рурк О'Мали.

— Вече го казах.

— Да, само името си, а не и какво работиш.

— Повечето жени знаят какво работят съпрузите им — отвърна любезно той.

Години наред го бе гледала с репортажи от всички „горещи точки“ на света. Дариа не можеше да си представи, че ще забрави, ако е била омъжена за един от най-известните телевизионни журналисти в страната. Тя се канеше да го попита за това, когато той вкара колата в голям покрит паркинг.

— Само не ме карай да крадем друга кола — промърмори тя.

— Не се налага. — Той изкачи откраднатия седан до второ ниво и го паркира на едно празно място. — Ще вземем моята. Оставям я тук, когато съм извън града.

От една година не се бе връщал в Ню Орлийнс. Рурк искрено се надяваше, че пазачът на гаража е зареждал акумулатора, тъй като му бе платил допълнително за това.

— Няма ли полицаите да я търсят? Не може да не са те забелязали в спешното отделение с мен, а ти на всички каза, че си ми съпруг, така че като проследят името ти в компютрите и...

— Прекалено много си гледала телевизия — рязко я прекъсна той. — Ще се оправим.

Дори когато я окуражаваше, Рурк тайничко си призна, че Дариа имаше право. Само ако успееш да стигнат до къщата, в която тя да си

почине и да възвърне паметта си, всичко щеше да си дойде на място. Което би било добра промяна след Москва.

Дариа го последва в асансьора, с който се изкачиха до шесто ниво. Рурк измина половината от една пътека и спря пред черно порше.

— Ти си световноизвестен журналист и сигурно печелиш добре — промърмори Дариа, като ѝ мина през ума, че ниската кола беше като него. Тъмна и опасна.

— Справям се.

Отново преминаха през ритуала, при който той ѝ отвори вратата. Изненадана от неговата галантност, Дариа си помисли, че не бе свикнала мъжете да ѝ отварят вратите на колите. Когато Рурк понечи да затегне колана ѝ, тя бързо му попречи.

— Мога сама.

Той вече се навеждаше в колата, лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго. Само трябваше малко да се наведе и...

По дяволите! Какво правеше? Искеше да целуне една жена, когато половината от ченетата в града ги търсеха? Имаше нещо у Дариа Шей, което силно го предизвикваше и възбуждаше в момент, в който трябваше да бъде спокоен. Ядосан, че не може да се контролира и като си припомни, че не трябва да се увлича, Рурк се отдръпна. От дамата и от потенциално фаталното ѝ привличане.

— Както обичаш.

Беше бесен. Когато предпазливо хвърли поглед към него, Дариа се почуди какво бе направила, за да го ядоса. Със сигурност не бе го молила да се намесва в живота ѝ. Помисли малко и реши, че ако може да се вярва на това, което той каза, може и да го бе помолила.

Макар че все още не ѝ изглеждаше правдоподобно, че са женени, и все пак, защо да я лъже? Тя имаше чувството, че наистина е отишла при него в бара и го е целунала. Защото, макар че абсолютно нищо не си спомняше за случилото се, преди да дойде на себе си в шумното ослепително светло отделение, Дариа имаше бегъл, но сгриващ кръвта ѝ спомен от вкуса на устните му.

— Виж какво, не беше необходимо да тръгваш от болницата с мен — каза тихо тя.

— Напротив, беше.

— Но не защото сме женени.

Той погледна към нея, долови сериозното ѝ изражение и въздъхна.

— Не. — Пръстите му се вкопчиха във волана. — Не защото сме женени.

— Аз и не повярвах. — Дариа не можеше да реши дали се радва за това или не. Трудно е човек да определи какво чувства, когато не знае кой е. — Защо излъга за нас?

— Прецених, че така мога да съм сигурен, че ще бъда близо до теб, докато разбера какво точно става. Тогава идеята ми изглеждаше добра.

Дариа се замисли.

— Много мило, че си се погрижил за мен.

— Не гледай романтично на нещата. Аз съм репортер. Подуших нещо интересно. — В тона му нямаше нежни нотки. Нямаше и следа от любезното отношение, което тя би очаквала от някого, поел такъв риск, за да я спаси. — Тъй като в момента съм свободен, прецених, че мога да тръгна по следата и да видя накъде води.

— Разбирам.

Но не разбираше. Никак. Все пак долови предупреждението му, което бе казано силно и ясно. В поведението си Рурк не влагаше нищо лично. И ако тя е толкова глупава да си помисли или пожелае нещо друго, ще остане разочарована.

Рурк направи рязък ляв завой на трето ниво и изруга.

— Какво има?

След миг видя, че патрулната кола се насочва към тях и установи, че изразът за вледеняването на кръвта изобщо не е клише.

— О, не!

— В жабката трябва да има химикалка и тефтерче — каза той. — Опитай се да ги намериш.

Без да задава въпроси, тя се наведе напред и направи това, което той искаше.

— Взех ги. Сега какво?

— Дръж се здраво. И ако видиш номера на колата, запиши го.

Рурк натисна с крак газта, от което поршето подскочи напред. През следващите няколко секунди — макар че им се сториха цяла вечност, свистенето на гумите отекна по бетонните стени на покрития

паркинг и прибави пронизващ акомпанимент към лудешки биещото сърце на Дариа.

Синкав дим и миризма на горяща гума изпълниха ноздрите ѝ, когато шофьорът, който ги преследваше, натисна спирачка, а неговият старичък седан местно производство не беше така маневрен както спортната кола.

Рурк изхвъркна от паркинга, мина през черно-бялата дървена барикада, като я натроши за ужас на пазача, който остана с отворена уста, насочи се към Лафайет, след това прескочи разделителната бариера и направи към Каронделе още един остър завой, от който гумите изсвистяха.

Странно, но полицейската кола, забеляза Рурк, не беше със запалени светлини, нито пък с включена сирена — нещо, което би било редно при създадите се обстоятелства.

Освен ако не действаха като полицаи, а като убийци. Чу се звук като от фишек. Задното стъкло се разтресе. Дариа изпищя.

— Каквото си помислих ли стана? — попита разтреперана тя.

Рурк се изненада, че тя изобщо имаше смелост да говори.

— Стрелят по нас — потвърди той.

Усети влага по лицето си и реши, че не е от дъжда, който пак бе започнал да вали. Дариа го избърса с опакото на ръката си и се наведе към него.

— Раниха ли те?

— Не. Сигурно е от стъклото.

— Стреля полицаи. Целеше се в мен.

Тя не можеше да повярва. Какво бе направила, за да заслужи това? Човек би помисли, че е откачена серийна убийца или нещо подобно. Искеше да пита Рурк какво точно знаеше, но реши, че моментът никак не е подходящ. Само се надяваше да живее достатъчно дълго, за да разбере отговора.

Широките гуми на поршето се движеха по хлъзгавия път и набираха преднина пред преследвачите. Когато един червен кадилак се опита да излезе на Каронделе от Сейнт Джоузеф стрийт, Рурк изви кормилото и се отдалечи, без да се удари във вратата до шофьора. За жалост, човекът от кадилака нямаше късмет.

Като погледна през разбитото задно стъкло, Дариа с ужас видя как патрулната кола се блъсна в него и от удара двете коли поднесоха

встриани към линията, разделяща платната.

— Жалко, че не можем да спрем и да благодарим на този човек — каза Рурк за шофьора на кадилака, заобиколи по Лий Съркл и се насочи към Гардън Дистрикт.

— Щеше да успееш и без неговата намеса.

Въпреки че знаеше, че е опасно да харесва каквото и да е у тази жена, на Рурк му стана приятно, когато в тона ѝ долови безпрекословното ѝ доверие към него.

— Няма две мнения по въпроса — присви той рамене. Но вътрешно се радваше.

— Записах го.

— Какво записа?

— Номерът на патрулната кола. — Дариа развя листа като победоносно знаме. — Тя се завъртя, след като удари другата кола и видях номера, изписан с боя от задната страна над табелката с регистрационния номер.

Рурк неволно се усмихна.

— Добро момиче.

Дариа отвърна на усмивката му. И реши да не разваля приповдигнатото настроение като му каже, че забележката му беше ужасно надменна.

За разлика от къщите във Френския квартал, изравнени с тротоара, но с чудесни задни вътрешни дворове, великолепните сгради в Гардън Дистрикт бяха построени с гръб към улицата в американски стил, като дворовете пред тях, изпълнени с буйна зеленина и цветни лехи, бяха оградени с плетове, стени и огради.

Рурк спря на Притания стрийт пред една врата от ковано желязо като дантела. Прозорецът откъм шофьора се спусна с леко бръмчене. Дариа видя как Рурк се наведе през отворения прозорец и натисна разни цифри върху табло, вградено в тухлен стълб. След миг плъзгащата се врата покорно се отвори.

— Тази къща твоя ли е?

Тя гледаше слисана палата, изграден от еkleктично смесване на елементи на гръцки ренесанс и италиански стил, които бяха много модерни в процъфтяващия Юг преди Гражданската война.

— Тогава чия...

— На правителството е — каза той, спирайки пред други стълбове, поставени от двете страни на покрития с чакъл път за коли, далеч от улицата. Електронните очи сканираха колата, след това отвориха врата на по-горното ниво към гараж, който според Дариа би побрал цяла търговска изложба на нови коли.

— На правителството? — Адреналинът, покачен от преследването, започна да намалява и главоболието ѝ се усили. — За какво му е на правителството голяма къща в Ню Орлийнс?

Рурк влезе в гаража, вратата след него се затвори.

— Тя е безопасна.

— Като в шпионските романи ли?

— Нещо такова.

— Мислех, че си репортер.

— Репортер съм. — Той излезе от колата и отиде да отвори нейната. — Брат ми работи в ЦРУ.

От този разговор главоболието не ѝ минаваше.

— Майкъл е шпионин?

Никога не би допуснала, че този спокоен и дружелюбен човек е на толкова опасна работа. Обаче, разсъди тя, ако на шпионина му личеше какъв е, той никога не би могъл да събере секретна информация.

— Не Майк. — Като видя болката в очите ѝ, той я хвана за ръка и ѝ помогна да стане от анатомичната седалка на автомобила. — Шейн — най-младият ни брат.

— Имаш брат, който работи в ЦРУ? — Мисълта бе направо невероятна. Как изобщо се бе забъркала с шпиони, пътуващи журналисти и ченгета, които искаха да я убият?

— Нещо такова. — Рурк присви рамене, докато набираше друг код на табло до вратата, свързваща гаража с къщата. — Той винаги малко мъгляво обяснява какво точно върши. И с основание, като се има предвид професията му.

— Сигурно.

Вратата се отвори към просторен салон, зашеметяващ с таваните, високи най-малко четири метра и половина, и с изящно гравирани корнизи. На фототапет, който бе по цялата дължина на помещението на ниво над облегалките на столовете, бе изобразен живота в Юга преди Гражданската война.

Дариа с одобрителен поглед бързо пое глътка въздух.

— Добре дошла в къщата, изградена от памучните плантации — промълви Рурк.

— Изумителна е. — Освен това, с изключение на Белия дом, несъмнено е най-люксовата обществена сграда в Америка. — Изобщо не бих се изненадала, ако видя Скарлет О'Хара да танцува в прегръдките на Рет.

— Сбъркана държава. — Противно на волята си, Рурк също бе впечатлен. — Но такава е времето. Нищо чудно, че правителството е натрупало дефицит.

— Ние, разбира се, не бихме искали всички тези бивши комунистически шпиони и информатори, които се занимават с наркотрафик, да се чувстват неудобно, когато ги отстранят от работа.

Строгийт ѝ тон почти накара Рурк да се усмихне. И реши, че щом след такива изпитания Дариа имаше сили да се шегува, това вече означаваше нещо.

— Да намерим спалните — предложи той. — Изглеждаш съсипана.

— Съсипана съм.

Дори това определение бе далеч от действителното ѝ състояние. Изтощена също не бе подходящата дума. Тя беше, както си помисли, направо мъртва от умора. Последва го, пристъпвайки по блестящия махагонов под на сводестия коридор със стени, обточени с гипсови орнаменти, към фойе с мраморен под.

Дариа едва не изстена, когато видя великолепното извито двойно стълбище. Предположи, че до втория етаж имаше най-малко трийсет стъпала.

Сякаш прочел мислите ѝ, Рурк я вдигна и я понесе нагоре по стълбите.

Като се почувства абсурдно в ролята на Скарлет О'Хара, Дариа реши, че може да стои на собствените си крака.

— Чудесно мога да вървя сама.

„Как не!“ — помисли си той. Но вместо това процеди:

— Млъкни!

— Моля?

Думите ѝ, които падаха като капки от ледени шушулки, създаваха у Рурк друго впечатление от жената, която Майкъл бе

обвинил, че смразява представителите на противоположния пол.

— Виж какво, тази нощ вече може и да си била свидетел на убийство — охлузванията по ръцете ти показват, че ти самата си била нападната, а си и простреляна. Надали ще си умреш от желание за финал да паднеш по стълбите и да си счупиш врата.

Беше прав. Но въпреки това не ѝ беше приятно да е под негов контрол. А какво щеше да стане, ако бе наполовина толкова слаба в съда?

Съд. Думата внезапно предизвика спомен.

— Рурк.

— Какво?

— Струва ми се, че съм юристка.

— Да, така е.

Той продължи да изкачва стълбището.

— Да? — Тя се извърна и го погледна. — Знаел си?

— Личната карта в портфейла ти показва, че си заместник-прокурор.

— През цялото време си го знаел? И не си ми казал?

Обвинителният ѝ тон бе изпълнен с обида.

— Нямахме нито много време, нито възможност за дълъг разговор. Мислех утре да поговорим за всичко. Когато си отпочинала и не усещаш главата си така, сякаш ще се пръсне.

— Трябваше да ми кажеш — промълви тя. — Какво друго знаеш за мен?

— Какво друго? — Той бе стигнал до площадката. Мокетът бе дебел плюш с цвят на червено бургундско вино, кремаво и персийско синьо с такива заплетени орнаменти, че Рурк си помисли, че заради изтъкването на тези сложни фигури сигурно е ослепяло цяло село. — Чакай да помисля. От шофьорската ти книжка знам на колко си години — на двайсет и седем, и колко тежиш...

— Това не е необходимо — промълви тя, като облегна глава върху гърдите му. Беше много уморена.

— Не носиш контактни лещи, живееш в квартал Айриш Ченъл...

— Преди шест месеца купих къщата — спомни си тя. — Викториански стил. Напомняше ми на кукленска къщичка, но...

— Но какво? — веднага се обади той, когато гласът ѝ се загуби.

— Не знам. — Дариа разтърка слепоочията си. — Някой ме съветваше да не я купувам, но не си спомням кой и защо.

— Не е ли този, който ти е подарил пръстена?

Тя помисли върху това, погледна блестящия камък на пръстена и изражението ѝ стана напълно безучастно.

— Може би.

— Вероятно не е оттук и е искал ти да се преместиш при него?

— Нищо чудно. — Тя въздъхна, почувствала се напълно изтощена. — Явно засега съм като в задънена улица. Нещо друго?

— Всъщност, не остана много за казване. Освен номера на сутиена ти, който е 70 „Б“.

— Откъде знаеш това, за бога!

В болницата ми дадоха окървавените ти дрехи. Нали съм ти съпруг.

— О! Но ти вече каза, че не сме женени.

Нежният ѝ глас, който малко се повиши в края на изречението, го умоляваше да бъде честен за толкова важен факт.

— Не — потвърди той. — Не сме.

— Добре.

След като и това се изясни, Дариа отново затвори очи и се зачуди защо, след като не са женени, ѝ е толкова приятно да е в прегръдките му. И защо абсолютно нищо не можеше да си спомни за човека, на когото е обещавала да се омъжи за него.

Първата спалня, до която стигнаха, бе изцяло украсена, както на долния етаж. Рурк отметна бродираната кувертюра и положи Дариа на матрака на огромното легло.

Тя се надигна отново, когато с гърба си усети твърдата повърхност.

— Не мога да спя с пайети.

Рурк си помисли, че те не ѝ пречеха, когато я носеше през хола, но тъй като не искаше да започва спор, просто съблече черната си фланелка.

— Какво правиш?

— Давам ти фланелката си. А ти какво си помисли?

Бузите ѝ почервеняха от притеснение.

— Няма значение.

Грабна фланелката от протегнатата му ръка и се отправи към банята с енергия, която изненада Рурк.

— В аптечката трябва да има паста за зъби и четки — извика ѝ той през затворената врата. — Шейн каза, че тук винаги е добре снабдено заради неочаквани посетители.

— Намерих ги. Благодаря.

Пускане на водата в тоалетната. Рурк чу шума ѝ. После — нищо.

Той чакаше. Почака още. Накрая, разтревожен да не би травмата на главата ѝ да е по-тежка, отколкото го бяха уверявали, реши да наруши уединението ѝ, за да спаси живота ѝ. Почука веднъж — не безпричинно силно, след това отвори незаклучената врата.

Застанала с гръб към стената, Дариа дълбоко спеше.

ПЕТА ГЛАВА

Рурк стоеше на вратата на банята и я гледаше. Дариа беше бяла като порцелановия умивалник с форма на мида и, потънала в черната фланелка, която стигаше почти до коленете ѝ, изглеждаше малка, крехка и уязвима.

За него бе изумително, че тя изобщо можеше да спи — пък и права. Но като много добре знаеше колко изтощен се чувства човек, когато адреналинът му спадне, реши, че не е чак толкова изненадващо.

„Била ли е там, когато са убили федералния прокурор?“ — отново се зачуди той. Противно на опасенията на Майк, Рурк не подозираше Дариа. Макар че външният вид често лъже, тази жена в никакъв случай не бе хладнокръвна убийца. Той би заложил живота си. „Което направи и преди — напомни му един заядлив вътрешен глас. — И почти загуби.“

Рурк отхвърли тази потискаща мисъл и реши, че фаталната връзка с Наташа Адропов е вече минало. Важно беше настоящето. И той трябваше да проумее как Дариа Шей се е забъркала в нещо, заради което ченгета да се осмелят да убият един федерален прокурор, а след това да стрелят по прокурор. Макар и заместник. Каквото и да е, от него положително ще излезе сензационна новина. Най-важната за цялата страна. За бога, може и да се разпространи из целия свят. Славата му непременно отново ще го върне на върха на професията и Рурк се зачуди защо тази перспектива не му достави такова удоволствие, каквото щеше да му достави навремето.

Може би Майк беше прав. Може би те остаряваха. Тази мисъл бе ужасно потискаща.

Като се сети за това, Рурк осъзна, че се бе почувствал стар, когато се качи на самолета в Москва, прекалено стар, когато кацна в Ню Йорк и дори повече от прекалено стар, когато си резервира стая в хотел „Уитфийлд Палас“. Но това, което бе станало тази сутрин, му изглеждаше като от друг свят и от друго време. То бе преди да срещне Дариа.

Като пиеше питието си при гледката на гладките ѝ стройни крака, Рурк до болка усети познатия трепет и с неохота си призна, че я желае. И кой не би я пожелал? Съчетанието от ум и красота правят всяка жена привлекателна, то е предизвикателство при всякаква нужда от помощ и Рурк би се загрижил за мъжествеността си, ако не искаше да бъде с нея в леглото.

Но нещата бяха по-дълбоки. Освен журналистическо любопитство и мъжки глад, той усещаше почти непреодолим стремеж да я закриля. Това неканено и неочаквано чувство още повече го караше да избягва да се обвързва.

При други обстоятелства той с удоволствие щеше да разхвърля леглото с дръпнатата и умна Дариа Шей. Подтик за това желание Рурк бе забелязал в дебнещия ѝ поглед и дори не се съмняваше, че на нея би ѝ било приятно. Но откакто я видя, че лежи в локва кръв в краката на едно ченге, което може и да се бе опитало да я убие, тя стана обект за журналистически материал. И това я направи недосегаема.

— Хей! — Рурк я погали по лицето с opakото на ръката си. Дариа отвори очи, коленете ѝ се подкосиха и ако не я беше хванал, тя щеше да падне върху мраморния под. — Няма ли да ти бъде по-удобно в леглото?

— Легло — каза тя с въздишка, като че това бе най-красивата дума в английския език. — Да. — Клепачите ѝ се затвориха и тя отново заспа. Този път в ръцете му.

Главата ѝ бе точно под брадичката му и Рурк усещаше как косата ѝ мирише на болница. Но под тази миризма на антисептични препарати той долови лек полъх, който, заедно със съблазнителното усещане на допира на гърдите ѝ до неговите, предизвика нов прилив на забранено желание.

Рурк я вдигна, отнесе я обратно в спалнята, положи я на матрака и я покри с памучен чаршаф, който бе толкова фин, сякаш бе изтъкан от коприна. По ръката ѝ, отпусната върху завивката, имаше охлузвания. Той прокара пръст по аления белег, кожата ѝ бе мека като магнолия и ухаеща. Рурк се чудеше дали Дариа нанасяше ароматен лосион по цялото си тяло и дали на мъжа, който ѝ бе подарил пръстена, му бе приятно да го втрива по гърба, краката, гърдите ѝ...

Отвратен от първичното желание, което го обзе, Рурк рязко пусна ръката ѝ върху чаршафа и решително се обърна.

Защо просто не се съблечеш гол, не завържеш около себе си динамит и не влезеш в обществото на пироманиаците, О'Мали, промърмори той, излизайки от спалнята. И от изкушението.

Трябваше да позвъни на няколко телефона. Да събщи сензационна новина. И след това, припомни си той, можеше да продължи живота си така, както бе решил. Сам.

Мястото, огрято от лунна светлина ѝ бе непознато, но Дариа знаеше, че е някъде около блатистия речен ръкав.

Беше се скрила в сянката на огромен кипарис и с ужас се вираше пред себе си в гърба на млад мъж. Въжето около врата му бе вързано за клоната на дървото над него, краката му се клатушкаха само на сантиметри над земята. Дариа долавяше, че към висящия мъж се движат някакви неясни фигури. В гърдите му имаше дупка, в която би се поместил юмрукът ѝ. През тази зейнала дупка тя можеше да види сърцето му, все още туптящо и изпомпващо кръв. От него бликна кръв като от гейзер и я обля с лепкава червена топлина.

Тогава изкрещя.

Стреснат от неспокоен сън, Рурк скочи от стола и с една крачка се озова до леглото ѝ. Тя беше седнала с широко отворени очи, които се вираха в нищото. И пицеше като луда.

— Дариа. — Той прокара непохватно ръка по косата ѝ, но нямаше резултат. — Спокойно. — Погали я по рамото. — Това е само сън, кошмар.

Рурк не бе сигурен, че Дариа го чуваше. После, когато ужасният звук, който идваше от гърлото ѝ, изведнъж секна, разбра, че е успял.

— Не. — Тя поклати глава, после вдигна поглед към него. Рурк видя как объркването, което изразяваха очите ѝ, премина в ужас. — Беше кошмар. — Едно ридание сякаш заседна на гърлото ѝ. Потръпваща, тя пое дълбоко въздух, за да го изчисти. — Но аз не сънувах. Не и когато стана това.

— Кое когато стана?

— Убийството.

Ръцете му по-здраво обвиха раменете ѝ. Той ги отпусна и си наложи да говори спокойно.

— В хотелската стая ли?

Тя премига, объркването ѝ се възвърна.

— Не. На реката. Те го застреляха.

Тъй като Рурк се съмняваше, че дори ченгетата биха рискували да ги заподозрат, че са пренесли труп от благостия ръкав на реката и са го поставили в хотелската стая на Дариа Шей, той стигна до заключението, че става въпрос за две убийства. А може би и за повече. Дали за това си струваше да бъде извикан в града федерален прокурор, за да проучи случая? Може би.

— Кой е застрелян? И кой е стрелял?

Тя отвори уста. После я затвори.

— Не знам. Не познавам... жертвата. — Тя прокара трепереща ръка по лицето си. — Не разбирам защо не мога да видя другите. Виждам само него. Много ясно. О, боже! Прекалено ясно.

Когато Рурк почувства, че би направил всичко, за да изличи мрачното объркване от погледа ѝ, той разбра, че твърде много се е увлякъл. Пренебрегвайки категоричното си решение да се държи на разстояние, той седна на леглото и прегърна треперещите ѝ рамене.

— Не бъди толкова жестока към себе си. Лекарката каза, че известна загуба на паметта е нормална. Освен това ти току-що спомена за още една следа.

— Каква?

— Каза „другите“. Явно в убийството са участвали повече хора.

Тя дълго и мълчаливо обмисляше това.

— Прав си. Те бяха с маскировъчни униформи. И носеха ловджийски пушки.

Ловджийската пушка може да направи ужасна дупка в тялото на човек. Рурк не бе изненадан, че Дариа имаше кошмари.

— Виждаш ли? Нещата започнаха да ти се възстановяват. Както каза лекарката.

— Но не достатъчно бързо. — Тя въздъхна и разтърка слепоочията си. — Главата ми ще се пръсне от болка.

— Ще ти донеса нещо.

— Как? Бяхме за много кратко време в болницата и не ми написаха рецепта.

— В банята на долния етаж намерих някакви обезболяващи. — Когато тя изненадано го погледна, Рурк повдигна рамене. — Предполагам, че при шпионската работа е нещо обикновено.

Дариа поклати глава въпреки болката, която ѝ причини това.

— Майка ти сигурно се побърква от тревога по синовете си — промълви тя. — Брат ти е шпионин, ти през повечето време си по следите на войните по всички горещи точки на света, Майк... — Тя млъкна, очевидно объркана. — Каза ли ми какво работи Майк?

— Не. — Имаше основателна причина за това. Като знаеше, че ще продължава да бъде разпитван, Рурк каза: — Детектив е.

Дариа реагира точно както той очакваше.

— Детектив? — Треперещият ѝ глас прозвуча като звън от сребро. — В полицията на Ню Орлийнс?

— Беше. — Той я погали по косата в желанието си да успокои страха ѝ. — Но напусна горе-долу, когато ти си станала заместник-прокурор. Работи частно. Занимава се с корпоративна охрана, нещо такова.

Дариа със закъснение си спомни, че когато се запознаха, Майкъл спомена нещо за нечестни крупиета в казина, но тя тогава бе толкова объркана, че не обърна внимание.

— Аз се страхувах...

— Знам. — Рурк я погали по лицето с опакото на пръстите си, като избегна потъмняващото охлузено място. — Но Майк е от добрите. Най-добрият е. — Когато Дариа не отговори веднага, той додаде: — Не ми вярваш.

— Вярвам ти — прошепна тя. Беше истина.

— Не би трябвало. Ти си в такова положение, че не бива да вярваш на никого. А и никому не бива да се доверяваш.

Дариа объркано вдигна поглед към него.

— Искаш да кажеш, че не бива да се доверявам дори на теб?

Той се засмя и на Дариа ѝ се стори, че никога не бе чувала потъжен смях.

— Особено на мен. — Гласът му бе строг. Очите — тъмни.

Тя разбра, че още в момента се налагаше да се дистанцира емоционално от този мъж. Да прекъсне неустойчивата, почти хипнотизираща връзка между тях с погледи. Разбира се, че това трябваше да направи. Всяка здравомислеща разумна жена би постъпила така, особено пък ако е, както изглежда, заместник-прокурор с логичен ум. За съжаление, нямаше нищо логично в начина, по който Рурк О'Мали я караше да се чувства.

Най-после, като не можа да понесе как той я гледаше със спокойни немигащи неизразителни очи, тя преглътна и събра това, което бе останало от самообладанието.

— Предполагам, че така ще бъдем квит — каза Дариа с безпристрастие, противно на това, което чувстваше. — Защото оставам с впечатлението, че и ти не ми се доверяваш.

Усмивката му бе смразяваща.

— Никак. — Той стана. — Ще слеза да ти донеса лекарство.

Рурк бе на вратата, когато Дариа го извика.

— Да?

Погледна назад през рамо и почувства прилив на сложни пагубни емоции.

— Благодаря ти. — Нежната усмивка озари очите ѝ, замъглени от болка, и те добиха кехлибарен цвят. — За всичко.

Как го направи? Той бе на около три метра от нея — разстояние, което би било редно да е безопасно, но като я видя да седи с разрошена коса сред неоправените чаршафи, Рурк усети, че нещо го тласка в опасни води.

— Не трябва да ми благодариш. — Като си наложи да не се увлича, гласът му стана преднамерено груб. — Знаеш, че съм репортер. И ти просто си най-добрият случай, на който попадам от месеци. Освен това за мен си нещо като пропуск, с който ще се върна към голямата кариера.

Думите попаднаха точно в целта. Леката руменина се изпари от лицето ѝ щом безцеремонният удар попадна там, за, където бе предназначен. Рурк видя как тя силно прехапа устните си, които започнаха да треперят.

Ти си кучи син, О'Мали — каза си на ум, обърна се и излезе от стаята. Като слезе по стълбището в стил „Отнесени от вихъра“, той се самоуспокои, че е постъпил както трябва. По единствения възможен начин. Привличането, възникнало между тях още от самото начало, за нея бе толкова опасно, колкото и за него.

Ако трябваше да я запази жива, докато извади наяве истината за това, което ѝ се бе случило, той беше длъжен да е с трезва глава и хладен ум. Разсейваше ли се от нейния чар, който не беше за пренебрегване, и двамата можеха да намерят смъртта си. И ако той усетеше, че забравя да се държи на разстояние, трябваше само да си

припомни последния път, когато игра ролята на сър Галахад^[1] пред една жена, изпаднала в беда.

Дариа го проследи с поглед как излезе от стаята и зарови глава в пухената възглавница. Тя бе обърквана и разстроена, изплашена и ядосана. Макар и да съзнаваше с цялото си същество, че не е от този тип жени, които поне мъничко намираха тъмните опасни мъже за привлекателни, Рурк О'Мали шокиращо я привличаше.

— Прав си е — промълви Дариа. — Човек не може да се довери на никого. Включително и на него.

И въпреки че вече бе допуснала да му довери живота си, тя реши да запази сърцето си.

Дариа реши, че сега само трябваше да използва помощта му, за да разбере върху какво дело бе работила, та едва не я убиха. Като репортер Рурк бе свикнал да разнища какви ли не случаи. А за фактите, които той не успееше да изрови, може би щеше да се погрижи неговият брат, който бе минал на частна практика.

Тя щеше да използва Рурк О'Мали така, както той твърдеше, че използва нея. И ако всичко приключеше добре — Дариа не можеше да допусне, че няма да бъде така, щеше да натика няколко престъпника зад решетките, а Рурк щеше да бъде изключително високо оценен заради сензационните си разрития. След като и двамата постигнат това, което искат, вече може да продължи живота си. Сама.

— Е, не съм сама — промълви тя, като наведе поглед към пръстена, който блестеше като парче лед, отразявайки проникващата в стаята сребриста лунна светлина.

Дариа отново се зачуди защо изобщо не си спомняше за човека, на когото бе обещала да остане с него до края на живота си. Подозираше, че ако Рурк бе годеникът ѝ, тя нито за миг нямаше да го забрави.

Тъй като главата непоносимо я болеше и не ѝ се занимаваше с тази тревожна мисъл, тя затвори очи и отново се унесе в сън.

Несъмнено има известни преимущества в това човек да е военен кореспондент. Свикнал да спи по самолети, влакове, камилски кервани и на голата земя, докато над главата му прелитат ракети, за Рурк изобщо не бе трудно да подремне на стола до леглото на Дариа. Когато

се бе върнал с таблетките перкочет, тя бе заспала и тъй като прецени, че изобщо не бе разумно да взима лекарство с тази рана на главата, не я събуди.

Можеше да се отпусне на легло в друга стая, но отново, поради раната на главата ѝ, не искаше да рискува да я оставя цяла нощ сама. Той спа леко, като чуваше шума от движението на превозните средства навън — почти бе забравил, че този град никога не спеше. Чуваше и как скърца сто и четиридесетгодишната сграда от улягането през нощта, потропването на дъждовните капки върху покрива, далечен кучешки лай и подсвиркването на стопанина му, който го приканваше да се прибере.

Рурк се събуди малко преди да се зазори, изненадващо ободрен и му се струваше, че все още не е преодолял умората от пътуването със самолета. От адреналина е, помисли си той. Не бе шокиран от опасността както при снощното напрегнато преследване, а от мобилизиращото чувство, което винаги го обземаше, когато работеше върху гореща следа.

Като отиде в банята в дъното на коридора, Рурк взе душ, избърсна се и прегледа дрехите, които Шейн го беше уверил, че ще намери по шкафовете. От бегъл поглед върху оставените дрехи можеше да се види, че имаше шпиони с най-различни размери. Но за съжаление, не и с неговия. Рурк действително намери някакви копринени боксерки, които не само че му ставаха, но ги усещаше дяволски добре върху кожата си, намери и кашмирен пуловер, който беше прекалено прилепнал, но тъй като в момента Дариа бе с неговата фланелка, трябваше да се задоволи с пуловера си.

Просяците нямат право да избират, спомни си той, че така каза баща му при едно от редките си идвания у дома. Не че някога Рурк бе виждал просяк с кашмирен пуловер.

Като обу черните си джинси, червата му изкъркориха и му напомниха, че предишния ден не бе вечерял. Той би закусил, след това би си съставил план. Може би тази сутрин Дариа щеше да се събуди с по-възстановена памет. Като се почувства ентузиазирани така, както отдавна не му се беше случвало, Рурк тръгна да търси кухнята.

Миризмата на кафе нахлу в съзнанието на Дариа като тънки ленти мъгла по стръмен бряг и я подразни в объркания сън, от който не можеше да избяга.

Тя пак беше на блатистата река и тичаше с всички сили по люлеещата се земя. Кръвта биеше в ушите ѝ, задъхваше се, сякаш цялата изгаряше отвътре, имаше чувството, че въздухът, който издишаше, буквално се откъсва от белите ѝ дробове.

Откриеха ли я въоръжените мъже, щяха да я убият. После щяха да хвърлят тялото ѝ на алигаторите.

Пълната луна извайваше струи от сребърни панделки светлина и пурпурни сенки, които сякаш висяха от много старите кипариси като мъхове. Дариа се прикриваше в сенките, но от време на време се налагаше да пробягва през една поляна, въпреки че знаеше, че така може да привлече внимание.

Тя се опита да запази самообладание. Блатистият ръкав на реката беше един обитаван от призраци лабиринт, в който човек можеше да влезе и вече никога да не успее да се измъкне навън. Като онзи мъж, когото видя да лежи на земята с дупка в гърдите, голяма колкото юмрук.

Един бухал изкрещя пронизително, подобно на жена, изпитваща силна болка. Кучета лаеха. Дариа се безпокоеше да не би копои да душеха нейните следи. Краката ѝ трепереха. С все по-голямо усилие ги влачеше напред. Точно когато беше сигурна, че не може да направи нито една крачка повече, тя се блъсна в едно паднало дърво и се просна на земята. Със сетни сили направи опит да се изправи на краката си, но в този миг видя колите, паркирани по черния път.

Полупълзешком, полувървейки, Дариа стигна до червения си автомобил и извади ключовете от джоба на джинсите си. Не можеше да овладее ръцете си да не треперят. Тя опитваше отново и отново, накрая отвори вратата и допълзя до мястото на шофьора. Тогава ръката ѝ така се разигра, че не можа да пхне ключа в стартера.

Най-после успя. Дръпна лоста на ръчната спирачка и остави колата на нулева скорост, като се надяваше, че така ще се отдалечи на безопасно разстояние. Но земята беше гладка като маса за бiliarд. Колата се придвижи с по-малко от десетина сантиметра и спря. Дариа бе принудена да включи двигателя. Колата изръмжа с оглушителен

звук. Преследвачите ѝ положително го чуха. Тя отново смени скоростта и максимално бързо се отпрати към Ню Орлийнс.

Докато шофираше, в съзнанието ѝ с всички кървави подробности проблесна това, на което бе станала свидетел.

В гърлото ѝ като киселина се надигна горчилка, когато я принудиха да опише убития. Принудиха я да признае ужасния факт, че най-лошите ѝ стракове бяха станали реалност. Отби в празен второкласен път с две платна, излезе от колата, падна на колене и превита на две, започна да повръща.

Накрая собствената ѝ кашлица я измъкна от болезнения кошмар. Дариа огледа смутено стаята, като първоначално не разпозна великолепното резбованото дърво ръчна изработка, облицованите с дамаска стени, в горния край, на които имаше корниз във форма на венец, прозорците с драпиран брокат в златно и бургундско червено.

Тогава чу шепот от гласове, идващ от стълбището, досети се, че бяха от телевизор и в съзнанието ѝ нахлу споменът за случилото се предишната нощ.

Спомни си как пристигна в тази луксозна голяма къща, преследването из тъмните нощни улици, как я приеха в болницата, но най-живо в съзнанието ѝ се открие как връхлетя в салона „Блу Байу“ в хотел „Уитфийлд Палас“ и целуна Рурк О’Мали.

Добре. Щом си спомняше всичко това, защо не знаеше какво бе правила, преди да се втурне в салона за коктейли?

— Лекарката каза да не се насилват нещата — прошепна Дариа, като се надигна от леглото. — Лесно ѝ е на нея.

Въпреки че цяла нощ бе спала с фланелката на Рурк, тя все още миришеше на него — тежка мъжка миризма, възбуждаща чувства, за които беше по-добре да не мисли.

— Каквото и да стане, Рурк О’Мали само ще създаде усложнения — реши твърдо Дариа, като заключи вратата на банята. — Усложнения, с каквито човек не би посмял да рискува.

С тази мисъл в съзнанието си, тя отиде под душа, възползва се от шампоана, балсама и течния сапун.

Усещаше блажената струя от иглички гореща вода по кожата си. Отметна глава назад, за да може течащата вода и ароматната сапунена пяна да отмият носещата се около нея миризма на болница.

Дариа се уви с пухкава голяма хавлиена кърпа, след това намери четката за зъби и пастата, за които смътно си спомняше, че беше използвала предишната нощ. Изми зъбите си, взе четката за коса със сребърна дръжка и я прокара през гъстата си мокра коса.

Мислеше да потърси сешоар, когато изведнъж усети друг аромат по-привлекателен от шампоана и дори по-изкусителен от фланелката на Рурк.

Дариа излезе от банята и се изправи лице в лице с него. Той стоеше до леглото със скръстени ръце, сякаш я бе чакал.

[1] Сър Галахад — най-благородния от Рицарите на Кръглата маса, син на Ланселот и Илейн, определен от Съдбата да върне Свещения Граал. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Макар да знаеше, че няма навик полугола да поздравява мъже, които едва познава, дебелията голяма кърпа добре я покриваше от гърдите почти до глезените, което бе много повече от комичното облекло за харем или фланелката на Рурк. Затова тя реши да не дава израз на никакво притеснение. Реши също да не обръща внимание на искрата желание във виолетово-сините очи на Рурк.

— На бекон ли ми мирише?

Като я зърна мокра и почти гола, Рурк още веднъж реши твърдо, че ако легне с Дариа, ще направи втората си най-голяма грешка. И то фатална.

Дариа не можеше да си спомни кога за последен път бе имала удоволствието да хапне вкусния местен специалитет от френски тост.

— Имам чувството, че съм умряла и съм отишла рая.

— Точно това се опитваме да избегнем. — Той взе пенъоар от облегалката на стола. — Намерих го в един шкаф. Изглеждаш страхотно с тази кърпа, но струва ми се, че ще ме подложиш на малко по-голямо изкушение, отколкото в момента съм в състояние да понеса.

— Говориш така, сякаш ще бъда поставена пред свършен факт.

— Това е част от дилемата, скъпа.

Въпреки опасността, която все още съществуваше, въпреки че само при вида ѝ — цялата мокра и зачервена, кръвта с бучене се прехвърли от главата право в слабините му, където я усещаше гореща и гъста и Рурк се почувства неестествено отпаднал.

— Имаш избор. И по начина, по който ме целуна снощи...

Убедена, че най-добрата защита е силовото нападение, Дариа повдигна брадичка.

— Не възнамерявам да спя с теб.

Той имаше безочieto да се усмихне. От дяволитото ухилване тъмното му лице светна и очите му заблестяха като сапфири.

— Ако настояваш да изпадаме в подробности, трябва да си призная, че нямах предвид точно това.

Разтърсена от усещането за секс, което забучаваше във вените ѝ само при бегъл поглед или докосване от страна на Рурк, тя си наложи гласът ѝ да звучи ледено.

— Чудесно. Тогава ще бъде по-конкретна, за да ме разбереш. Няма да правя секс с теб.

Точно това си повтаряше той цяла сутрин, когато трополеше из кухнята и си мислеше как Дариа лежи горе топла и мека, облечена само с неговата фланелка. Така бе по-безопасно. Но когато внезапно бе обзет от желание да изближе капчиците вода от гърдите ѝ, които бяха като слонова кост, Рурк се сети, че никога не е го бяха привличали безопасните неща. В края на краищата, те си бяха истинска досада. За нещастие, сладострастието замъгляваше мозъка на човек и го караше да поема глупави рискове.

— Тогава май ще трябва да те оставя да се облечеш.

— Благодаря ти.

Тя грабна пеньоара от протегнатата му ръка. За миг пръстите им се докоснаха и премина искра, която отиде чак до пръстите на босите ѝ крака. Рурк беше истински взрив от тестостерон и когато Дариа бе близо до него, усещаше как радиацията я изгаря отвътре. Погледна нагоре към лицето му, за да види, дали и той бе почувствал това, но чертите му бяха замръзнали в меко непроницаемо изражение.

Когато телефонът на нощната масичка иззвъня, тя скочи.

— Сигурно е Майк. Той обеща да ми се обади. — Рурк грабна слушалката. — Да? Чудесно. Ще се срещнем на Мънки хил след трийсет минути. — Каза това и затвори.

Дариа нищо не разбра от краткия разговор.

— Защо ще отиваме в зоологическата градина?

— Няма да отиваме.

— Но...

— Аз ще отида в зоологическата градина. Ти оставаш тук.

Тя тъкмо отвори уста да оспори, Рурк леко натисна пръст върху устните ѝ.

— В случай, че не си забелязала, ти нямаш дрехи за дневна разходка из парка. — Рурк прокара непослушния си пръст по горния край на кърпата, само на сантиметри от кожата ѝ. — Освен ако не искаш пак да „влезеш в харема“.

— Не съм го включила в програмата си за днес.

— Сигурно.

Рурк се възхищаваше на решимостта на тази жена да не позволява ситуацията да вземе връх над нея. Той познаваше много жени — боже, дори мъже — които досега щяха вече да са направили какви ли не компромиси със себе си.

— Така че аз ще се срещна с Майк, който вече е взел багажа ми от хотела, след това ще отидем у вас и ще вземем някои твои неща.

— Не е ли опасно?

— Не. Ние сме братята О'Мали. Можем да се грижим за себе си — добави той и забеляза, че руменината започна да избледнява от бузите ѝ. — Така че имаш около двацет и пет минути, за да направиш списък на нещата, които искаш да ти донеса, ако можеш да си спомниш какво има там и да разчиташ на нас, което несъмнено ще е като да вадим горещи кестени от огъня.

Като пхна ръце дълбоко в джобовете си, за да ги предпази от нежелателни действия, той излезе от стаята.

— Много е вкусно. — Френският тост бе златисто кафяв, задушен с разтопено масло и сироп. — Никога не бих допуснала, че можеш да готвиш.

— Тъй като яденето не е нещо, което човек върши по свое желание, реших, че е по-добре да се науча.

— Изненадана съм. — Тя отпи от сладкото гъсто кафе с мляко.

Телевизорчето на кухненския рафт бе включено на местната сутрешна емисия новини. В този момент привлекателна блондинка с червено сако и удивително тясна къса пола показваше на картата на Луизиана областите с високо атмосферно налягане.

Той я погледна над ръба на чашата си.

— Защо?

— Приличаш на мъж, на когото жените готвят.

— Има ужасно много неща, които предпочитам една жена да прави за мен, отколкото да ми готви.

Когато очите му отново придобиха дяволски прелъстителен блясък, Дариа отмести поглед и отново насочи вниманието си към телевизорчето.

— Боже мой! — остана тя поразена, като разпозна мъжа на екрана.

— Какво? — Рурк моментално се отказа от палавите си фантазии да я качи върху кухненската маса и проследи втренчения ѝ поглед.

— Това е Джеймс.

Въпреки че през последните години Рурк рядко бе идвал в Ню Орлийнс — той трябваше да отразява войните едва ли не на Марс и Юпитер и можеше и да не познае веднага мъжа, чието красиво лице изпълваше малкия екран, Джеймс Будро бе започнал политическата си кариера като общински прокурор в Джеферсън и жънеше успехи, като постигаше безпрецедентно осъждане на деветдесет и осем процента от виновните. Излишно е да се споменава, че гражданите, разтревожени от нарастващата престъпност, съответно удостоиха човека с явно твърда ръка по отношение на престъпността с място в Конгреса на САЩ. Вече се носеше слух, че той гледа към по-голямата и по-солидна награда — място в Сената.

Рурк се чудеше дали същите тези гласоподаватели с такова желание биха отишли на благотворителните му вечери, ако знаеха с каква репутация се ползваше сред работливите и често оставащи в сянка ченгета, които роптаеха, че взима само случаи, които бе сигурен, че ще спечели, и така връщаше на улицата голяма част от съществуващата измет. Кое то, разбира се, водеше до увеличаване на престъпността, а от своя страна правеше още по-популярна позицията на Будро като човек на реда и закона.

Рурк натисна дистанционното управление на телевизора и увеличи звука.

— Разбира се, за града винаги е нещастие, когато се извършва престъпление — казваше конгресменът.

Въпреки че дядо му е бил акадски фермер, отглеждащ ориз, в дълбокия култивиран глас на Будро не бе останала и следа от говора, разпространен по блатистия речен ръкав.

Черно-сивкавият му костюм бе италиански, вратовръзката му с цвят на бургундско вино — копринена, и по обърнатите снежнобели маншети дискретно проблясваха златни ръкавели.

— Фактът, че жертвата е федерален прокурор, веднага привлича повече внимание към случая, но смъртта сама по себе си е не трагична от загубата на когото и да било друг гражданин.

— Имам чувството, че слушам реч — промърмори Рурк и понечи да изключи звука, но искаше да знае какво съобщават властите на журналистите за мъжа, убит в хотелската стая на Дариа.

— Джеймс никога не пропуска удобен случай да блесне с елегантността си — отбеляза строго Дариа. — Особено когато това ще подпомогне кампанията му.

— Говориш така, сякаш добре го познаваш.

— Познавам го. — Тя въздъхна, заслушана как Будро поднасяше съболезнованията си към вдовицата на Мартин Флечър и децата им. Погледна големия брилянт, който улавяше утринната светлина и я раздробяваше на танцуващи по стената и тавана дъги. — Джеймс е мой годеник.

В дом, подреден в стил от времето на Федерацията, намиращ се в сърцето на Александрия, до който можеше да се стигне пеша от река Потомак, Джеймс Будро крачеше из кабинета си по персийския килим с антични мотиви. Той беше по-бесен от всякога. И, по дяволите, за първи път изпитваше ужас от това, че всичко, за което беше работил, всичко, за което се бе борил през целия си живот, щеше да се провали под носа му.

— Как така са я пуснали да си тръгне? — попита той мъжа, който с неохота му бе съобщил лошата новина.

— Била почти в ръцете им. Ако Рурк О'Мали не отишъл точно тогава...

— О'Мали. — Будро изплю името, сякаш беше хапнал развален рак. — Той и братята му от години ми създават само проблеми. — Челюстта му се изпъна, бледосивите му очи проблеснаха като късчета стомана. — Кажете на хората ми, когато намерят годеницата ми и нейния странстващ рицар, да не се престарават да го убиват.

Пейл повдигна въпросително вежди.

— Искате да кажете да оставят О'Мали жив?

— Само докато аз отида там. Това е екзекуция, която искам да изпълня лично.

— Слушам.

Със сребърна запалка Будро запали тънка черна цигара и хвърли гневен поглед през облака син дим, който издиша.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита той. — Колкото по-дълго ги търсите, толкова повече беди може да навлече тази кучка. И повярвай ми, ако тя ме провали, няма да замина сам за Ангола.

Мисълта, че може да завърши дните си в този строг затвор с ненормалници, изнасилвачи и престъпници беше достатъчна, за да се смрази кръвта му. И да затвърди решението му.

— Обади се и им кажи, че очаквам резултати. И запази място в самолета за първия полет за Ню Орлийнс.

— Слушам.

Помощникът бързо излезе, за да изпълни нарежданията. Той не видя как конгресменът от Луизиана тежко се стовари в мекия като ръкавица кремав кожен стол зад бюрото. Не го видя как прокара ръка по лицето си или пък когато взе макета на зданието на Конгреса на САЩ, изработена от Уотърфорд, с която Дариа го бе изненадала след изборите.

— По дяволите! — Будро хвърли подаръка към камината и той се разпръсна на стотици кристални парченца.

— Не разбирам — отбеляза Дариа, нарушавайки потискащата тишина, която ги бе обгърнала, след като Рурк изключи телевизорчето. Тя се наведе напред и с върха на пръстите натисна слепоочията си, като се чувстваше по-разстроена и обърквана от всякога. — Как мога да си спомня, че съм сгодена за Джеймс, а да не помня какво съм правила в хотел „Уитфийлд Палас“?

— Лекарката каза, че нараняванията на главата са непредсказуеми. — Дребното неприятно подозрение, че може да го лъже, отново се появи.

— Да видим с какви факти разполагаме засега. Спомняш си, че си била сгодена за Джеймс Будро.

Паметта ѝ се раздвижи и намести още едно късче от мозайката.

— За шест месеца. — Тя погледна Рурк с изненада. — Току-що се сетих.

— Ето, виждаш ли? Всичко започва да се възстановява. И си спомняш, че си прокурор.

— Смътно ми изплува, че съм пледирала в съда. Но не мога да посоча никакви дела.

— Едно по едно. И смътно си спомняш, че си ме целунала?

Една картина проблесна в съзнанието на Дариа: Рурк, облечен с пилотско яке, с черна фланелка и джинси, да стои като сигнална лампа сред празнуващи Марди Гра. Спомни си и жената, която едва ли не се намърда в скута му.

— Имаше вид на човек, който трябваше да бъде спасен.

Тя видя как очите му потъмняха и станаха като на хипнотизатор.

— И ти почувства нужда да ме спасиш?

— Онази силиконова блондинка беше същинска баракуда.

Рурк долови изострянето в тона ѝ и се запита дали е възможно да ревнува. Мисълта, която би трябвало да го обезпокои, се оказа странно привлекателна.

— Няма нищо страшно за теб, сладка моя. — Дълбокият провлачен говор заглуши сарказма му и въпреки това Дариа отново се разтrese от нерви. Рурк се облегна на стола и отпи голяма глътка кафе. — Добре. Явно сега си спомняш как си влязла в салона на „Блу Байу“. Ще се напрегнеш ли да се сетиш и за това, което се е случило в хотелската ти стая?

— Не е възможно стаята да е била моя — упорстваше тя. — Защо ще ми трябва стая в хотел, след като живея в града? — Дариа замълча и се намръщи. — Да не би да намекваш, че аз и убитият федерален прокурор сме били... — Гласът ѝ се загуби.

— Не знам каква работа сте имали там. Но според Майк, който държи връзка с информатори от полицията, ти поразително приличаш на жената, която е наела стаята преди два дни. От това, което се е случило, само мога да предполагам, че явно е имало някаква причина, за да я наемеш.

— Знаеш ли евентуално дали аз... Дали тя е платила с кредитна карта?

— Не, в брой.

— О, боже! — Дариа затвори очи и с върха на пръстите силно натисна клепачи, като че ли можеше да застави кръжащите цветни светлини да се слоят в ясен образ. — Ненавиждам това.

Рурк с възхищение наблюдаваше как тя се бори да запази самообладание.

— Е, може изобщо да не си била ти. А може пък да си прекарала невероятно с този човек, но да не си попаднала на подходящото място

и в подходящото време.

— Той е женен.

— И какво? Не всички жени ги е грижа за незначителни деликатни подробности като тази, че някой е женен — напомни й Рурк.

— Ако сме били любовници — разсъждаваше тя, — жена му щеше да го проследи до Ню Орлийнс. И може би щеше да го убие.

— Това е единият вариант.

Отвратителна мисъл изплава от мъглата, обвиваща съзнанието й.

— Ами ако аз съм го застреляла?

Гласът й бе слаб и дрезгав, очите — широко отворени и поизплашени, отколкото бяха, когато разбра, че може би някой я преследва, за да я убие.

— Не си.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Инстинктът му подсказваше, че Дариа не би убила никого. Тогава отново тихият глас на разума в дълбоките пластове на съзнанието му нашепна, че преди инстинктът го бе излъгал.

— Защото добре целувам ли?

Той я погледна с подигравателна изненада.

— Така ли казах?

Думите му имаха желаниа ефект — възвърнаха цвета върху призрачно бялото й лице и златистия пламък в очите й.

— „Истинско чудо!“ — май така колоритно го определи.

— Сигурно си права. Искаш ли пак да опитаме? Да видим дали можем да постигнем световно ниво?

Предложението му твърде много я изкушаваше. Устните й пресъхнаха.

— Не намирам идеята за много добра — неохотно отговори тя.

— Няма две мнения по въпроса. — Той въздъхна тежко и скочи от стола. — Трябва да тръгвам. Както сме се разприказвали, ще закъснея за срещата с Майк. Искаш ли нещо по-специално да взема от дома ти?

Дариа поклати глава.

— Направих списък. — Тя изваждаше от джоба на пеньоара си сгънат лист, но внезапна мисъл я спря. — Още ли искаш да отидеш?

Рурк се наведе напред и сръчно грабна листа от ръката й.

— Така сме решили — напомни ѝ той.

— Но всичко се промени.

— Нищо съществено.

— Сега си спомням, че намерих трупа на Мартин в стаята си в хотела.

— Преди всичко не знаеш какво е правел там. Нито пък кой го е застрелял.

— Така е, но...

— Което означава, че все още си като мишена. И на никого няма да дам възможност пак да те простреля.

— Не съм свикнала други да взимат решенията вместо мен.

— Но аз не съм случаен. И може би ако беше включила още някого в това, което си предприела, независимо какво е било, поне нямаше да затънеш в тази бъркотия. Но след като вече е факт — каза той, без да обръща внимание на това как тя бързо и гневно пое дъх, — някой трябва да пази живота ти достатъчно дълго, докато престъплението се разкрие.

И по някаква причина тя бе избрала него да направи това. Дариа си спомни. Той категорично не я бе молил да го въвлича в неприятности.

— Май забравяш нещо — каза тя.

— Какво?

— Джеймс е влиятелен човек. Може да ме защити.

— Да, той вчера отлично се справи. И още преди ти да си отвориш сладката секси устичка, за да се помъчиш да докажеш, че той може и да не знае, че си замесена в случая, повярвай ми, скъпа, ченгетата са съвсем наясно коя е била тайнствената жена в хотелската стая. Което означава, че и Будро знае. А ти забеляза, че Джеймс изобщо не спомена, че любимата му годеница е изчезнала.

— Може би не е искал да се намесва и да провали случая или пък да рискува да ме излага на опасност, ако съм отвлечена. Може да се е обаждал у дома...

— Единственото съобщение на телефонния ти секретар е от шивачката при химическото чистене, която ти съобщава, че е направила поправките на новия ти костюм.

— Откъде, за бога, знаеш това? Дори още не си бил в дома ми!

— Момчетата на Дик Трейси, които се борят срещу престъпността, дават свежа информация, скъпа. Ако не искаш да те оберат посред бял ден, трябва да напишеш на една картичка личния си кодов номер, кода на алармата си срещу крадци, номера с който получаваш съобщенията и да я държиш в портфейла си.

— Използвах код — промълви тя, като с неохота си призна, че тук той я хвана. Не печаташе ли нейният офис непрекъснато брошури, в които предупреждаваше хората за същото?

— Да. Много умно, че си заменила цифрите с букви. Не ми се ще да разбивам Джеймс Бондовата ти фантазия, но повечето деца научават този трик още когато са в отрядите на малките скаути.

Като нямаше какво да възрази на това, Дариа се върна към единственото, което от всичко, казано от него, бе прекалено странно, за да му се вярва.

— Дали аз не разбрах или ти просто подозираш Джеймс в съучастничество?

— Както би казал брат ми Майк: „В този момент всички са заподозрени“. Включително и твоят хубавец годеник.

— Но не и аз?

Рурк реши да бъде брутално честен, за да е сигурен, че няма да се измъкна от къщата, докато го няма.

— Имам чувството, че не ти е в характера да убиваш някого. Но съм сигурен, че ченгетата не споделят мнението ми. Ако излезеш сама, може да те арестуват. И такъв ще бъде сценарият на най-успешния им случай.

Нямаше защо да ѝ напомня за най-лошото. Когато в съзнанието ѝ много живо проблесна споменът за това как нападателят ѝ размаха полицейската си значката пред децата в гробищата, Дариа разбра, че вече е наясно с този сценарий.

— Никъде няма да отивам. — Главоболието ѝ отново започна да тупти зад очите ѝ.

— Добро момиче. И въпреки че тук би трябвало да е безопасно, не вдигай телефона. — Той бе стигнал почти до вратата, когато щракна с пръсти и се спря. — По дяволите!

— Какво има?

— Забравих нещо. — Рурк се върна, застава над нея, като тя трябваше да повдигне глава, за да го погледне.

— Какво?

— Това.

Той се наведе, хвана брадичката ѝ с пръсти и покри устните ѝ със своите.

В момента, в който устните му докоснаха нейните, Рурк със закъснение разбра, че се бе гмурнал в огромна вълна.

Той се давеше. Давеше се в греховно сладкия ѝ вкус, в лъжовно-невинния ѝ аромат, в усещането на топлото женско тяло до своето, в тихите откъслечни звуци, които идваха от гърлото ѝ. Рурк бе човек, който винаги търси приключенията, на когото му бе приятно да живее на ръба на опасността, но дори в Москва жаждата му за силни усещания не го бе застрашавала с такъв риск.

Мислеше си, че вече бе познал страстта, но когато жадните устни на Дариа омекнаха под неговите, разбра, че дори не се бе доближавал до това чувство.

Тя го желаше. Рурк усещаше по това как отвърщаше на целувката му — като жена, която е гладувала и ненадейно е попаднала на банкет, предназначен специално за нея.

Рурк я желаше. Безразсъдно. Опасно. Почти отвъд границите на разума. С глад, който го проникваше до мозъка на костите. И въпреки че знаеше, че е безразсъдно, той се изкушаваше да вземе това, което искаше. Кое то тя толкова очевидно желаше да му даде.

Сексът си е само секс — припомни си той. В този свят похотта лесно се задоволява ако не с една жена, то с друга. Докато контролираше емоциите си, докато не си позволяваше да се влюби в Дариа Шей, не би трябвало да се безпокои.

Въпреки че се убеждаваше в това, кръвта му започна да кипи. Чувстваше се като човек, който се спуска надълбоко за трети и последен път. Ако не успееше да се избута на повърхността, със сигурност щеше да се удави.

Не познаваше този човек — припомни си Дариа, като скръсти ръце зад тила си. Никак. Една разумна жена би стояла на разстояние, щеше да се пази колкото може по-добре, докато си спомни какво се е случило. Но, за бога, какво трябва да направи, когато само от един поглед с тези потайни тъмни очи коленете ѝ омекваха? А когато страстната му целувка буквално спря дъха ѝ?

В този момент, когато беше сама с него в абсолютно безопасна къща, не можеше и да става въпрос за правилни и неправилни постъпки. Имаше само безразсъдно неумолимо желание.

Тихият звук на протест, когато отдели устните си от нейните, почти разколеба Рурк от решението му да излиза. Сега. Той поклати глава като гмуркач, който дълго време е бил под водата и прекалено бързо е излязъл на повърхността.

След това, преди още Дариа да се окопити, Рурк бе тръгнал, оставяйки я по-объркана от всякога. И желаеща го.

СЕДМА ГЛАВА

Мънки хил, който се намираще близо до бреговете на Мисисипи, бе направен, за да видят децата от Ню Орлийнс как изглежда един хълм. Павилионът на брега бе едно от най-хубавите места, от които се откриваше гледка към реката и тъкмо там Рурк намери брат си, който го чакаше.

— Извинявай, че закъснях. Възникна нещо непредвидено.

— Свързано с твоята тайнствена жена ли?

— Нещо такова. Току-що си спомни, че е сгодена за Джеймс Будро.

Майк тихо подсвирна.

— Дамата се движи в изискана компания.

— Да. — Рурк разтърка брадичката си, раздразнен от разяждащо чувство, което повече приличаше ревност.

— Интересно е и това, че по време на пресконференцията си Будро нищо не спомена, че годеницата му, която по някаква случайност е заместник-прокурор, е изчезнала.

— Може би не знае.

— Трябва да знае, че федералният прокурор е убит в хотелската стая, която тя е резервирала по неизвестна причина.

— Полицаяте не съобщават името ѝ — напомни Майк на брат си.

— Да, но и двамата знаем, че от полицията изтича информация като от продънено сито. Каквото и да става, имам чувството, че Будро е замесен.

— Мислиш, че той я е прострелял ли?

Въпреки че Майк остана външно спокоен, Рурк достатъчно добре познаваше по-големия си брат, за да долови професионалния му интерес. Изведнъж той му напомни на Елвис — тяхната стара немска черно-бяла хрътка, когато дебнеше. Ченгето си е ченге, помисли си той.

— Не казвам това.

Лично Рурк смяташе, че такива действия са твърде драстични за един политик.

— Но повече от очевидно е, че ти му имаш зъб още от гимназията, когато го набихме, защото се нахвърли върху Шейн на баскетболното игрище — подхвърли Майк.

Въпреки сериозността на положението, Майк се усмихна при този спомен.

— Изобщо не е само това. Когато го гледах, имах чувството, че знае много повече, отколкото казва. Кое то не е толкова изненадващо, като се има предвид, че не иска случаят да се разчуе. Той е вътре, Майк. Чак до възела на красивата си копринена вратовръзка.

— Ще проверя дискретно Будро. Ще вида с какво се занимава тези дни. С кого би могъл да си има вземане-даване.

— Много съм ти благодарен.

Като се радваше на решителната братска подкрепа, Рурк се зачуди защо толкова отдавна не се бе връщал у дома.

— Няма проблем. — Майк потри брадичката си, като внимателно подбираше думите си. — Между другото, направих справка за тайнствената ти жена.

— За Дариа ли? — Рурк се чудеше дали това би трябвало да го подразни. В края на краищата, постъпката си беше находчива и разумна. — Направил си справка за нея?

— Не исках да те намеря с куршум в тила — каза внимателно Майк. — Ако някой ще те застреля, няма да е тя. Дамата е толкова безупречна, че направо е върхът.

Рурк съзнаваше, че е в много голяма беда, но изведнъж го обзе успокоение. Той не трябваше да се тревожи. Не искаше да се тревожи, за бога! Но се тревожеше.

— Радвам се да го чуя.

Майк се ухили, като изобщо не се подведе от безразличния тон на брат си.

— Да, сигурен съм, че се радваш.

Двамата излязоха от зоологическата градина и взеха колата на Майк, за да отидат до къщата на Дариа на Айриш Ченъл. Викторианската къщичка се намираще в работнически квартал, който беше в реконструкция. Майк я познаваше много добре, тъй като бе

прекарал доста нощи под приятното синьо покривче с вид на рибени люспи.

— Странно съвпадение — промърмори той, като зави в отбивката за коли.

Рурк го погледна.

— Предполагам, че имаш нещо предвид.

— Тук живееше Дезире. Твоята тайнствена дама сигурно я е купила от нея, когато тя се омъжи и се премести да живее във Френския квартал.

На Рурк му се стори, че в гласа му забеляза нотка на съжаление.

— Мъчно ти е, че си се разделил с хубавата репортерка от новините ли?

— Не. Нищо нямаше да се получи. След като скъсахме с Дезире, за няколко месеца излизах с една продуцентка от телевизията. Тя ни наблюдавала с Дезире и ми каза, че нашият проблем бил в това, че всеки се смятал за прав. Винаги.

Рурк се засмя на краткия и твърде верен анализ.

— Изглежда умна дама. И какво стана с нея?

Майк сви рамене.

— Предложиха ѝ работа в телевизионната компания. За един твърдоглав работохолик е трудно да се справя с бъркотиите с големия град.

Рурк знаеше, че Майк е предубеден, но все пак не можеше да си представи някоя жена да избере кариера по-голяма от тази на брат му. Естествено, мислейки за себе си, реши, че несъмнено щеше да бъде лош съпруг. А вероятно Шейн щеше да е още по-лош. Но ако имаше мъж, който да отговаря на всички изисквания за съпруг, това бе Майкъл О'Мали.

— Сигурно не си се постарал да я задържиш.

— Тя каза почти същото, когато се сбогувахме на летището. — Устните му се свиха в кисела усмивка. — Май такава ще да е истината. Много харесвах Карин. И ние страхотно се разбирахме, но тя ми беше повече като сестра. Или любима братовчедка. Когато бях с нея, не усещах никаква тръпка.

Той погледна към Рурк с изражение на човек, на когото дори с брат си му беше неудобно да говори за тези провалили се връзки.

— Знаеш ли какво имам предвид?

— Твърде добре — промълви Рурк, като отвори задната врата.

Интериорът на малкия уютен дом бе истински модел на романтизма. По кремавите стени цъфтяха виолетки, фъкани килими покриваха пода от чамови дъски, които бяха излъскани до блясък. Щеше да е много красиво, ако някой наскоро не бе го преобърнал с главата надолу.

— По дяволите! — измърмори Майк.

Ругатнята на Рурк, който стоеше на вратата и гледаше това опустошение, бе по-сочна и много по-остра. Гоблените бяха смъкнати от стените, рамките им бяха счупени от някого, търсил нещо зад хартиените им подложки. Тапицерията на цветя на канапето бе насечена, пухът от възглавниците — разпилян на пода като неразтопен сняг. Книги бяха разкъсани, от подвързиите им бяха откъснати страници. Това не бе обикновен вандализъм.

— Какво са търсили? — чудеше се гласно той.

— Странно дали са го намерили — отвърна Майк. — Или все още е у госпожицата.

— Прегледах чантичката ѝ. В нея нямаш нещо, за което човек би преобърнал цяло жилище, за да го търси.

— Досега са убили федерален прокурор, простреляли са заместник-прокурор и са претърсили жилище. Които и да са, няма да се спрат, докато не вземат това, което търсят. И докато не затворят устата на госпожицата...

Рурк не допусна дори да бъде обсъждана тази възможност.

— Ние трябва първи да се доберем до тях.

— Добра идея. — Сдържаният тон на Майк не можа съвсем да прикрие колко му беше забавно, че брат му — плейбойт, който обикаляше света, бе лапнал въдицата. Ако положението не бе толкова опасно, щеше да е безкрайно смешно. — Междувременно нека вземем дрехите на госпожицата и да се махаме оттук.

Влязоха в стаята, където още цветя — този път пъпки от рози, покриваха стените. Дрешникът бе обърнат с главата надолу и дрехите — разпилени по пода. Рурк вдигна оскъдни черни пликчета от коприна и дантела, които бяха разсечени с нож, само за да придадат на вандализма болнав еротичен елемент.

Гняв като горчилка се надигна в гърлото му, като си представи някой кретен да докосва ефирното бельо на Дариа.

— Само заради това ще го убия.

Гласът му бе тих и застрашителен. Майк, който проверяваше банята, се върна и мрачно го изгледа.

— Знаеш добре, че когато нещата преминат на лична основа, става опасно.

Рурк знаеше това много добре. В края на краищата, той имаше и физически, и емоционални белези от рани, които му припомняха този малък урок.

— Да, знам. Но за жалост, това не променя нещата.

— Да. — Майк въздъхна, прокара пръсти през косата си и хвърли към Рурк същия разтревожен поглед, с който, Рурк си спомни, че го бе погледнал, когато като малък го хванаха да краде в един магазин. — Не знам дали да те поздравя или да кажа на мама да се помоли за средния си син.

Рурк се засмя и смехът му разтовари напрежението, което бе започнало да го изпълва.

— Да взимаме нещата и да се махаме. Напълно съм сигурен, че докато е в къщата, Дариа е в безопасност, но...

— Опасяваш се, че няма да се задържи там.

— Паметта ѝ започва да се възвръща — каза Рурк. — Ще си спомни нещо, което според нея е важно, ще избяга и пак ще я прострелят.

Майк още веднъж продължително огледа стаята.

— Искаш ли да сигнализираме за този вандализъм?

— Не. Очевидно е, че „лошите“ остават в сянка. И тъй като са ченгета, вероятно е редно и ние да сме в сянка.

— Умници — промърмори Майк, като имаше предвид, че са на една и съща следа. — Докато прибираш нещата, ще поприказвам със съседите, за да разбера дали са забелязали нещо.

Рурк вдигна една ефирна нощница с цвят слонова кост и отново почувства прилив на гняв, като видя в предната част на дантеления корсаж съдраните разрези, очевидно направени с нож.

— Добра идея.

След пет минути се срещнаха на тротоара.

— Няма никого от съседите — каза Майк. — Може би са на работа. Трябва да отида на една среща. Съмнявам се, че типовете са

направили това през деня, затова по-добре да дойда довечера и да се опитам да открия нещо.

— Не бива да го правиш. Ти си имаш свои случаи...

— Никой не е по-важен от този. — Когато Рурк понечи да спори, Майк вдигна ръка с разперени пръсти. — Хей, мама ме дебне за внуци. Както си представям нещата, ако успея да оженя теб или Шейн, тя ще престане да ми досажда.

— Ако разчиташ на мен да се оженя, ще има много да чакаш — предупреди Рурк. Той хвърли куфара на задната седалка. — Винаги си бил най-стабилният брат в семейство О'Мали. Защо ти не се „вържеш“?

— Защото бракът е ангажимент, който човек, дай боже, поема веднъж в живота си. И дори в град, известен с красавиците си, не е толкова лесно да се намери най-подходящата — онази, с която да си представя, че ще остарее.

— Според мен номерът е преди всичко да не се остарява.

— Е, ако така си решил... — каза провлечено Майк, като отключваше вратата на шофьора. — От последната бъркотия, на която си се насадил, се вижда, че вървиш по прав път.

Тъй като Рурк неохотно прие, че брат му беше прав, не си направи труда да спори.

Те се върнаха там, където Рурк бе оставил своята кола на паркинга „Одъбън“. Чак когато шофираше по обратния път по Сейнт Чарлс към безопасната къща, той забеляза, че го преследват.

— По дяволите!

Рурк погледна в огледалото за обратно виждане и мина в другото платно. Ненадписаният бял полицейски седан — също. Тъй като не искаше да заведе при Дариа преследвача си, който и да бе той, Рурк обърна в посока, обратна на тази, която водеше към къщата, мина покрай университет „Лойола“, после — на север към Интерстейт 90. Естествено, бялата кола го следваше по петите.

Рурк обмисли възможностите си. Той можеше целия ден да кара из града, но не беше толкова лесно човек да се изплъзне на ченгетата. Особено ако кара порше 911, което изпъква като белязана овца и не могат да се различат „добрите“ ченгета от „лошите“.

Когато приближи стадион „Тюлейн“, видя на паркинга коли и разбра, че въпреки че футболният сезон бе минал, там ставаше нещо.

Като реши, че не могат да го убият пред свидетели, Рурк влезе в паркинга, приближи се максимално до стадиона и изключи мотора.

Както очакваше, ченгетата спряха зад него. Това, което не бе очаквал, бе полицейска кола с надпис, която като изневиделица изскочи на паркинга пред него и прегради пътя му. Като разбра, че е направил тактическа грешка, Рурк изруга и смъкна прозореца.

Двете ченгета от колата зад него сигурно бяха дошли от Централното управление. Едното бе ниско и кльощаво, с изострени черти, които му придаваха вид на невестулка.

Другото бе около метър и осемдесет и пет явно му допадаха колегите полицаи, боба и ориза. Синята му риза така бе опъната на голямото шкембе, че копчетата ѝ щяха да изхвъркнат. Като се приближи, Рурк забеляза по нея петна от сос „Табаско“. И двамата бяха с огледални слънчеви очила, от които той не можеше да вижда очите им.

Рурк не се съмняваше, че може да се справи и с двамата. Но не и с другите двама, които бяха останали в колата си и чакаха.

Той завъртя ключа, за да свали прозореца. Когато моторът запали, ръката на кльощавото ченге незабавно хвана кобура от страни на панталона си.

— Какво има, сержанти? — Рурк отправи към тях същата безобидна дружелюбна усмивка, с която удостояваше сръбските войници, които регулираха задръстванията по пътя към Херцеговина. — Ако съм карал с превишена скорост...

— Стига баналности и слизай от колата! — Гласът на едрото ченге заприлича на Рурк на рев на мечка, току-що събудила се от зимен сън.

Безкрайно доволен, че бе дал на Майк адреса на безопасната къща, в случай че изпадне в беда, Рурк направи както му казаха.

— Предполагам, че няма да искате да видите шофьорската ми книжка.

— Чухме, че си умен мъж — ухили се самодоволно дребното ченге. — Достатъчно ли си умен, за да предадеш едно съобщение на приятелката си?

— Нямам представа за кого говорите, сержант.

Рурк прибави последната дума бавно и преднамерено с глас, изпълнен с презрение. Той едва се въздържа да не зашлеви копелето

през устата.

Ченгетата се спогледаха.

— Явно, че не е чак толкова умен — сподели по-едрото с по-дребното.

— Майка ти би трябвало да те е научила да имаш подобри обноски, когато разговаряш с чичковците полицаи — каза ченгето, сграбчи ръцете на Рурк и с изненадваща за такъв дългуч сила ги изви зад гърба му така, че го заболяха ставите на раменете. — Сега сержантът ще ти зададе няколко въпроса. И ти ще отговаряш много любезно. Разбра ли?

— А кметът се чуди защо никой не уважава полицаите — каза провлачено Рурк.

Саркастичната забележка моментално му спечели едър юмрук в слънчевия сплит. Като прехапа устни, за да не изстене, на Рурк му мина през ума, че бе преживял и по-лошо. Много, много по-лошо.

— Къде е жената?

— Казах ви...

Огромни юмруци се стовариха върху главата му. Рурк усети как асфалтът под краката му се наклони. Когато се опита да се изскубне, костеливо коляно го прободде в гърба и отново му напомни, че вече го бяха отписали.

— Няма да ѝ причиняваме болка. Тя ни открадна нещо. Веднага щом го върне, всичко ще е наред.

— Дори и да знаех за кого или за какво говорите, което не знам — излъга без угризения Рурк, — имам си собствено правило да не влизам в сделки с мръсни ченгета.

Ударът, който последва, му причини зверска болка в гръдния кош.

— Можеш да си спестиш всичко това. Само ни я дай. Тя не означава толкова много за теб. Никоя жена не заслужава един мъж да умре за нея.

След като взривиха колата в Москва, известно време Рурк беше бесен на Наташа, че го бе насадила, на мафиотите, които бяха поставили бомбата, и най-много на самия себе си, че е такъв глупак.

Но отношенията му с Наташа бяха чисто сексуални. И макар че изобщо не беше наясно какво става между него и Дариа, той

подозираше, че независимо дали му харесва или не, те вече бяха надживели това.

Не че Рурк се страхуваше от смъртта. Той многократно се бе изправял лице в лице срещу нея и многократно бе печелил. Но той никак не искаше да умре точно сега. Нито пък да им предаде Дариа.

Той едва се държеше на краката си, когато ченгето неандерталец го наложи с огромни като чукове юмруци.

— Дявол да те вземе, само ни кажи къде е!

Рурк процеди нещо през стиснатите си зъби. Той разтърси глава от мълниеносната болка, която усети зад очите си.

— Знаеш, че ще я намерим. И това, което се случва сега, ще ти изглежда като играчка — изкрещя гласът в ухото му. — На няколко души ще им бъде приятно да гледат как „ледената“ кучка се пречупва.

„Ледена“? Ако не стискаше зъби, за да не повърне върху обувките си, Рурк би се засмял на това определение.

— Виждаш, че партньорът ми има една неприятна прищявка — обича да причинява болка — каза мъжът, който стоеше зад него. — Особено на жени. И макар че постъпката ѝ онази ноц показва, че ще се съпротивлява, така само ще стане още по-забавно.

Рурк избухна в гняв при мисълта, че някой от тези мъже можеше да докосне Дариа дори с пръст. Без да обръща внимание на това, че от контраатаката му нищо нямаше да излезе, той се отскубна и стовари юмрук върху плоския нос на своя нападател.

— По дяволите! — изръмжа гигантът.

Другото ченге нищо не каза. Но пистолетът, който силно удари тила на Рурк, бе пределно красноречив. Пред очите му изскочиха звезди. Рурк се протегна слепешката, за да се опре на колата, тъй като на никаква цена не искаше безпомощно да се свлече.

Едрото ченге буквално го повдигна на крака и го хвърли на земята, с което доказа, че в издутината под ризата на лекета, освен тлъстина имаше и мускули. Въпреки че Рурк се опита да се предпази като се претърколи, един точно прицелен ритник тежко се стовари върху гърдния му кош. Той се обърна по гръб с отворена уста, задъхвайки се като риба на сухо.

Усети студен метал върху слепоочието си и с безразличие разбра, че този път ще умре. Стана му странно, че последните му мисли бяха за Дариа. Тя беше толкова очарователна. Толкова топла. И нежна.

Рурк мислеше за аромата на косата ѝ, за копринената кожа, за много сладкия ѝ вкус, за това как трепереше в прегръдките му и реши, че най-много ще съжалява, че не беше я любил, когато бе имал тази възможност.

Така се бе отнесъл, че не забеляза кога приближи една жена.

— Какво, за бога, правите? — попита тя толкова гръмогласно, че можеше да вдигне умрелите в гробището „Сейнт Луис — 1“.

Рурк отвори едно око и видя около шейсет и петгодишна жена с широко тъмно лице, която приближаваше към тях като висок кораб на пълен ход, навъсена подобно буреносен облак в Мексиканския залив.

— Полиция — каза кльощавото ченге, показвайки значката си. Когато видя, че Рурк иска да прочете какво пише на нея, той моментално затвори калъфа от изкуствена кожа и го напъха в джоба си.

Рурк забеляза с любопитство и с облекчение, че другата полицейска кола бавно се оттегли.

— Мислите, че не знам ли? — Жената не прояви никакъв страх. Нито уважение. — Полицаи като вас създават лошо име на града. — Тя сведе поглед към Рурк. — Какво сте направили, че така са размазали хубавото ви лице?

— Може би съм прегазил знак „стоп“.

Тя поклати глава със зле прикрито отвращение.

— С такова отношение може веднага да си заслужиш боя. — Тя погледна отново ченгетата. — Аз съм Хати Лонг. — По лицето ѝ се разля усмивка, като видя, че ченгетата, се сетиха коя е. — Точно така. Шеф на полицейско-гражданския съвет за реформи в полицията. Тук имаме малка сбирка и самият шеф на полицията току-що приключи изказването си. Всъщност, ако вие, двамата сержанти, почакате секунда, ще ида да го доведе и...

Отговорът на кльощавото ченге бе рязък, груб, направо нечовешки звук. Тя се засмя. Смехът ѝ бе ясен и звучен и напомни на Рурк на приятния лек тътен, който се носи над блатистия речен ръкав.

Хати със задоволство гледеше как полицаите се качиха в необозначената кола и изчезнаха.

— Май това им подейства — зарадва се тя и погледна надолу към Рурк.

Той успя с усилие да потисне бунта в стомаха си и да седне.

— Не знам как да ви благодаря.

— Няма нужда от благодарности. Ние, „добрите“, трябва да се подкрепяме. За това е и нашата сбирка. — Тя изви глава към стадиона. Рурк се заслуша и тъй като пулсът му вече не туптеше в ушите, успя да чуе възгласи.

— Как познахте, че не съм от „лошите“?

— Скъпи, нищо чудно и да си от тях. Всъщност обзалагам се, че много жени биха засвидетелствали, че можеш да бъдеш много лош. Но аз те познавам от телевизията. А тях ги знам от улицата.

— Задължен съм ви.

— Може би ще направиш репортаж за нашата комисия. Ще убедиш още хора да се присъединят към нас.

— Точно така. Ще го подготвя веднага щом видът ми стане достатъчно представителен, за да излизам в ефир, без да плаша малките деца.

Тя скръсти ръце на пищните си гърди.

— Струва ми се, че ако излезеш в ефир, за да разкажеш за бруталността на полицията, видът ти е напълно подходящ.

— Правилно. — Когато Рурк направи усилие да се изправи, болки пронизаха главата му и започна ужасно да му се гади. — Вие мислили ли сте да постъпите в телевизията?

— И да напусна работата си ли?

Той се облегна на поршето.

— Какво правите?

Никак не му беше до празни приказки, но ѝ се чувстваше задължен, защото бе спасила живота му. Думите ѝ напомниха на Рурк колко опасен бе стереотипът.

— Аз съм преподавател по криминално право в университет „Лойола“. — Тя се засмя на изненадата, която се изписа на лицето му. — Да, всички реагират така.

— Съжалявам. Аз обикновено не...

— Не се безпокой, хубавецо. Това е едно от малките ми житейски удоволствия.

Чувството ѝ за хумор бе заразително. Рурк усети, че в отговор се усмихва.

Тя още повече го изненада с това, което го запита.

— Искаш ли да извикам брат ти?

— Познавате Майк?

Глупав въпрос. Вероятно всички в града познаваха по-големия му брат. Особено когато привлече вниманието на журналистите, след като задържа серийния изнасилвач, който тероризираше града. Рурк си спомни със закъснение, че Майк го бе прострелял в жилището на Дезире и се зачуди дали Дариа знаеше нещо за миналото на своя дом. За такава хубава къщичка това несъмнено е било драстично насилие.

— Брат ти е съпредседател на комитета. — Тя го хвана за ръка и здраво го подкрепи. — По програма трябваше да говори след кмета.

— Светът е малък — промърмори Рурк.

— Наистина — подсмихна се Хати Лонг.

ОСМА ГЛАВА

Хати изпрати съобщение на Майк да ги чака в офиса на стадиона.

— Всемогъщи боже! — Той прокара ръка върху лицето си и поклати глава. — Изглеждаш така, сякаш си прегазен от карнавална платформа.

— Чувствам се като прегазен от цял карнавал.

— Знаеш ли кой те би?

— Не. Но според скромното ми мнение не беше група доброжелатели.

Майк погледна замислено.

— Ако наистина са искали да те убият...

— Не, искаха само да им предам Дариа.

— И ти, разбира се, си отказал.

— Разбира се.

Окото, което не се бе подуло бързо и бе отворено, отправи към Майк предизвикателен поглед.

— Браво на теб! — Майк го погледна продължително и критично. — Трябва да те заведем в болница.

— Не. Ще се оправя. Наистина — настояваше Рурк, като видя как през лицето на брат му премина сянка от съмнение. Лице, приличащо на това, към което той гледаше всяка сутрин в огледалото, докато се бръснеше, но по-грубо изсечено.

— Нямам нищо счупено. Само няколко дни ще ме боли. Майк, те бяха ченгета. Ако отида в болница, ще ме намерят. И, повярвай ми, не горя от желание това да стане.

Майк притеснено въздъхна, но по изражението му личеше, че не бе очаквал друг отговор.

— Трябва за няколко дни с Дариа да напуснете града. Нека възстанови паметта си. Тогава поне ще знаем кои са тези типове. И защо я преследват. Междувременно ще ти изпратя по електронната

поща малко служебни материали, за да видиш дали ще разпознаеш някои ченгета.

Рурк повдигна вежди.

— Не е ли противозаконно да се влиза във файловете на полицията?

— Противозаконно е полицаи да бият граждани, които се подчиняват на законите — отвърна Майк. — И това е само началото. Ако следата от трупа в „Уитфийлд Палас“ отведе към участъка, този град направо ще гръмне.

— И преди си имал работа с „мръсни“ ченгета.

— Така е. Дори с няколко убиеца. Но ликвидирането на федерален прокурор надхвърля всякакви граници. Дори за Ню Орлийнс. — Той отново разтърка квадратната си челюст. — Може би ще ме проследят. Ще намеря някой да те откара до къщата.

Рурк се съгласи, като още повече се разтревожи за Дариа. След десет минути в офиса на стадиона дойде един огромен гологлав афроамериканец с бял кожен тренчкот.

— Рурк, това е Шугър. Шугър, моят прочут брат — телевизионната звезда Рурк О'Мали.

— Шугър?

Застрашителният поглед на гиганта можеше да разсече стоманените вериги на Хюи Пи Лонг Бридж.

— Името ли ви смущава?

След като вече лицето му бе използвано като боксова круша, Рурк нямаше намерение да повтаря експеримента.

— Никак.

— Не мисля така. — Шугър погледна Майк, който полагаше максимални усилия да не се изхили и да се изложи. — Братчето бързо схваща.

— Винаги е бил много възприемчив.

— Много лошо, че не се е научил да не си навира носа там, където не трябва.

— Всички грешим — напомни му Майк. — С изключение на теб, разбира се.

— О, и аз сбърках — измърмори Шугър. — Затова реших да напусна зоопарка и да дойда на работа при теб.

— Ако предпочиташ пак по цели дни да снимаш новородени лъвчета в зоологическата градина, можеш да напуснеш и при мен.

Шугър показа бързо един дълъг черен среден пръст, след това се обърна и излезе, като се наведе, за да не удари главата си в рамката на вратата.

Рурк го изгледа, след това се обърна към брат си.

— Доколкото разбирам, би трябвало да го последвам?

— Съветвам те да го направиш. Освен ако не искаш да се прибереш пеша. Шугър не е от онези, които мелят празни приказки. Но това, което му липсва в умението да води разговор, с пълна сила го наваксва с лоялността си.

— И с размерите си — промърмори Рурк.

— Те не са пречка, когато „лошите“ те преследват.

— Още повече, когато са с полицейски пистолети. — Рурк бързо се сбогува с брат си. — Отново благодаря. — Той се обърна към спасителката си. — Още преди да заздравеят раните ми, ще напиша на машина началото на материала. А след като приключа този, върху който работя сега, ще се заема с темата за ченгетата, малтретиращи граждани.

Хати Лонг кимна с оловносивата си глава.

— Ще ти бъда благодарна.

— Задължен съм ви. Всичко хубаво.

Той избърса устата си, за да се увери, че вече не кърви, и я целуна по бузата. След това последва Шугър до един червен пикап с надпис със зелени букви „Акадски рибен пазар Трику“. В пикапа миришеше на варени раци.

Майк беше абсолютно прав, че Шугър не е смайващ събеседник. От махването с едрата му ръка Рурк разбра, че трябва да легне в задната част на пикапа. Това не бе голяма жертва от негова страна, тъй като му се виеше свят и реши, че е по-добре да умре на място, отколкото да прояви слабост, като припадне пред този мъж. Спряха при поршето и Шугър извади неговия багаж и багажа на Дариа.

— Твоите приятелчета те чакат — съобщи Шугър, като излезе с колата от паркинга на стадиона.

Рурк не се изненада.

— Колко са?

— Полицейска кола. Без надпис. — Шугър погледна в огледалото за обратно виждане. — Стоят си. Май ги преметнахме.

Рурк подозираше, че в тази част Шафт стрийт е под наблюдение, но не искаше да предизвиква Шугър. Вместо това подхвърли:

— Струва ми се, че отнякъде те познавам.

— Някои казват, че наглед всички сме еднакви.

— Хитро — промърмори Рурк. Не му се играеше на гатанки. Но нещо го глождеше още откакто Шугър влезе в стаята.

Шугър отговори единствено с присвиване на масивните си рамене.

Именно раменете изостриха вниманието на Рурк. Той знаеше, че ги бе виждал и преди, но тогава с подпльнки на футболна фланелка изглеждаха още по-широки.

— Ти игра защитник в отбора на Луизиана — си спомни изведнъж.

От предната седалка не дойде отговор.

— Играх във „Вандербилт“. Бихте ни четири години подред.

— Всички биеха „Вандербилт“ — каза провлачено Шугър. — И да, спомням си как наложих кльошавия ти задник. Искаше да подадеш топката назад. Но се забави с една крачка.

— С повече от една — измърмори Рурк, като си спомни безславната си спортна кариера в колежа. — Счупи ми ключицата.

— Тичаше към голлинията. Не можех да допусна да вкараш гол.

Той беше прав, призна си Рурк.

— Не четох ли някъде, че си станал професионален борец?

— Откъде да знам какво си чел? — отвърна Шугър.

Рурк реши, че е навлязъл в деликатна област и не отговори. Но с удоволствие прие предизвикателството, защото отклоняваше вниманието му от болката. Спомни си, че огромният мъж в пикапа за риба, бившият защитник, който сега работеше при брат му, преди беше в Световната Асоциация по борба. С прякора Черният отмъстител, Шугър веднага стана звезда сред запаянковците. Според слуховете от спортните страници, кариерата му секнала, когато не можел да проумее, че само привидно трябва да прави на пух и прах противника си.

Като реши, че при създадените обстоятелства е попаднал в най-сигурните ръце, Рурк затвори очи. Той приложи техниката на

визуализация, която усвои, след като в началото на войната в Сараево бе прострелян от снайперист, и остави съзнанието си да се понесе към по-приятни теми.

Представи си как лежи с Дариа пред камина с пращящ огън в хижа някъде из Френските Алпи. На масичка до тях имаше тумбести чаши с коняк. Захвърлените им дрехи образуваха пътека от вратата до кожата с дълги косми. Той тъкмо бе навел глава, за да поеме с устните си изпъкналото розово зърно на една от гърдите ѝ, когато плътен глас разби еротичните му фантазии.

— Трябва ми кодът на вратата — нетърпеливият тон на Шугър му подсказа, че не го пита за първи път.

— Добре.

Рурк се пренесе от хижата към реалността. Първата поредица числа бе погрешна.

— Не се ослушвай цяла нощ — каза Шугър. — За да стигна до Айбървил, ще трябва да мина през иглено ухо.

— Дай ми една минута.

Вторият опит не бе по-успешен. Кратката ругатня на Шугър намекваше, че паметта на Рурк е толкова лоша, колкото и умението му на футболното игрище.

— Може би ако започна да натискам бутоните... — предложи Рурк. — Колкото повече мисля, толкова по-малко си спомням.

Макар че по изражението на Шугър личеше, че това изобщо не му допадна, той се премести на мястото до шофьора, а Рурк мина на неговото.

Рурк затвори очи. Освободи ума си. След това отвори очи и отново опита. За щастие, пръстите си спомниха това, което умът бе забравил. Вратата послушно се отвори и Рурк влезе. Той приложи същата техника и на гаражната врата.

— Ще кажа на брат ти, че си се прибрал жив и здрав — каза Шугър. Изражението му остана непроницаемо като на сфинкс, но на Рурк му се стори, че долови лек проблясък ако не на топлота, то поне на уважение, когато гологлавият гигант спомена брат му. — Сега внимавай.

— Ще внимавам. — Рурк протегна ръка и видя как тя изчезна в огромната черна лапа на Шугър. — И много благодаря. Направо спаси живота ми.

— Това ми е работата — каза провлачено Шугър. — Вместо да налагам „белите“ по задниците, аз ги спасявам.

Мисълта сякаш му се стори много забавна и той все още се кикотеше, когато излизаше на заден ход от гаража, като остави Рурк лице с лице с Дариа.

— Боже мой! — Тя се хвана за главата, като го видя. — Какво, за бога, се е случило?

— Ако според теб изглеждам зле, ще трябва да видиш и другите — заяви Рурк, като възнамеряваше да обяви едва ли не равен резултат с онези гангстери. Той остави куфарите до вратата.

— В къщата ми ли чакаха?

— Вероятно. — Рурк се ядосваше на себе си, че не ги бе забелязал да дебнат около дома ѝ, когато отиде там с Майк. — Опасявам се, че нося лоша новина.

Той се сети за хубавата дантелена възглавничка, която бе разкъсана на леглото, за гоблените, изтръгнати от рамките, за счупените шишенца парфюм. И най-лошото — за разкъсаното бельо.

— Обърнали са къщата ти с главата надолу.

— Това не ме е тревожи. — Дариа бързо махна с ръка. — Вещи. — Тя се пресегна нагоре и постави длан на бузата му, която вече ставаше по-тъмночервена от нейната. — Мъжете, които са те пребили, преследваха мен, нали?

Рурк не беше толкова глупав, че да лъже.

— Да. Но аз няма да допусна да те хванат, Дариа.

— Знам.

На Рурк му харесваше да го докосва. Харесваше му и как тя изглежда. Синината по лицето ѝ вече избледняваше. Бе преровила шкафовете и бе обула мъжки боксерки, чорапи и фланелка, която, макар че ѝ беше голяма, прилепваше по тялото ѝ навсякъде, където трябваше.

— Чудя се какво са търсели — промърмори Дариа.

— Надявах се, че можеш да ми кажеш. Споменаха, че си откраднала нещо, което било тяхно. Явно, че щом преследват мен, за да се доберат до теб, не са го намерили в къщата.

Макар че не му беше приятно да мисли за това, на връщане от къщата той бе принуден да допусне, че тя през цялото време лъжеше. Но с каква цел?

— Чувствам се толкова виновна... — Откакто бе излязъл, Дариа непрекъснато се опитваше да проумее защо някой се бе опитал да я убие и не бе успял. — Ти каза, че си преровил чантичката ми?

— Не намерих нищо, заради което да бъде убит човек.

— Нищо чудно този, който ме простреля и който те е пребил, да е изпаднал в заблуда. Може би не притежавам това, което търсят. Може би то никога не е било у мен.

— Винаги има такава възможност. — Самият той бе мислил по въпроса. След това си спомни как тя се бе вкопчила в чантичката, когато излезе от хотела.

Разстроена, Дариа насочи вниманието си към по-неотложните проблеми.

— Трябва да те сложа да си легнеш.

Той се усмихна. Бавно, вбесяващо.

— Въпреки че това е най-хубавото предложение, което чувам през целия ден, скъпа, мисля, че е по-добре да не го приема. Не съм сигурен, че точно сега съм способен да се представя така шеметно, както обикновено.

Дариа не се съмняваше, че думите, които бяха изпълнени със сарказъм, целяха да полеят студена вода върху пламъците, които лумнаха между тях, преди той да излезе от къщата, за да се срещне с брат си. Не желаейки да допусне Рурк да види колко силно я заболя, тя му отвърна със студена усмивка.

— Обичам мъжете, които знаят докъде се простират възможностите им. — Леденият тон бе в контраст с руменината по бузите ѝ, но Рурк оцени куража ѝ, че бе направила опит да отвърне.

— Има моменти, при които ако успееш да разграничиш желанието от възможностите си, може да останеш жив. Освен това — добави той, — ако легна с теб, може би ще направя най-голямата грешка в живота си. А повярвай ми, мила, правил съм ги нееднократно.

Въпреки че тя твърдеше, че няма намерение да се люби с него, отказът му я засегна.

— Не ме ли желаеш?

Отговорът му бе дрезгав смях.

— А ти как мислиш?

— Не знам — призна си тя. — Както съм объркана за всичко — коя съм, как съм се въвлякла в тези неща, защо някой ще иска да ме убива, още повече ме притеснява това, което става между теб и мен.

— Нищо друго не става, освен химия на секса. Чиста и проста. Ето защо, макар че вероятно ще ми бъде ужасно трудно, ще се възпротивя да направя това, което исках още от момента, в който ти ме целуна.

„Чудо целувка“ — спомни си тя отново.

— Значи ме искаш?

Този път в смеха му изобщо нямаше хумор.

— Защо не ме попиташ дали искам да дишам? Да, за бога, искам те! Повече от която и да е жена през живота си. Но моментът е съвсем неподходящ.

Рурк имаше право. И все пак...

— А когато всичко свърши? — попита Дариа и се почувства по-уязвима, отколкото когато се събуди в болницата и не знаеше коя е.

Рурк изруга.

— В случай че си забравила, ти си сгодена.

— Годежите се развалят.

— Вярно. И ако искаш мнението ми, за теб е по-добре да се разделиш с Джеймс Будро. Той е стопроцентов двулличник, който толкова е обсебен от себе си и от амбициите си, че няма да осъзнае какво съкровище получава, когато се оженва за теб.

Рурк я бе нарекъл съкровище! Дариа се почувства така, сякаш сияеше отвътре.

Рурк видя удоволствието, което озари лицето ѝ и вътрешно изстена като разбра, че в опита си да я разколебае, той — а и тя — бяха затънали още по-дълбоко. Той щеше да направи абсолютно всичко, за да запази живота ѝ, но се опасяваше, че няма как да не я засегне, преди всичко да приключи.

— Ти заслужаваш повече от това, което Будро иска да ти даде — каза той. — И ужасно много повече, отколкото аз мога да ти дам.

— Значи си наясно с това какво искам? И от какво имам нужда?

Той прокара ръка през косата си.

— За бога, има толкова неща, които не знаеш за мен.

— Тогава ми ги кажи.

Той въздъхна тежко и усети болка в натъртените си ребра.

— Явно си родена за следовател, скъпа. Защото се чувствам като на кръстосан разпит. Много ми приличаш на Майкъл. — Рурк мислеше за приликите между брат си, когото винаги е обичал, и жената, която започна да харесва твърде много. — Всъщност вие двамата бихте били чудесна двойка. Може би когато всичко това свърши и ония типове отидат зад решетките, ще можете с Майк да увенчаете това с щастлив край.

— Колкото и симпатичен да ми е брат ти, не искам него. Искам теб. — Дариа бе сигурна, че никога през живота си не се бе молила на мъж. Тя не можеше да повярва, че всъщност се молеше на Рурк. — Не сега, когато си в това състояние. Не съм изпитвала такова чувство към друг мъж.

— Откъде знаеш? — отвърна той, като все повече се разстройваше. — Ти си загубила паметта си.

— Това го знам. — Тя наклони брадичката си сякаш в знак на потвърждение и така разпали желанието му да я целуне. — Знам също, че в края на живота си не бива да съжаляваме за това, което сме направили, а за това, което не сме направили.

Без да обръща внимание на петната засъхнала кръв по пуловера, тя нежно докосна гърдите му.

— Не искам да съжалявам, че не съм се любила с теб.

Той хвана ръката ѝ.

— Това е точната дума, скъпа. Любов. Ти трябва да се ориентираш към мъж, способен да те обича така както заслужаваш да бъдеш обичана.

— И този мъж не си ти.

— Не.

Способността му да обича бе „взривена“ при експлозията в Москва.

— И след като уточнихме това, трябва набързо да заснимам нещо за една приятелка.

— Можеш и по-късно да го направиш.

— Трябва да стане веднага. Хати ми спаси живота, като дойде в най-критичния момент. Длъжник съм ѝ.

Мисълта, че заради нея са могли да го убият, бе прекалено ужасяваща, за я задържа в съзнанието си. Дариа пак натисна с длан

гърдите му и забеляза, че дори от това леко докосване той започваше да се задъхва.

— Имаш ли нужда от помощ?

Това, от което имаше нужда, за бога, бе тя.

— За какво?

— За опора. Ако искаш някой да държи камерата...

— Не. — Той сви рамене, после се сепна. — Мога да се справя. Искам само да документирам това, което са ми направили онези, докато все още имам вид на пребит. А друг път ще подготвя материала.

Като си даде сметка, че той бе вироглав като нея, Дариа реши, че няма смисъл да спори. Рурк щеше да направи точно това, което искаше, и нищо, което кажеше тя, нямаше да го промени.

— Да ти донеса ли питие? И от онези обезболяващи таблетки, които снощи обеща да ми дадеш?

— Ще мина без таблетките. — Той се съмняваше, че престъпниците ще успеят да намерят това място, но не искаше да замъглява съзнанието си с лекарства, в случай че се наложи да избягат бързо с Дариа. — Но със сигурност няма да откажа питието.

— Веднага ще донеса. — Беше й приятно, че има възможност да се грижи за него. — В библиотеката видях гарафи. Искаш ли уиски? Или може би бренди?

— Уиски е добре.

— Отивам да взема. Ще се срещнем горе.

— Звучи страхотно.

Той видя как стройните бедра на Дариа се полюшват, като излизаше от стаята и въпреки че знаеше, че дори ако допусне да си помечтае, ще прояви мазохизъм, Рурк си представи как взима с нея горещ душ.

Само заради това си струваше човек да изяде боя.

За няколко минути нагласи миникамерата и засне началото. И като реши, че лекарят би предписал именно продължителен горещ душ, той тръгна нагоре.

Дариа го чакаше в банята, облицована с плочки. Тя му бе приготвила вана и навсякъде хвърчаха мехурчета пяна.

— Приготвила си вана с мехурчетата?

Неодобрението в тона му наглед не й направи впечатление.

— Нарича се аромотерапия. Би трябвало да успокоява.

— Ще ухая като госпожица — оплака се той, когато го обви ароматен облак от жасмин и гардения.

— Не се безпокой, Рурк. — Тя се пресегна и разкопча трите копчета при яката на блузата му. — Никой няма да сгреша да те вземе за жена. — Тя хвана края на блузата и с негова помощ я измъкна през главата му. — Боже мой!

Когато погледна голите му гърди, Дариа се ужаси.

— Не е чак толкова зле — каза Рурк. — Ще се оправя. Винаги се оправям.

Дариа не може да възпре сълзите си.

— Аз съм виновна. Ако не бях дошла при теб в „Блу Байу“, ако не те бях въвлякла в проблемите си...

— Щях да изпусна страхотна история.

Рурк взе чашата, която тя бе сложила на мраморния плот и отпи голяма глътка с желанието уискито да облекчи болките на тялото му.

— Аз съм възрастен човек, Дариа. Способен съм сам да взимам решения.

— Но ако знаеше, че като излезеш с мен от салона, ще ти нанесат такъв жесток побой...

— Щях развълнуван да дойда с теб.

Отговорът му бе толкова бърз, толкова сигурен, че Дариа не можеше да не му повярва.

— Защо? — прошепна тя.

Още от началото Рурк си задаваше този въпрос. Отговорът дойде като гръм от ясно небе, когато лежеше в задната част на пикапа на Шугър.

— Защото нямах избор.

— Всеки има избор.

Дариа осъзна, че от устата ѝ излизат точно тези думи, с които някой адвокат-защитник се опитва да обясни, че не дотам доброто възпитание е лишило подсъдимия или подсъдимата от възможността за избор.

— И аз мислех така. — Разцепените му устни се разшириха в лека самоиронична усмивка, когато си спомни как на времето се гордееше със способността си сам да избира пътя в живота си. — Но вече не мисля така.

Дариа като че ли бе склонна да спори. После, когато Рурк започна да разкопчава металните копчета на джинсите си, явно промени намерението си.

— Май трябва да те оставя да вземеш вана — промълви тя.

— Ако искаш, остани. — Последва още едно копче. — Може да обсъдим случая. Да видим дали ще успеем да пораздвигим паметта ти.

Дариа знаеше, че това е проверка. Такава, каквато нямаше да издържи. Защото не можеше стои в тази топла и изпълнена е пара баня с голия Рурк О'Мали и да мисли за нещо друго, освен за това как той я зашеметяваше.

— Може би по-късно.

Тя му отправи още една от онези студени изкуствени усмивки, които според него ги пускаше на адвоката опонент в съда. След това излезе от банята и затвори вратата.

Като въздъхна и за първи път, откакто бе влязъл в къщата, отпусна рамене от болка, Рурк се съблече, потопи се в топлата вода, отпи от уискито и се опита да си представи какво би могла да е направила Дариа, че Джеймс Будро да иска да я убие.

Той бе потънал в мисли, чудейки се дали някой политик би прибегнал до убийство, ако се разкрие, че по време на предизборната си кампания е незаконно взимал е средства, когато на вратата се почука.

— Може ли да вляза?

Той се поколеба, но после реши, че щом тя нямаше нищо против да го види гол, присъствието ѝ не би го притеснило.

— Разбира се.

— Мислих. — Тя съсредоточи вниманието си върху лицето му.

— По случая ли?

— Не. — Ръцете бяха зад гърба ѝ. Отражението в огледалото издаваше колко е нервна, защото се виждаше как ги извива. — За това, което ти каза. Нали знаеш, за любовта и секса. — Гласът ѝ бе силен, но като я гледаше внимателно, Рурк забеляза, че долната ѝ устна, която сякаш бе създадена само за целувки, леко потрепери.

— И?

— Може би си прав, че привличането между нас се дължи на положението, в което се намираме. Несъмнено опасността силно

възбужда половото желание.

— Тук си права.

— Тогава отношенията ни ще бъдат само на физическо ниво. Ще се радваме един на друг, докато можем. И когато всичко приключи, и както ти казваш „лошите“ отидат зад решетките, всеки ще заживее посвоему.

Рурк повдигна едната си вежда и се изненада колко болезнено бе дори това малко движение.

— Така ли би искала да се разберем?

— Да.

Дариа нямаше представа дали казва истината. Но бе уверена, че при създадените обстоятелства това бе единственият отговор.

Окото, което не се бе подуло, се притвори.

— Чакай да се изясним. Мислиш, че можеш да правиш „горещ“ секс с мен колкото дни и ноци ще са необходими, за да се разкрият тези убийства, после весело ще ми подадеш ръка за сбогом, ще облечеш бяла дантелена булчинска рокля и ще се омъжиш за годеника си?

— Не съм убедена, че ще се омъжа за Джеймс.

Повече от ясно бе, че тя не си спомняше да е сгодена за него. Имаше някаква друга причина, която витаеше в периферията на съзнанието ѝ.

— Аха. — Той, сякаш бе намерил слабо място в нейния аргумент.

Дариа не обърна внимание на триумфалния му тон.

— Ако ще правим „горещ“ секс на пара, бих предпочела за сбогом целувка, вместо ръкостискане.

— Ами да, това казвам и аз. Способен съм да взимам самостоятелни решения. Ако искам да имам връзка с теб, а ти искаш да имаш секс с мен, тъй като сме възрастни хора, не виждам какво би могло да ни спре.

Тя го представи толкова просто. Прекалено просто. Рурк знаеше, че някъде има уловка. Просто не можеше да се съсредоточи и да я открие, защото тялото му го болеше така, сякаш бе използвано за боксова круша. Което си беше вярно.

— Трябва да приемеш, че това е идеално решение. — Тя свали от старинната златна халка кърпата за баня с цвят на бургундско вино и

коленичи до ваната. Рурк забрави болките си, като наблюдаваше бавните ѝ, почти прелъстителни движения.

Дариа потопи кърпата във водата, после внимателно изми засъхналата кръв от лицето му с нежност, която бе получил единствено от майка си. Беше осемгодишен, целият изринат от варицела и кожата непоносимо го сърбеше. След години все още си спомняше облекчаващото докосване на пръстите на Мери О'Мали, когато нанасяше лосиона с цинк върху червените пъпки.

Разбира се, това майчино докосване, колкото и да беше прекрасно, не го развълнува така, както Дариа, когато прокара кърпата по шията и надолу по гърдите му.

— Привлекателно решение — съгласи се той. — Но не съм сигурен, че е идеално.

— Повярвай ми, така е. — Тя се намръщи като видя потъмняващите натъртвания, после изви кърпата и топлата вода потече по изтерзаната му плът. — През последните два дни ти три пъти спаси живота ми. Не знам как изобщо бих могла да ти се отплатя.

Дъхът на Рурк секна, когато предателската кърпа се потопи във водата и решително се придвижи надолу по гръдния му кош и по корема.

— Идват ми наум няколко идеи. И колкото и да се изкушавам да взема това, което ми предлагаш в замяна на закрилата, то не е необходимо. Защото ще бъда с теб толкова, колкото е необходимо, за да подготвя материала си. И тъй като по всичко личи, че единственият начин да направя това е само ако ти си в безопасност, не ми дължиш нищо. Включително секс.

Като знаеше колко трудно ѝ е било да се реши на необвързваща връзка, Рурк се почувства като истински негодник, когато видя как по лицето ѝ се изписват най-напред шок, а после — унижение. А когато Дариа присви рамене, той се почувства направо боклук.

— Вярвам, че такъв смелчага като теб ще може сам да се справи с останалото.

Думите ѝ бяха в съзвучие със студенината, която измести болката в златистите ѝ очи. Той би повярвал, че това, което направи „ледената принцеса“, отговаряше на чувствата ѝ, ако не я бе издало лекото потреперване на ръката, когато му подаде кърпата.

— Дълго време сам съм се грижил за себе си.

— И така ти харесва.

Той срещна предизвикателния ѝ поглед.

— Веднага позна.

— Чудесно.

Тя хвърли кърпата към гърдите му, завъртя се на пета и излезе. Не тръшна вратата, реши Рурк. Но затварянето беше много близо до тръшване.

С въздишка, но убеден, че така е по-добре и за двамата, той повдигна кърпата изпод пукащите се мехурчета и започна яростно да търка тялото си, като се надяваше, че тази болка ще заглуши другата, далеч по-първична.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Свикнал понякога дни наред да прекарва без сън, Рурк стана още по тъмно. Отиде в кухнята и започна да приготвя кафе. Първоначално бе решил да напуснат града преди разсъмване, но тъй като прецени, че на Дариа твърде много ѝ се бе насъбрало, реши, че има нужда да се наспи.

Шугър вече бе идвал с пикапа и го бе оставил на разположение на Рурк и Дариа. Заедно с него дойде една детективка и после двамата си тръгнаха с един безличен форд таунус.

— Ухае чудесно — констатира Дариа, като влезе в кухнята.

Тя бе обула сив клин и голям за ръста си сив пуловер с надпис „Лойола“.

Когато прибираще дрехите ѝ, Рурк беше забелязал, че гардеробът ѝ, състоящ се предимно от бизнес костюми, е доста под неговия вкус. Но бельото ѝ беше нещо съвсем различно. Събирайки ефирните дрешки, останали непохитени от вандалите, той имаше чувството, че Дариа бе изкупила всичкото бельо от „Флор дьо Пари“ — прочутия магазин на Роял стрийт. Невероятно, само мисълта за това, което тя носи под безличното си облекло, го влудяваше.

Рурк ѝ подаде чаша кафе. Дариа отпи и одобрително въздъхна.

— И е толкова вкусно, колкото хубаво мирише.

Леката ѝ въздишка и оттенъкът на разтопено злато, който придобиха очите ѝ, го изкушаваха да я повали на кухненската маса или под нея. Когато вдигна очи и видя мъжкото желание във втренчения му тъмен поглед, тя се изчерви и бързо сведе глава. Щом усети, че би искал да види дали ще успее да изчерви цялото ѝ тяло, Рурк реши, че вече е крайно време да се върне към текущите неща.

— Как е паметта ти?

Твърде жива, за да остане спокойна. Като си спомни до най-малки подробности еротичния сън точно преди да се събуди, Дариа усети как бузите ѝ започнаха да горят още по-силно.

— Нищо друго не си спомних за убийствата.

— Имам една идея, с която ще се опитаме да излезеш от това състояние. Ако искаш.

— Безусловно.

Тя би направила всичко, за да прогони тревожната мъгла, която все още обгръщаше част от съзнанието ѝ.

— Може да се окаже опасно.

— Да, но експериментът ще бъде уникален.

Студеният ѝ тон едва не го разсмя.

— Нищо не може да разбунтува кръвта така, както животът „на ръба“.

Кръвта ѝ несъмнено се бе разбушувала предишната вечер, когато го къпеше. Преди той да я отпрати.

— Опасявам се, че ще се пристрастя към адреналина — подхвърли тя.

— Нищо чудно. Но повярвай ми, скъпа, отказването от него е много трудно. Впрочем, Майк иска да изпрати тук един художник, за да скицира по твои спомени убийтия на блатата.

Само при мисълта за този човек тръпки я полазиха по гърба.

— Добре.

Тя не искаше да си спомня ужаса, който изпита, когато гледаше нещастника как умира, но знаеше, че няма избор.

— И щом той приключи, искам да те изведе от града.

— Къде? В някоя друга много сигурна къща ли?

— Нещо такова. Сред блатата.

Едва бе изрекъл тези думи и видя как тялото ѝ се напрегна.

— Имам едно място, което използвам, когато ходя на лов и риболов — обясни той. — Ще бъдем в безопасност, докато тук Майк работи по случая, а и тъкмо ще видим още колко от паметта ти ще се възвърне.

— Това не е всичко, нали? Надяваш се, че като ме заведеш там, ще мога да си спомня лицата на онези, които убиха мъжа.

Мрачното му изражение бе в синхрон с мислите ѝ.

— Да.

Дариа му беше благодарна, че ѝ казва истината, въпреки че той сигурно бе наясно, че я обхваща страх от самата мисъл да се връща на това кошмарно място.

— Ще дойда.

Думите ѝ бяха съпроводени с лека колеблива въздишка на човек, който се подчинява. Тя знаеше, че няма избор. Нещо ѝ подсказваше, че отговорът на всичко може да бъде намерен в мрачната тайнствена блатиста земя на речния ръкав.

Рурк беше сигурен, че Дариа ще се съгласи. Сега той само можеше да се надява, че изпълнението на неговия явно рискован план няма да приключи с убийство и на двамата.

Бившият художник от полицията беше дружелюбен, експедитивен и талантлив. Той търпеливо нахвърляше и изтриваше черти на лицето, докато направи скица, която приличаше на това, което Дариа си спомни за физиономията на убития мъж. Но тя не остана доволна.

— Това може да бъде всеки мъж — промърмори Дариа, когато погледна скицата.

— Ще се изненадате колко много помагат такива скици — увери я художникът. — И вие добре се справихте, госпожице Шей. Например татуировката с форма на сълза подсказва, че той е убил някого. Ако е излежавал присъда, ще можем да го разпознаем по отличителните белези.

Според Дариа възможностите за това бяха минимални. Дано Майкъл О'Мали излезеше толкова добър детектив, колкото Рурк непрекъснато твърдеше, че е. Защото за да бъде от полза черно-бялата скица, той трябваше да е нещо средно между Шерлок Холмс, Коломбо и Сам Спейд.

— Чудя се дали не е някой, срещу когото съм водила дело — промълви тя.

— Може да е някой, когото си изпратила в затвора — каза едновременно с нея Рурк.

Те се спогледаха и Дариа усети топлината на първата истинска усмивка, която той отправи към нея.

— Напълно е възможно — съгласи се художникът, напръска скицата с фиксаж и прибра въглена и блока в коженото си куфарче. — Може и да са банда убийци. — Той се обърна към Рурк. — Ще поддържахме връзка, нали?

Рурк кимна.

— Майк знае как да се свърже с мен.

Той изпрати художника до вратата и остави Дариа в кухнята. Тя чу, че двамата тихичко си приказват и се зачуди дали не говорят за нея.

— На времето Кийт бе местен представител в полицейския съюз — сподели с нея Рурк, когато се върна.

— Така ли?

Знаейки, че той не бе склонен към празни приказки, Дариа се изненада, че ѝ казва това.

— Странно. — Той отново напълни чашата си с кафе, след това ѝ подаде каната. Нервите на Дариа вече се бяха изпънали от мисълта, че трябва да си спомни какво се бе случило на заблатената река и отказа кафето. — Излиза, че държавна организация е давала средства за кампанията на твоя годеник.

— Това не е необичайно. Кандидатите винаги се опитват да получат подкрепата на местните полицейски съюзи.

— Напълно вярно. Но случаят е малко по-различен. Някои от висшите чиновници направиха не дотам прикрити намеци, че за всички, които имат нещо общо, би било от полза, ако самите ченгета съдействат на кампанията.

— Заплашвали ли са ги?

— Не бих го формулирал така. — Той отпи, като я гледаше над ръба на чашата си и дебнеше за някакъв оттенък на уклончивост в отговора ѝ. Ако онази сутрин бе обърнал по-голямо внимание на Наташа, сега тя сигурно щеше да е жива. — Може би е по-добре да се каже, че са ги поощрявали да изпълнят гражданския си дълг, като изберат кандидат, който е човек на закона и реда.

— Не ми се вярва, че ще убият някого за това, че не участва в кампанията.

— Мярката е до известна степен драконовска. Дори за Будро — призна той. — Но те са действали на ръба на закона. Какво би направила, ако случайно откриеш, че в предизборна кампания се използват незаконни средства?

— Ще отправя обвинения — каза тя без колебание.

— Срещу годеника си ли?

— Ако е нарушил закона, няма да имам избор.

Рурк поклати глава и се замисли колко прост би бил светът, ако се състоеше само от абсолютни неща — бяло и черно, добри и лоши хора.

— Знам какво си мислиш — каза Дариа, когато той не отговори веднага. — Че съм прекалено старомодна. Прекалено строга.

— Луизиана не се слави със строгостта си — напомни ѝ той.

— Знам. И това е част от проблема. Не само тук, а навсякъде. Хората вече не уважават правилата и законите. Те се чувстват свободни да ги нарушават — като се започне от по-незначителните — превишаване на скоростта или данъчните измами, неплащане издръжка за децата и после...

— Това е хлъзгав наклон към Ангола — вметна Рурк.

— Няма защо да ми се присмиваш.

— Изобщо не ти се присмивам. — Тъй като искаше да я целуне, а така можеше да постави начало на нещо ново във взаимоотношенията им, Рурк се обърна и изля останалото кафе в мивката, после сложи чашата в миялната машина. Когато се обърна към нея, изражението му беше сериозно — такова, с каквото винаги го беше виждала. — Аз ти се възхищавам. Но не много хора биха споделили непреклонната ти всеотдайност към закона. — Което означаваше, че списъкът на заподозрените можеше да бъде много дълъг.

— Повярвай ми, знам това. — Дариа го изненада със смеха си. — Иначе щях да осъдя всички виновни.

И се загледа втренчено в него.

— Рурк...

Той не каза нито дума. Просто стоеше и чакаше паметта ѝ да се съсредоточи.

— По дяволите! — Дариа закри с ръце лицето си. — За малко да успея...

Рурк не обичаше да я вижда разстроена.

— Ще се сетиш — увери я отново.

Тъй като бе започнал да се увлича по нея и това можеше само да усложни нещата, Рурк знаеше, че сега беше по-опасно да станат интимни, отколкото през изминалата нощ. Той много приличаше на баща си, който бе скиталец, и не можеше да се установи на едно място и с една жена.

Животът го бе направил циничен, опитът го бе научил да не се доверява на никого, с изключение на брат си. Не би трябвало една интелигентна и уравновесена жена като Дариа Шей да го желае.

Изумен от факта, че го желаше, той махна ръцете ѝ от красивото ѝ разтревожено лице и наведе устни към нейните.

За разлика от неудържимата страст, която тя изпитваше преди, целувката на Рурк бе лека като перце и изненадващо нежна. И въпреки това толкова страстна, че пръстите на краката ѝ се свиха в маратонките. И разби сърцето ѝ.

След кратката целувка Дариа вдигна поглед към него.

— Това за какво беше?

— За теб. — Той се усмихна и с върха на пръстите си докосна бузата ѝ. — И за мен.

Те дълго се гледаха.

— По-добре да тръгваме — въздъхна той.

Когато излезе от къщата с него, Дариа разбра, че в този безмълвен напрегнат момент нещата между тях отново се бяха променили.

Рурк знаеше, че у много хора думата „блато“ предизвиква отблъскващи асоциации за змии, газ и алигатори. И въпреки че бе пътувал по всички краища на света, не бе виждал толкова очарователно място като пресноводните речни блатисти ръкави, покрити с гори.

Той подозираше, че всички тези хора, които с готовност злословеха по адрес на славните мочурливи земи, образуващи най-голямата блатиста екосистема, не си даваха сметка, че там обитаваха и се развъждаха хиляди птици и през пролетта безчет безименни езера изчезваха в зашеметяващ парад на цветята.

Колкото и да обичаше града, необяснимо защо, още от времето, когато чичо му за първи път го бе довел на лов в басейна на река Ачафалая, това стана едно от малкото места, където се чувстваше наистина спокоен.

— Нещо ми навява чувство на ужас — разсъждаваше гласно Дариа, когато минаваха през обширните мочурливи поля. — Имам предвид нещо ужасно, което си спомних, че се случи тук.

Тъй като това бяха първите думи, които тя изрече, откакто излязоха от Ню Орлийнс преди около час, Рурк я погледна.

— Долавям някаква несигурност в това, което казваш.

— Но повече се успокоявам при вида на тази почти свръхреална красота.

Тя едва каза това и огромна чапла излетя от брега на речния ръкав с грациозно плющене на синьо-сивите си крила.

Естествено, че усещаше тайнственото очарование на земята. Всичко в тази жена го караше все по-дълбоко да се увлича. Тя дори не се оплака, че в пикапа проникна вода.

— Блатистият речен ръкав не е за всекиго.

— Слава богу! След като пресякохме моста, си спомних, че работя по един случай на убийство, при който заподозреният е от Хума. Тогава прекарах много време тук на открито и се влюбих.

— Надявам се, че не в заподозрения.

Тя се усмихна на забележката му.

— Не. В самата земя. Това не е любов, която те застига като светкавица. Тя се прокрадва в теб, запълва празните места, които изобщо не подозираш, че си притежавал. След като си тръгнах, усетих, че съм взела късче от нея. — Тя го очарова, като отново се изчерви. — Извинявай. Знам, че звучи безнадеждно романтично, но...

— Това е вярно.

Рурк се изкушаваше веднага да я помоли да се омъжи за него. Тя бе толкова съвършена. Заради собствената си безопасност той трябваше да намери у нея някакъв недостатък, иначе бе загубен.

— Туристите излизат на разходки с лодки, виждат няколко нутрии, може би гледат как екскурзоводът храни алигатор със сурово пиле, закачено на въдица, хапват малко варени раци, подправени със сос „Табаско“ и си мислят, че са видели блатистия речен ръкав.

— Но той не е това. Не можеш да отидеш до него с кола, да направиш набързо няколко снимки, след това да отпратиш пак на обиколка из плантациите, из Френския квартал или към Мемфис, за да видиш гроба на Елвис. Тук трябва да се обикаля.

— Може би затова толкова го обичаш — каза Дариа. — Защото трябва да се обикаля. Имайки предвид кариерата ти, май жаждата за пътешествия е в кръвта ти.

Също както баща му. Колко пъти Рурк бе чувал майка си да го укорява за това. Рурк реши, че разликата се състоеше в това, че докато Патрик О'Мали продължаваше да броди из света, като правеше снимки за новините, които печелеха награди „Пулицър“, средният му

син бе започнал да се изморява да преследва нещо, което винаги изглежда недостъпно.

Тъй като не бе готов да сподели неотдавнашните си съмнения относно посоката, която бе поел животът му с тази жена, допуснал я вече прекалено близо до себе си, Рурк само кимна и каза:

— Може би си права.

Имаше и друго, мислеше си Дариа, като тайно го наблюдаваше, преструвайки се, че проявява голям интерес към оризовите полета, през които минаваха. Като виждаше как очите му се присвиваха и челюстта му се стягаше при нейната наглед невинна забележка, тя не можеше да не се запита дали през последните десет години от живота си Рурк О'Мали не бе бягал от нещо, а не към нещо.

Сякаш бе решил, че достатъчно дълго са говорили, Рурк се пресегна, включи радиото на пикапа и намери късите вълни на местната радиостанция. Дариа слушаше тъжната акадска песен и въпреки че успя да разбере по-малко от половината от местния диалект, много ясно долови тягостната история на една любов, завършила трагично. Тъй като тя вече имаше достатъчно за какво да се натъжава, й олекна, щом последва по-ведра, весела песничка за сладкиш с рак и джамбалая.

Приятна тишина настана, когато те навлизаха все по-навътре в речния ръкав. Като знаеше колко бързо се променя пейзажът, как поточетата можеха да преминат в мочурище, а наглед твърда земя — в течащи пролетни води, как наводнени земи отново и отново се възстановяваха, Дариа се чудеше как той се ориентира.

Но странно, въпреки че бе останала с впечатлението, че Рурк рядко идва в родния си град, той сякаш следваше правилната посока с инстинкта на гълъб, който се връща в дома си. В далечината, под бледото зимно небе, като наковални се надигаха кълбести буреносни облаци.

Минаха покрай гробище с гробове, изградени над земята, както бяха и в града, за да не изплават труповете на повърхността. Отражение на слънчев лъч върху счупеното крило на ангел изведнъж я осени с един спомен.

— Рурк!

Тя го сграбчи за ръката и замалко не отклони пикапа в страничния тесен път.

— Какво? — Той тихо изруга, като оправи кормилото.

— Току-що си спомних нещо.

Рурк моментално отби и изключи мотора. Той се бе надявал, че това пътуване ще предизвика възвръщането на паметта ѝ и му бе приятно, че вече има резултат.

— След като те оставих пред хотела, тичах през Френския квартал и бях стигнала до парка „Армстронг“, когато ме настигна един мъж с качулка на екзекутор.

— По дяволите! Спомням си, че видях този мъж. — Дланите на Рурк се свиха в юмруци, като си представи как мъжът изтича покрай него в обратна посока.

— Той ме натика в гробището и ме заплаши, че ще ме отведе сред блатата, от което разбрах, че иска да ме убие. Ето защо се опитах да му предложа нещо, което да промени намерението му.

— Какво?

Като си помисли, че ще разбере какво са търсили ченгетата, които бяха преровили дома ѝ, Рурк не очакваше отговора, който последва.

— Себе си.

— Себе си ли? — Той прокара ръка през косата си и се втренчи в Дариа. — Ти луда ли си?

Тя повдигна предизвикателно брадичка.

— Нямах друг избор. Но всъщност нямах намерение да допусна това да стане. Просто исках за известно време да отвлека вниманието му.

— Страхотен план, Нанси Дрю. — Саркастичният му тон говореше друго.

— Важното е, че номерът мина. Отклоних вниманието му достатъчно дълго, за да избягам. Спомням си как вдигнах чантичката си от земята — не знам защо тогава тя беше много важна за мен, после забелязах, че се беше отворила. Това е последното, което си спомням.

Не беше много. Но все пак повече, отколкото знаеха преди.

— Ще кажа на Майк да работи по въпроса.

В пикапа, който очевидно не беше само за разнасяне на риба, имаше клетъчен телефон. Рурк набра номера на брат си в офиса.

— Ще изпратя няколко души да прегледат гробището — каза Майк, без да се колебае, когато Рурк му съобщи това, което Дариа си

бе спомнила. — Ще видим какво ще намерим, макар че ако е имало нещо ценно, то вече е взето. Ще отидем и до парка „Луис Армстронг“, щателно ще го претърсим и ще проследим пътя до мястото, на което си я намерил. Може и да го е изгубила на улицата, което значи, че машините за чистене вече са го помели. Независимо какво е било.

— Нищо чудно да имаме късмет да е изпаднало в гробището — каза Рурк.

— Ще запаля свещ на Мари Лаво.

Въпреки че положението беше сериозно, Рурк се засмя на строгостта, с която брат му говореше.

— Благодаря ти, Майк. Задължен съм ти.

— Братята са за това.

При тези думи Майк затвори телефона.

— Споменът ми сигурно е маловажен — промълви Дариа.

— А може точно той да ни трябва, за да разрешим случая — отвърна Рурк. — Все пак е повече, от онова, с което разполагахме преди пет минути.

Беше вярно. Като отново се настани в колата и се загледа във великолепния пейзаж, откриващ се от мястото до шофьора, Дариа се надяваше, че като излязат в блатистия ръкав, който бе толкова ужасяващ, когато евентуалният ѝ убиец я заплашваше с него, тя ще си спомни още нещо.

Следобедното слънце бе ниско на хоризонта, когато Рурк зави по черния път с едно платно и пресече местност, в която земята подаваше. След малко спря пред малък кей. Там бе завързана плоскодънна лодка.

— С лодка ли ще пътуваме?

Не се бе съгласявала на такова нещо. Това би я направило много по-уязвима и щеше да изпадне изцяло под негов контрол.

— В противен случай ще трябва да плуваме.

Като слезе от колата и погледна посоката, от която бяха дошли, Дариа разбра, че никога не би могла да намери обратния път към цивилизацията. Тя му се бе доверила и можеше само да се придържа към това свое решение.

Без да отговори, тя се качи на лодката и с царствен вид седна на дървената седалка. Рурк си помисли, че изглежда точно както би изглеждала принцеса Ди, ако някога внезапно ѝ хрумнеше да намине

към заблатената река, за да се повози в плоскодънната му лодка. Едва се въздържа да не се усмихне, извади куфарите им от пикапа.

Щом Рурк включи мотора и излезе от пристанището, Дариа почувства, че оставя съдбата си на случайността. Тя зависеше от благоволения на този греховно красив непознат, който ѝ съсипваше нервите и от когото ѝ беше едновременно и горещо, и студено.

Когато лодката се понесе по водата, заобикаляйки плитчините, единственият звук, който се чуваше, бе бръмченето на мотора, но дори и то спря щом стигнаха до участък с повече кал, отколкото вода. Разтревожена, че ще се наложи да прекарат нощта на това димящо призрачно място, Дариа почувства облекчение, когато Рурк вдигна дълъг прът от дъното на лодката и започна ловко да маневрира през блатото, изтласквайки лодката в посоката, в която бяха тръгнали. Независимо накъде водеше тя.

Докато лодката преминаваше през място с високи кипариси, настъпи дълбока тишина. Нямаше по-тихо място от блатото. Особено по време на здрача между деня и нощта.

С бавното изчезване на цивилизацията зад тях, Дариа почувства, че почти забравя причината, поради която идваха тук. Усети как цялото ѝ тяло се отпуска — вратът, раменете, гръбначният стълб. На това място, което бе меланхолично и същевременно успокояващо, съзнанието ѝ започна да се носи като бавен поток, който неумолимо течеше към Залива. В далечината някой свиреше на акордеон „Хубавата блондинка“.

Минаха покрай малка табелка с надпис „Нефтепровод и газопровод. Не пускайте котва и не копайте“, закована на огромен кипарис.

— Татко работеше в нефтена компания — внезапно проговори тя.

Рурк я погледна, доволен, че нови спомени изплуваха в съзнанието ѝ, но му се искаше те да бяха повече свързани със случая.

— Майк се опита да разбере нещо за семейството ти, но нищо не успя да научи.

— Защото съм единствено дете. Родителите ми загинаха в катастрофа над Скалистите планини през зимата, преди да завърша колежа.

Рурк предположи, че на това се дължеше силното ѝ чувство за независимост. Когато няма на кого да се опреш, по-добре е да се научиш да стоиш на собствените си крака.

— В Колорадо ли си израснала?

— Не. Родена съм в Ню Орлийнс, но ме изпратиха в частни училища в Европа. Работата на татко бе свързана с толкова много пътуване, че родителите ми решиха, че за мен ще е по-добре да раста в по-стабилна среда. Бях в Швейцария — спомни си тя, като си представи кристалните езера и заснежените Алпи.

Рурк си спомни за шумния дом, изпълнен с братя, лели, чичовци и братовчеди, в който бе израсъл.

— Изглежда самотно.

Тя въздъхна.

— Да. И студено. Спомням си, че когато бях на четиринайсет години, исках да склоня родителите си да ми разрешат да се прехвърля в едно училище на Хавайските острови. Ала баща ми се опасяваше, че само ще се разкарвам из Уайкики със сърфисти, моряци и плажни проститутки.

— Предполагам, че повечето бащи на четиринайсетгодишни момичета биха реагирали по същия начин.

Тя се усмихна като си спомни за спорове, които се вихреха дни наред по презокеанските телефонни линии.

— Досадното е, че той май беше прав, колкото и неприятно да ми е да си го призная.

— Значи баща ти те е държал като в манастир.

— Докато ме изпратиха в Станфорд.

— Където навакса за изгубеното време ли?

Тя помисли малко. После поклати глава.

— Не съвсем. Всъщност ме смятаха за зубрачка. Носът ми все бе забит в книгите и тъй като толкова години бях живяла в изцяло женско обкръжение, няхах представа как да разговарям с момчета.

Рурк си помисли за първата им среща в бара.

— Очевидно все пак си научила някои номера от занаята.

Тъй като неговата полуусмивка убиваше сарказма в тона му, Дариа не се обиди.

— Предполагам. А може би ти просто си се оказал лесен обект.

Този път лицето му грейна в широка усмивка, която я обля с топлина.

— Скъпа, единственото нещо, което никой не ми е казвал, е, че съм лесен.

Дариа можеше да бъде сигурна в това.

Когато тясната кална ивица отново премина в река, Рурк остави пръта и отново включи мотора. Здравчът сякаш обхващаше всичко с дълги сребърно-розови пръсти и разливаше върху пейзажа свръхестествен блясък.

Изведнъж на един завой реката се разшири в нещо, което приличаше на скрито езеро. На брега под клоните на огромен дъб, който беше на стотици години, имаше една наколна къщичка в стар колониален стил.

Къщичката, която беше с чудна тераса и външна стълба към гарсонирата — помещение под покрива, което първоначално е било предназначено за преспиване на младите мъже в големите семейства. Слънцето бързо залязваше във водата и покриваше колибата със сенки, които приличаха на мъховете, висящи по кипарисите, с които бе пълно наоколо. Къщичката бе на усамотено дори за блатистата местност място.

— Не искам да прозвучи претенциозно — каза внимателно Дариа, когато той насочваше лодката нагоре към кея, като знаеше много добре местата, където гнездат дивите животни, — но откога никой не е идвал тук?

Рурк погледна назад и загаси мотора.

— Какво има? Да не би да ти е неприятно да съжителстваш с отровни змии?

— Срещала съм достатъчно двукраки змии — каза Дариа. — Не горя от желание да виждам още.

Рурк се засмя.

— Не се безпокой. Майк редовно я използва като убежище. А чичо Клод идва много често на лов. Преди да се върна от Москва му се обадох и той ми каза, че ще подреди къщичката и ще зареди килера с провизии.

Дариа не прикри облекчението си. Нито пък притеснението си.

— Извинявай. Сигурно си мислиш, че съм нервачка, но...

— Млъкни! — Когато се наведе към нея, Дариа се приготви за още една целувка, но той просто докосна с устни челото ѝ. — Ти си едно от най-прекрасните същества, които познавам.

Комплиментът нямаше за цел да му бъде придавано толкова голямо значение. Но ефектът беше друг.

— Наистина ли?

Лъчезарната ѝ усмивка затопли леда, който бе обхванал сърцето му дори преди провала в Москва. Още в началото на кариерата си Рурк бе разбрал, че ако твърде много се увлечеш, болката жив ще те изяде. Някои военни кореспонденти тежко се пропиха, за да забравят ужасите, на които бяха непосредствени свидетели. Други прекалиха със секса и наркотиците. Няколко направиха опит за самоубийство.

Първата ледена обвивка покри сърцето му като самозащита в деня, когато Рурк откри репортер от Ей Би Си, който напоследък бе започнал да дава прекалени много съвети, да виси от греда в една изоставена сграда в Бейрут. През годините ледът се бе удебелил и макар че от време на време по него се появяваха пукнатини, никога нямаше опасност да се стопи.

— Ти си и откачена. — Тъй като искаше да я целуне — не, още по-лошо — имаше нужда да я целуне, Рурк се отдръпна. — Минавало ли ти е през ума, че като дойдеш тук, на края на света, с един напълно непознат, може да бъдеш убита?

— Нито за миг. — Усмивката ѝ изчезна, изражението ѝ стана толкова сериозно, колкото той винаги го бе виждал. По лицето ѝ личаха следи от напрежение — толкова бледи и прозрачни като венчелистчетата на воден зюмбюл. — Не и с теб.

Тя наистина беше най-дръзката жена, която познаваше. Или наистина беше откачена. Каквато и да беше, тя раздвижваше нещо нежелано дълбоко в него, под леда. Рурк осъзна, че това е решимостта на мъжа да закриля човека до себе си. Каквото и да му струваше то.

Очите им се срещнаха — неговите — тъмни и изпълнени с предупреждение, нейните — меки и преливащи от доверие, но и проникнати от твърда решителност. Рурк се почувства безсилен пред примамливото съчетание на страст и нежност. Все пак той отново се опита да си припомни, че дамата не бе неговия тип. Въпреки твърдението ѝ, че иска да се разберат за гореща краткотрайна връзка,

Рурк знаеше, че Дариа бе от жените, които остават с теб завинаги. Както майките.

Той бе израснал, виждайки емоционалната болка и самотата, в която живееше Мери О'Мали като съпруга на обикалящия света фотожурналист Патрик О'Мали. Когато избра кариера на човек без корен, Рурк реши да не се забърква с дълбоки емоционални връзки.

Чувствайки се така, сякаш бе попаднал сред подвижни пясъци, Рурк обмисляше възможността да върне Дариа в града и най-напред да я отведе право в гражданското отделение. Но изведнъж тихият заплашителен тътен на хоризонта премина в яростен трясък право над главите им. След секунди небето сякаш се отвори и дъждът започна да се излива върху тях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рурк грабна куфарите им под ръка и двамата изтичаха краткото разстояние до стълбите, които водеха към покритата тераса. Докато влязоха в голямата стая на къщичката и двамата станаха вир-вода.

В стаята беше тъмно като в гроб. И точно толкова тихо. Единствените звуци бяха от тропота на дъжда по ламаринения покрив и гръмотевиците от бурята. Една светкавица освети стаята в яркожълто, което напомни на Дариа на проблясване на прожектор.

— Мокра си до кости — каза той, като прекара длани по раменете ѝ и надолу по ръцете ѝ.

— И ти. — И Дариа направи същото.

— Тук сме без електричество, но зад къщичката има бутилка пропан за отопление, топла вода, за печката и за хладилника. Мога да ти приготвя вана. — Ръцете му се бяха пъхнали под блузката и бяха обхванали гърдите ѝ. — Или ако не искаш да чакаш толкова, можем да се стоплим сами.

Те вече го правеха. Дариа усещаше как страстни пламъчета близват кръвта ѝ. Тъй като не искаше да се преструва на свенлива, тя започна да разкопчава ризата му и се ужаси, когато видя, че белезите бяха станали толкова тъмно лилави, че изглеждаха почти черни.

— Сигурен ли си, че си в състояние да направиш това?

Когато докосна едно особено тъмно място по ребрата му, Дариа почувства, че Рурк неволно пое въздух.

Той хвана китката ѝ и придвижи ръката си надолу по насинените си ребра, по стегнатия си корем, по кръста си и по-надолу.

— Денят, в който не мога да легна с красива жена — промълви той, — ще бъде и денят, в който ще ме положат в гроба на фамилия Брусар.

— Брусар ли? — Под дланта ѝ той бе твърд като стомана. Макар кръвта ѝ да туптеше и да я чувстваше по-гореща, думите му предизвикаха любопитството ѝ. — Но ти си О'Мали!

— Това е името на баща ми. Майка ми е стопроцентова акадка. Всъщност преди дядо ми да напусне тези места и да замине на работа в солните мини на остров Джеферсън, земята е била на фамилия Брусар. Дядо отвел семейството си в града, където мама срещнала татко, когато дошъл на юг да снима нефтения бум.

Той мислеше за това, което му бяха разказвали цял живот — как и двамата му родители се почувствали така, сякаш са ударени от гръм. И как майка му била бременна, когато се оженили. Майкъл се родил девет месеца след първата им среща, но Патрик О’Мали, който бил в командировка в Кейп Канаверал да снима приземяването на капсулата „Фрийдъм — 7“ на кораба „Меркурий“, извела първия американец в Космоса, не присъствал на раждането. Не бил и при идването на бял свят и на другите си двама сина.

— Какво има?

Като видя как по лицето на Рурк премина тъмна сянка, Дариа протегна ръка и докосна бузата му.

— Нищо — каза рязко той. Нищо, за което искаше точно сега да говори. — Зъбите ти затракаха от студ. По-добре да запаля огън.

Без да ѝ дава възможност да се противопостави, той излезе на покритата тераса и взе малко дърва от тези, които чичо му бе приготвил.

Дариа се обгърна с ръце — отчасти за да се предпази от студа, отчасти движението ѝ бе несъзнателна самозащита срещу това, че той се отказа. Тя го гледаше как подрежда дървата в черната печка, която при отворени вратички служеше и като камина. Обикновено гъвките му движения сега изглеждаха забавени. По-сковани от обикновено. Кое не бе изненадващо, като се има предвид побоя от предишния ден.

— Имаш ли болки?

— Да. Но не каквито ти си мислиш. — Като се подчини на неизбежното, той хвана края на мократа ѝ блузка и я измъкна през главата ѝ. — Боли ме така, че само ти можеш да ми помогнеш.

Дариа се задъха от удоволствие, когато той сръчно разкопча сутиена ѝ, захвърли го встрани, след това я привлече към себе си. Допирът на остриите косми по гърдите му в нейните голи гърди беше едно от най-еротичните усещания, които бе изпитвала.

Като си спомни как се бе чувствал, когато му се стори, че ще умре, без да се люби с Дариа, а вместо това се правеше на интересен, той я събори на кожата с дълъг косъм пред огъня.

— Доколкото си спомням, ти каза, че това ще бъде грешка — промълви тя.

— Така е. Спомням си също, че казах, че през живота си съм правил много грешки. Така че още една няма да е от голямо значение.

Като вдигна поглед към тъмните му искрящи очи, изразяващи глад, Дариа пренебрегна принципа си да не прави секс с мъже, с които се е срещала по барове и изцяло забрави факта, че бе сгодена. Знаеше само, че ако не разреши на Рурк да я люби, ако не допуснеше тя да го люби, щеше да съжалява всеки ден до края на живота си.

— Непрекъснато мисля за теб — промълви той и я целуна така, че езикът му стигна чак до гърлото ѝ. — Дори вчера, когато онези типове ме пребиваха до смърт.

Тя отметна глава, наслаждавайки се на горещия допир на устните и езика му.

— И аз мислех за теб. Много се тревожех да не те убият.

— Тази мисъл мина през ума ми. — Докато устните му отново започнаха опустошително да шарят по гърдите ѝ, ръцете му се плъзнаха под колана на мокрия ѝ клин. — Всъщност в един момент, точно когато ми се стори, че ще умра, целият ми живот мина пред очите ми като на филм. И знаеш ли за какво най-много съжалявах?

Порочните му ловки пръсти я галеха така, че тя започна да се извива под ръката му.

— Какво? — успя да попита с дрезгав стон.

— Че може да умра, без да съм те любил.

— Познавам това чувство.

Тя се изви срещу него, усети безпогрешната му твърдост и влажната топлина, която се събираше на горещото изгарящо място между бедрата ѝ.

— Дариа, говори ми каквото искаш.

Рурк се движеше ритмично над нея, като мокрият док на панталона му така я триеше, че тя бе изненадана, че не се образуваха искри.

— Ти... — Дариа се вкопчи в него, като заби нокти в гърба му. — Искам те.

Това беше отчасти молба, отчасти подчинение на волята му. И беше самата истина. Дариа жадуваше за устните му по пламтящата си плът, жадуваше да го погълне дълбоко в себе си, да го обгърне, той да укроти напрежението, което сякаш превръщаше тялото ѝ във все по-затягащ се възел. Силно до задушаване желание направляваше мислите ѝ, а тялото ѝ — гореща и унищожителна страст.

Той искаше да чуе само това. То бе всичко, което очакваше от нея. Усещаше в себе си един далечен глас, който се опитваше да му напомни, че и преди е бил в подобно крайно опасно положение, но не му обърна внимание.

Рурк смъкна мокрите чорапи и пликчета ѝ надолу по краката ѝ и ги захвърли встрани. После като седна назад на пети, хвана глезените ѝ и разтвори краката ѝ, като разкри пред погледа си най-интимните части на тялото ѝ.

— Красота — промълви той и порочните му пръсти се плъзнаха по срамните ѝ устни, порозовели от горещата кръв, нахлула от сърцето към тръпнещата ѝ плът. — Като листа на роза. Гладки, меки и блестящи от ранна утринна роса.

Погледът му срещна нейния и той видя в удивителните ѝ очи как желанието ѝ се усили, когато раздели нежните розови устни.

Лежейки, тя усещаше с гърба си мекотата на кожата с дълги косми и се чувстваше толкова безпомощна и изложена на показ, колкото винаги е била. Но Дариа нито изпитваше страх, нито се притесняваше, като го гледаше как бе втренчил в нея немигащ поглед.

Почувства дълбоко вътрешно напрежение, когато усети как той пъкна пръст в нея. Когато към него прибави още един и навлезе дълбоко, тя започна да се извива, след това се окопоти.

— Недей. — Той наведе устни към гърдите ѝ и ухапа със зъби едно зърно. — Не се дърпай, скъпа, искам да ми се отдадеш.

Думите му бяха заглушени от допира на устните му с плътта ѝ, но на Дариа не ѝ бе трудно да разбере намерението му. Като отхвърли всичката си сдържаност, тя започна да се движи в синхрон с него, търсейки облекчение за нарастващото си желание.

Той само докосна с палец свръхчувствителния ѝ клитор и тя стигна до кулминационния момент. Усещайки вътрешните ѝ спазми, Рурк престана да я гали по интимните части, за да се наслади на оргазма ѝ. Когато конвулсиите ѝ започнаха да стават по-слаби, той

постави широката си ръка под дупето ѝ, повдигна я от кожата с дълги косми и постави устни на меката подута плът между бедрата ѝ, като вкуси от нея така, както един мъж би се насладил на зряла сочна праскова.

Дариа извика, когато пак достигна до кулминация и щеше да се отдръпне, но Рурк отказа да ѝ даде почивка. Той я издигаше все по-високо с устни, със зъби и език. Ниските дрезгави звуци, които тя издаваше дълбоко в гърлото си, когато той я довеждаше от оргазъм в оргазъм, разпалваха още повече глада му.

Вятърът блъскаше прозорците и виеше из къщичката като тъмен призрак. Дъждът продължи да блъска по покрива и гръмотевиците бяха като ехо на лудо биещото сърце на Дариа, тъй като бурята в нея бушуваше дори по-силно, отколкото навън.

— Рурк... — каза задъхано тя, като се прилепи към раменете му.
— Не мога...

— Можеш.

Той захапа със зъби твърдото като камък зърно на гърдата ѝ, навлажни го с език и като пхна ръка между тях, ѝ доказа, че греши. Собственото му тяло бе на границата да избухне, но той нямаше намерение да спре, докато не изтръгне от нея и последната капка страст.

Дариа никога не си бе представяла, че съществува такава страст, изобщо не знаеше, че е способна на такъв невъздържан отклик. Тя извика — от болка, не от екстаз, когато той я пусна и се изправи, като лиши жадуващото ѝ тяло от докосването и от силата си.

Дариа искаше да се оплаче, но не ѝ идваха думи. Тя бе в неговата власт, безпомощна да се съпротивлява, желаеща да прави това, което той искаше, отчаяно желаеща да отиде там, където той я отведе.

Гледаше го как най-после свали мокрите си дрехи и пак легна до нея, притегли я към себе си и я изпълни така, както никой друг мъж не бе го правил.

Разтърсващата ѝ кулминация настъпи внезапно. Обхваната от тръпки, с вик, отекващ в топлата стая, тя се вкопчи в него, като се страхуваше, че ако не се хване здраво за някъде, ще полети на края на света.

Самоконтролът на Рурк, винаги строго управляван, изчезна, подпален от невъздържания ѝ отклик. Като я намести така, че легнаха

един срещу друг, с горният ѝ крак високо върху бедрото му, той навлезе в нея силно и дълбоко като пневматичен чук и те се превърнаха в зашеметяващ взрив.

Нито Рурк, нито Дариа можеха да говорят. Нито да се движат. В продължение на няколко минути те лежаха, дишаха тежко, задъхваха се с преплетени ръце и крака върху кожената постелка в продължение на няколко минути. Или може би цяла вечност.

Най-после Рурк наруши тишината.

— Извинявай. Не трябваше да го правя.

— Какво?

Дариа си мислеше, че те наистина изпитаха това, което той бе обещал — „нещо от световна класа“.

— Не трябваше като някакъв дивак да те повалям на пода.

— Струва ми се, че ми хареса. — Тя му се усмихна. — Връщам думите си назад. Сигурна съм, че ми хареса. — Усмивката ѝ се разшири и озари очите ѝ. От отражението на огъня в очите ѝ той видя свои малки двойници.

— Чувствам се невероятно очарован. — Той отмести няколко кичура мокра коса от пламналото ѝ лице. — Знаеш, че е възможно човек да бъде очарован в леглото.

Дариа не бе сигурна, че изобщо ще може отново да се движи. И бе убедена, че е използвала дажбата си от оргазъм поне за един месец.

— Нали не искаш да кажеш, че...

Гласът ѝ заглъхна, когато почувства, че Рурк започна да се издува в нея.

— Ти си железен мъж, но аз не бих могла...

Тъмната му глава се спусна надолу и той прекъсна протеста ѝ с дълбока силна целувка, която застрашаваше да открадне и малкото въздух, който бе останал в дробовете ѝ.

— Искаш ли да се обзаложим? — След като внимателно разплете ръцете и краката им, той я повдигна от кожата и я отнесе в банята, където я постави на мекия матрак, напълнен с мъх, и продължи да я целува до зашеметяване.

След като бурята премина и над блатистия речен ръкав изгря пълна бяла луна, Рурк продължи да доказва на Дариа колко много бе подценила страстните си наклонности.

Спалнята в къщичката бе потънала в сребриста светлина преди разсъмване, когато Рурк се събуди. Болката, потискана от сексуалния му глад, сега туптеше във всеки мускул от тялото му. Той не бе имал толкова силно главоболие от нощта, когато се състезаваше по пиене на узо с един репортер от Ю Пи Ай.

Рурк си даде сметка, че е направил най-голямата грешка в живота си. А след фиаското в Москва, това вече наистина означаваше нещо.

Погледна към Дариа, която спеше в прегръдките му. Косата ѝ бе изсъхнала на разрошени вълни, които той усещаше върху кожата си като копчинени панделки. Миглите бяха гъсти и черни и леките сенки под затворените ѝ клепачи издаваха липсата на сън. Почервенялата от триенето на брадата му кожа на бузите и гърдите доказваше как бе прекарала тази безсънна нощ.

Дариа изглеждаше невинна като новородена сърничка, каквато той реши, че е в действителност. По време на дългата, изпълнена с любов нощ, тя изцяло му се бе открила. Нямахме нищо общо с Наташа, за която сексът бе първо съблазън, а след това контрол.

За разлика от Наташа, Дариа с готовност остави Рурк да контролира положението. Той си помисли, че тя с готовност би направила всичко, което я помоли. Би му разкрила всички свои тайни. Удивително, тя бе един от редките индивиди, лишени от всякаква хитрост. Именно затова изборът на кариерата ѝ бе направо изненадващ. И обясняваше защо толкова много хора искаха да я убият. Майк каза, че когато води дела срещу престъпници, тя е безстрашна и безкомпромисна. Вече бе успяла да разобличи подкупните съдии. Този път изглежда се бе насочила към някого, който нямаше желание да отиде зад решетките. Фактът, че бе замесен федерален прокурор, бе още едно доказателство, че преследваше някого, който заемаше висок пост в йерархията на властта в Луизиана.

Такава честност бе достойна за възхищение, макар че лично Рурк я намираше за безразсъдно смела. За жалост, самият той се бе проявил като далеч по-малко почтен.

Рурк не се чувстваше виновен, че през нощта бе правил секс с Дариа Шей. В края на краищата, той бе нормален мъж с нормални желания. А кой мъж не би бил очарован и заинтригуван, когато открие,

че жена, чийто гардероб е пълен с бельо, предназначено да жъне успехи, притежаваше толкова дълбока първична страст?

Грешката бе, че нито веднъж не помисли за тяхната безопасност. И макар че се опита да се оправдае с побоя, който претърпя, Рурк знаеше, че не гангстерите го бяха накарали да се върне към стихията на сексуалното си поведение от ранния пубертет. Беше Дариа. Тя бе замъглила съзнанието му така, както бе накарала тялото му да гори, нажежено до искрящо бяло.

Но макар че се опитваше да я обвинява, той знаеше, че отговорността пада единствено на неговите пребити рамене — каквото и последствие да има един толкова глупав пропуск.

Сякаш напрегнатите му мисли бяха проникнали в съзнанието ѝ, клепачите на Дариа примигнаха, тя отвори очи и се усети, че втрещва поглед в неговите. Те бяха с цвят на тъмносиньо море, разлюляно от буря, отразена върху строгата стегната линия на устните му, които през струващата ѝ се безкрайна нощ така чудесно бяха пребродили всеки сантиметър от нейното тяло.

— Добро утро.

Въпреки че усещаше тревогата му, тя успя леко и смутено да се усмихне.

Все още ядосан на себе си, Рурк ѝ отвърна с нещо като пародия на топлите усмивки, с които я удостояваше през нощта.

— Дължа ти извинение.

Е, помисли си с въздишка Дариа, ето какво получи заради това, че за една нощ се отдаде на мъж, когото всъщност не познава. Какво очакваше тя? Сърдечно предложение за вечна любов ли?

Едва си бе задала този въпрос, и колкото и да бе странно, стигна до извода, че отговорът бе „да“.

— Вече говорихме за това. Не ми дължиш извинение, Рурк.

Дариа се опита да говори със спокоен делови тон, но думите ѝ излизаха от устата нежни и с оттенък на уязвимост, който не обичаше да долавя в гласа си.

— Искях да направяш...

Тя направо прехапа езика си и спря точно преди да каже фаталната дума с буквата „Л“.

— Искях с теб да правим секс.

— Сексът е едно, а майчинството — друго.

— Майчинство? — Тя го погледна с изненада. После разбра какво иска да каже. — О! — Изправи се в леглото и като почувства неудобство от голотата, прикри гърдите си с чаршаф. — Не се тревожи. Взимам хапчета.

Той повдигна вежда.

— Странно, че си спомни за тях.

— Не си спомних. Намерих ги в чантичката си. Тъй като си я претърсвал, сигурно и ти си ги видял.

— Може да си пропуснала да пиеш едно. Или няколко. Напоследък животът ти доста се обърка.

— Вярно — призна тя.

— А тези дни имаме много повече за какво да се тревожим, отколкото заради неочаквана бременност.

— Отново вярно. — Този път изражението ѝ бе толкова мрачно, колкото неговото.

— Не се тревожи за болести. Преди да замина за Москва, телевизията увеличи застраховката ми „живот“. Минах победоносно прегледа.

— Преди две седмици с Джеймс уреждахме разрешителното за брак — спомни си тя. — И аз съм здрава.

— Значи май няма за какво да се безпокоим — каза той.

— Не — отвърна тихо тя. — Май няма.

Настана тишина. Напрегната тишина, помисли си мрачно Рурк.

— Тези таблетки не са сто процента сигурни. Ако се случи нещо, искам да знаеш, че няма да избягам от отговорност.

Дали в действителност не ѝ предлагаше да се ожени за нея, ако бе забременяла? Не, реши Дариа. Той само искаше да я увери, че ще ѝ помогне за разходите, което, като се имат предвид репортажите от последния му договор, със сигурност можеше да си го позволи.

— Не е необходимо.

Той хвана с пръсти брадичката ѝ.

— Казах, че ще поема своята отговорност.

Когато тя се опита да разтърси главата си, пръстите му се стегнаха.

— Хубаво.

Гласът и очите ѝ бяха леденостудени.

Като реши, че я харесва повече, когато е топла и трепереща в прегръдките му, Рурк бавно наведе глава.

— Добре. И след като уточнихме това...

— Рурк... — Тя въздъхна, когато устните му покриха с леки целувки нейните. — Не мога да повярвам, че след изминалата нощ все още можеш да искаш това.

— И аз не мога. — Отново болката, която терзаеше тялото му, премина, когато желанието се надигна. — Но, бог да ми е на помощ, искам! — Бог да е на помощ и на двамата. Ръката му се мушна между тях и сърчно намери топлото влажно място между бедрата ѝ. — А изглежда и ти го искаш.

— Знам. — Тялото ѝ се разтопяваше като восък на горещото юлско слънце на Ню Орлийнс. — Явно, че не мога да ти устоя за това, което си намислил.

— Познавам това чувство. — Той се претърколи по гръб и я постави върху себе си. — Твърде добре.

Устните им се срещнаха и прилепнаха, телата им паснаха така сякаш бяха създадени едно за друго. И когато колебливото зимно слънце се издигна над благостия речния ръкав, Рурк и Дариа станаха с него.

— Ще искате ли още вино, господин конгресмен?

Джеймс Будро вдигна поглед към усмихнатото лице на стюардесата. Тя кръжеше около него още когато първи влезе в лайнера и му предлагаше горещи кърпи, напитки и храна. Името ѝ бе Хедър. От известно време работеше в първа класа на „Дъгълс“ на полетите за Ню Орлийнс и бе прекарала не един престой в леглото му във Вашингтон. Напоследък на Джеймс му се струваше, че тя се стреми да стане госпожа Будро. Което, разбира се нямаше да се осъществи.

Той бе планирал живота си още откакто постъпи в седми курс в гимназията „Лонгфелоу“: за известно време на работа в законодателната власт, после два мандата в Конгреса на САЩ, след това място в Сената, което ще му осигури мястото в Белия дом. През последните години Джеймс бе смятан за един от най-избираемите ергени във Вашингтон и това го направи доста популярен. Но хората, които се занимаваха с проучване на общественото мнение за него,

смятаха, че един сенатор трябва да изглежда по-стабилен, да бъде мъж, предан на семейството си. Затова той предложи брак на Дариа Шей.

Тя нямаше семейство, което да се намесва в живота им, беше привлекателна, интелигентна и несъмнено от нея щеше да излезе добра майка на децата им, което щеше да прибави последната най-важна подробност към имиджа му, преди да се кандидатира за президент.

Проблемът беше в това, че той сгрещи, като пренебрегна колко сериозно Дариа се отнасяше към кариерата си. Тя бе твърдо решена да запази проклетата си работа като заместник-прокурор и не искаше да разбере, че като непрекъснато дразни бъдещите хора на властта — доколкото си спомняше, никой не бе посмял да подведе под отговорност действащ съдия — тя застрашаваше и неговото бъдеще.

Притежаващите пари го бяха предупредили, че Дариа започва да става опасна. Това му бе достатъчно, за да реши да скъсат. После, когато тя започна да разследва съдиите, той си даде сметка, че оженвайки се за нея, ще я възпре да свидетелства срещу него, в случай че участието му в групата стане известно. Но след като бе станала свидетел на убийството и разбра, че той ръководеше мъжете, които се бяха заели да раздават правосъдие, когато системата не успяваше, Джеймс стигна до извода, че Дариа Шей трябва да бъде елиминирана. И сега, както изглеждаше, той щеше да има удоволствието най-после да си отмъсти и за унижението, което претърпя през детството си.

Щеше да накара О'Мали да се моли. След това да пълзи. О, да, помисли си Джеймс с прилив на удоволствие, което почти стигаше до сексуално, ще има удоволствието да разбие Рурк О'Мали.

Джеймс се усмихна на хубавата брюнетка, която държеше бутилка „Каберне Совиньон“.

— Благодаря, скъпа — каза той, като потисна желанието си да плъзне ръка по гладкото ѝ бедро. — Струва ми се, че бих пийнал още една чашка.

Когато стюардесата се наведе отново да напълни чашата му, при което пицните ѝ гърди се озоваха на нивото на очите му, Джеймс изпита съжаление, че работата му няма да му даде възможност да изпита удоволствие от това, което тя очевидно му предлагаше.

Може би, размисли той като отпиваше от виното, щеше за последен път да прави секс с Дариа. Въпреки че никога не бе могъл да

я докара до възбуда, което сигурно отчасти се дължеше на факта, че винаги бе твърде внимателен към нея.

Може би страхът ще я отпусне. Малко болка дори би разтопила част от леда, с който се бе обградила. Точно това щеше да направи, реши Джеймс. Ще накара хората да я пообработят малко, колкото да я загреят. След това ще я вземе — силно и грубо.

И после, след като доведе Дариа Шей състояние, при което да извика, ще я убие.

Идеята го накара да се усмихне. Близко трийсетгодишната жена на пътеката, мислейки, че усмивката е предназначена за нея, му отвърна със същото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дария седна на терасата на къщичката, вдигна крака на оградата, пиейки кафето, което Рурк бе направил, и се наслаждаваше на утринното спокойствие на заблатената река. Бурята бе преминала, ярките слънчеви лъчи се процеждаха на снопове през клоните на дърветата и блестяха като разтопено злато по неподвижната тъмна вода.

На пръв поглед бе толкова спокойно, че Дария имаше чувството, че с Рурк са единствените живи същества на света. Но постепенно на един отдалечен бряг започна да различава бели чапли, които закусваха бодливки, а по-наблизо семейство белоопашати елени кротко пасяха блатна трева. Двойка нутрии преплува почти до нея — ако се протегнеше, можеше да ги докосне, катеричка, подскачайки на кръгове, се изкачи на един кипарис до къщичката, като силно тракаше със зъби, наоколо плуваше ято зимни патици, крякаха големи жаби.

— Почти си заслужава — промълви тя, като го чу, че отвори решетестата врата и излезе при нея на терасата.

Той се наведе и я целуна по главата.

— Какво означава това?

— Идването на това магическо място почти компенсира всичко, което ми се случи през последните няколко дни. — Тя вдигна поглед към него, цялата сияеща. — А това, че съм с теб го прави още по-прекрасно.

Рурк знаеше точно какво има предвид тя, защото изпитваше същото. Въпреки това беше длъжен да ѝ напомни, че не са дошли на почивка.

— Да разбирам ли, че идването ни тук не е възвърнало никакви спомени за убийството, на което си била свидетел?

Тя въздъхна. Въпреки че с право повдига въпроса за причината, поради която бяха дошли, Дария не искаше действителността да помрачава удоволствието, което усещаше. Още не.

— Как мога да си спомня толкова ужасно нещо — попита спокойно тя, — когато съзнанието ми е изпълнено с това колко чудесно ме караш да се чувствам?

Ако изобщо имаше някакъв момент за бягство, помисли си Рурк, той бе сега. Дариа не само че разкриваше сърцето си, но чудните ѝ златисти очи блестяха от щастие.

Като откъсна поглед от нея, той седна в скърцащия плетен стол и вдигна крака на оградата до нейните. Наблюдавайки как на близкия бряг една миешца се мечка потапяше сутрешното си ядене във водата, Рурк си позволи да се отдаде на пагубната мечта да остане там с Дариа завинаги.

— Не мога да се справя с теб — каза с недоволство той.

Дариа изненадано го погледна.

— Нищо не съм скрила. — Това бе напълно вярно. Особено за изминалата нощ. — Имам предвид това, което си спомням.

— Не те обвинявам. — Той продължи да гледа към водата. — Просто изглеждаш толкова открита, а ми се струва, че един прокурор би трябвало да крие картите си.

Дариа помисли и призна, че Рурк имаше право.

— Може би затова съм си навлякла тези неприятности.

— И аз стигнах почти до същото заключение.

Не можейки да се въздържи да не я докосва, той протегна ръка и погали бедрото ѝ, тази сутрин с черен клин.

— Чудя се дали още нещо, освен драскотината на главата не блокира паметта ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако това, което си видяла, е било толкова травмиращо, че съзнанието ти го отхвърля?

— Убийството е грозно нещо — съгласи се тя. — Но аз всеки ден се занимавам с убийства.

— Като стана дума, искам да ти кажа, че Майк проверява случаите, по които си работила през последните няколко месеца, с надеждата да открие нещо, което толкова много би подразнило някои силни на деня. Каквото и да е, той ще го изрови.

— Но ти как ще разбереш?

Телефонът в пикапа не бе портативен и без съмнение, никой не си бе направил труда толкова далеч да прокара жици за телефон.

— На няколко мили оттук има магазин за стръв — на около двайсет минути с лодка. Там има телефон, от който мога да му се обадя. И да включа компютъра си. Той обеща да ми изпрати няколко файла по електронната поща.

— Предполагам, че можем да имаме доверие на Майкъл. — Дариа не успя съвсем да избегне въпросителната интонация.

В тъмносините му очи проблесна твърдост.

— Безусловно.

Това ѝ бе достатъчно.

— Щастлив си, че имаш братя.

— Винаги съм си мислил така. Поне когато не ме биеха.

— Били ли са те?

Той сви рамене.

— Като малки все се биехме. Беше си в реда на нещата. Нищо особено.

Тя помисли и каза:

— Май това е нормално за момчетата.

Рурк пак сви рамене, но на Дариа не ѝ убягна това, че се подсмихна.

— Да, май е така.

Те поседяха още, всеки доволен от присъствието на другия. Когато приближи една лодка, Дариа почувства как Рурк се напрегна. Тя почти бе станала от стола си, когато го чу, че казва:

— Не се безпокой. Чичо Клод проверява капаните, които е заложил.

— Капаните ли?

— Сега е сезонът на раците. По дълбочината на водата личи, че сезонът ще бъде добър, а това е щастие за чичо, защото от Майк узнах, че леля Евангелина е бременна с шесто дете.

— Доста гърла храни.

— Тук има ужасно много раци. Но чичо Клод е инженер по нефтодобива. Така че печели добре.

— Но не той ражда непрекъснато — отбеляза хладно Дариа.

— Тук си права. — Рурк махна с ръка на мъжа с едноцветна блуза, който му отвърна на поздрава. — А ти? — попита я с преднамерена небрежност.

— Какво аз? Какво?

— Говорили ли сте с годеника си за деца?

— Разбира се. — Въпросът я накара да си спомни за един разговор. — Джеймс каза, че за един политик е важно да има семейство.

— Хубава съпруга и няколко сладки дечица несъмнено допринасят за по-голяма подкрепа в предизборната кампания — съгласи се Рурк. — Особено сега, когато се обръща внимание на семейството.

Той се чудеше дали Дариа знае слуховете, за които Майк му бе споменал, че Джеймс Будро има дългогодишна връзка с червенокоса жена, работила в известна охранителна служба в Ню Орлийнс, преди да открие собствена „модна агенция“.

— Точно това каза той. — Тонът ѝ никак не бе въодушевен.

— Май не си се съгласила — каза нежно той.

— Обичам децата. И винаги съм искала да имам голямо семейство. Макар и не толкова голямо, колкото на чичо ти Клод — добави бързо тя. — Но не ми харесва децата да бъдат използвани като заложници на политиката.

— Може би ще се наложи да свикнеш с това. — Той се пресегна, хвана ръката ѝ и погали блестящия диамантен пръстен, който тя все още носеше. — Ако възнамеряваш да ставаш съпруга на политик.

Когато усети, че ръката ѝ изстива, Рурк разбра, че я бе засегнал.

— Как можеш да допуснеш, че ще се омъжа за Джеймс? — попита тихо тя. — След изминалата нощ?

Сърцето му се сви, когато видя как в широко отворените обидени очи проблеснаха сълзи.

— Поправи ме, ако греша — каза провлачено той, — но мисля, че сме се споразумели. Изминалата нощ, колкото и хубава да бе тя и колкото и добра да бе ти, беше просто секс, сладка. Никакви угризения, никакви ангажименти. Ще се порадваме един на друг, докато свърши всичко това и „лошите“ отидат зад решетките. След това ще продължим да си живеем както преди.

— Така се разбрахме, но...

Той я прекъсна с ругатня.

— Знаех си, че сгреших. Знаех си, че няма да можеш да удържиш на уговорката.

— Никога не съм се отмятала от думата си. И ако си въобразяваш, че ще се унижавам и ще те моля да ме обичаш, ще трябва да чакаш, докато реката замръзне.

Дариа свали краката си на дъсчения под на терасата и застана над Рурк с ръце, скръстени на гърдите. Тя трепереше, но сълзите, които за малко щяха да потекат от очите ѝ, бяха пресушени от гневни светкавици.

— През изминалата нощ осъзнах, че не мога да се омъжа за Джеймс. Но само защото прекалено голямото ти его те кара да мислиш, че искам цял живот да прекарам с теб, не означава, че е така.

Тя може и да си вярваше. Но Рурк нито за миг не се предаде.

— Това няма нищо общо с моето его, а с факта, че само защото прекарах по-голяма част от нощта в теб, ти започна да си фантазираш.

— Не е вярно. — Добре, може би за момент, когато излезе сутринта на терасата, тя си помечта да остане тук до края на живота си с Рурк. Но веднага разбра, че такъв вариант е не само негоден, но и невъзможен. — И това, че прекара по-голяма част от нощта в мен, не ти дава право да се отнасяш към мен като към навлек, когото си хванал във Френския квартал.

Рурк прокара пръсти през косата си, ядосан от обвиненията, но още повече заради неуправляемите си чувства.

Той бе приключвал безброй връзки с жени, без изобщо да се обръща назад и не бе чувствал нищо повече от смътно угризение. Макар че Дариа твърдеше, че не търси вечно щастие, на него му се струваше, че бе наранил нежното ѝ сърце.

— Ако още в началото ми беше казала, че очакваш от мен красиви думи, щях да ти отговоря, че не съм човека, когото търсиш.

— Каза ми, че не си подходящ мъж за мен — напомни му тя.

— Тогава е трябвало да ме слушаш.

— Слушах те добре.

— Но въпреки това реши да спиш с мен.

— Защото не ти повярвах.

Единственият му отговор бе предизвикателно повдигане на вежди.

Ръцете я сърбяха да зашлеви един шамар на това самодоволно лице, когато изведнъж ѝ просветна.

— Не знам какво ти се е случило в Москва, но явно е оставило емоционални белези...

Той удари с ботушите си по пода.

— Не знаеш за какво говориш.

Той беше на крака, високо над нея, с гневен поглед, унищожителен като оръжие.

— Знам. — Тя усещаше, че въпреки че се бе отказала да иска повече, отколкото той можеше да ѝ предложи, се бе влюбила в този тъмен и тайнствен мъж. — Знам, че нещо или някой те е накарал да си мислиш, че вече на никого не можеш да имаш доверие. Но грешиш и аз съм сигурна, че дълбоко в себе си го разбираш, защото през последните няколко дни се довери на Майк.

— Той ми е брат.

— Вярно. Но на брат невинаги може да се разчита. Сигурно си чел притчата за Каин и Авел.

Той поклати глава.

— Подсети ме да не споря с адвокат.

Дариа не обърна внимание на тази малка презрителна забележка.

— Довери се и на мен.

— Нямах избор. Казах ти, когато съм по следите на някаква история, аз...

— И си отвратителен лъжец. — Тя остави чашата си на парапета, премахна оскъдното разстояние между тях и склочи пръсти около врата му. — Тук не става въпрос за история. — Тялото ѝ се прилепи към неговото — беше меко, женствено и предателски съблазнително. — Ти наистина ми се доверяваш, О'Мали. Както и аз на теб. Защото ние можем да го отричаме до края на света, но имаме чувства един към друг. Може би повече, отколкото би трябвало.

В този момент имаше стотици, хиляди причини той да зареже всичко и да избяга. Докато все още можеше. Но отново обземащият го глад в слабините заглуши гласа на разума и се опита да се наложи на съзнанието му.

Той плъзна ръка между колана на клина и меката ѝ като коприна кожа и като я подхвана за дупето, я повдигна до себе си. Като притискаше члена си между краката ѝ, той я движеше напред-назад в прегръдките си, от което тя тихо стенеше, изпитвайки нещо средно между болка и удоволствие.

— Единственото, което искам сега, е да си легнем.

Тя знаеше, че той нарочно е груб към нея, за да я обезкуражи. Знаеше също, че Рурк е много по-добър от това, за което се мислеше. И макар че нямаше представа какво така бе помрачило душата му, тя се закле да живее достатъчно дълго, за да му докаже, че заслужава да бъде обичан. Че е способен на любовта да отвърне с любов.

— Трябваше само да ме помолиш. — Дариа освободи врата му и се отдръпна толкова, колкото да може да свали блузата си. Когато голите ѝ гърди се откриха, той наведе глава с намерение да захапне едно от розовите връхчета, но тя се възпротиви:

— Още не.

Дариа смъкна надолу клина си и го свали. Сега тя остана по червени като греха пликчета, толкова оскъдни, че той се зачуди защо изобщо ги носеше, и по три четвърти бели чорапи на червени сърчица.

— Хубави чорапки — успя само да каже.

Рурк изобщо не гледаше чорапите, а панделките, с които пликчета се завързваха отстрани. Дариа се усмихна със спокойна женствена усмивка, с каквато жените прелъстяват мъжете откакто свят светува.

— Заради сърчицата... Наближава Денят на свети Валентин — поясни тя, виждайки отнесения му поглед.

— О, да.

Все по-трудно говореше заради удебеления си език. След изминалата нощ той познаваше тялото ѝ като своето собствено. Защо тогава само като го видя, се почувства като луд за секс тийнейджър, който за първи път зърва списание „Пентхауз“?

Рурк се облегна на оградата, наблюдавайки и я как вдига на стола левия си крак и бавно сваля обсипания със сърчица чорап надолу по прасеца с еротичното умение на най-добрата стриптийзьорка на Бърбън стрийт.

Последва и втория чорап, който тя постави на облегалката на плетения стол. Когато приближи към него и го натисна с длан, Рурк имаше чувството, че ще експлодира.

Отчаяно жадуващ отново да бъде в нея, той рязко свали червените пликчета, повдигна я, облегна я на дървените перила и навлезе в нея с един дълбок тласък. Когато тя го обви като гореща стегната кадифена ръкавица, Рурк така мигновено и бурно се

освободи, че изобщо не можеше да мисли, нито да говори. Той просто я бе прегърнал, притиснал до перилата и бе заровил устни във врата ѝ.

След като се поуспокои, той пъкна ръка между себе си и нея, намери малката ѝ твърда бучица, нагласи и двамата така, че се притисна и върху нея. Рурк бе възнаграден с леко задъхване и почувства как коленете ѝ буквално отмаляват в ръцете му.

— Увий краката си около мен, скъпа — приласка я той, като овлажняваше с език около ухото ѝ. — И се дръж.

Когато Дариа без никакви въпроси изпълни това, което ѝ бе казано, той започна да върти бедрата си, масажирайки най-чувствителната част от плътта ѝ, като я загряваше, докато усети как тя започна да се освобождава със силна тръпка.

Въпреки че утринният въздух бе студен и двамата бяха плувнали в пот. Чак когато чу далечен тътен на моторница, Рурк осъзна, че бяха навън и всеки можеше да ги види. По това време на реката имаше най-много работа и макар че къщичката му бе една от най-уединените, той знаеше, че няколко души — включително и чичо му, бяха заложили наблизко капани за раци.

— Кое е това в теб — прошепна той, като се протегна за фланелката ѝ, — което ме кара да загубя ума си, когато си на разстояние една целувка от мен?

— Нямам представа. — Тя нахлузи пуловера си през глава, като леко трепна, когато мъхът му се плъзна по зърната на гърдите ѝ, които все още бяха свръхчувствителни от предишния ѝ сексуален глад. — Но щом разбереш, ми кажи, защото и аз изпитвам същото към теб.

Рурк знаеше това и му стана още по-приятно, отколкото би трябвало. Знаеше също, че жените го смятаха за опитен и неуморим партньор. Тогавя защо чисто физическият акт на довеждане на тази жена до оргазъм го караше да се чувства така, сякаш можеше да полети?

Рурк си каза, че нищо не се бе променило. Той си оставаше скиталец. Това бе в кръвта му, предаваше се от баща на син. Бе си останал самотник и ако някога бяха настъпвали моменти, в които да съжاليا, че не води нормален живот със съпруга, с деца и с куче — живот, за който винаги бе жадувал като момче, той още преди години се бе отказал от тази мисъл.

Ако имаше някакво чувство за чест, би казал на Дариа, че не е от хората, които стоят покрай полите на жените.

Но при мисълта, че отново се бе провалил, като не само я бе извел от града, но не ѝ бе осигурил допълнителна защита, той неволно си я представя наедрия с неговото дете. Когато тази идея му се стори особено привлекателна, Рурк реши, че е крайно време да излезе и да провери дали Майк бе открил нещо за онези, които го нападнаха, за случаите на Дариа и макар че нищо не бе ѝ казал, за нейния годеник.

— Май е по-добре да тръгвам — каза Рурк, след като тя отново се облече и той закопча джинсите си. Част от него искаше да се махне от нея, да освободи съзнанието си, да прецени чувствата си. А на другата, която го ужасяваше, ѝ бе най-удобно да си остане завинаги там.

— Предполагам, че трябва. — Дариа не бе по-въодушевена от него относно намерението му. Тя въздъхна. — Искане ми се да можех да си спомня още нещо. След като се сетих за убийството на мъжа при реката, може би ако изляза, паметта ми ще се активира.

— Точно такава беше намерението ми. — Той седна на стола до този, от който тя бе станала, и я придърпа върху скута си. — Но ми се струва, че малко си разсеяна.

Ръката му се плъзна под фланелката ѝ и пак обхвана голата ѝ гръд, но тя по-скоро се почувства напълно спокойна и в безопасност, отколкото обзета от познатата нарастваща възбуда. Дариа се засмя, когато Рурк насочи уста към ухото ѝ, наклони главата ѝ назад и намери с устни гърлото ѝ.

— Повече от малко.

— Струва ми се, че няма да настъпи краят на света, ако закусим, преди да изляза.

— Много хубаво предложение. В края на краищата — тя постави ръка на гърдите му, — трябва да поддържаш силите си.

— Правилно. — Усмиващите ѝ се устни бяха твърде голямо изкушение, за да им устои. Той леко ги целуна. — Ще ми трябва доста енергия, ако искам да играя на „добри“ и „лоши“.

Тя усети с как устните му се извиват и разбра, че се усмихва. Спомни си мрачното му изражение, когато го видя първи път, и разбра, че удоволствието, което изпитаха, поради някаква причина бе рядко за него.

— Ще ми направиш ли една услуга, преди да излезеш?

— Каква?

Рурк не беше от хората, които се съгласяваха, без да са наясно с условията, които се поставят. От друга страна, той не допускаше, че не би изпълнил с готовност всяка молба на Дариа.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило в Москва?

Тя усети как Рурк сякаш се вкамени. Тялото му се напрегна и ѝ се стори, че дъхът му секна. Макар че ръката ѝ бе на гърдите му, тя бе сигурна, че дори сърцето му бе престанало да бие.

По дяволите! Дариа бе отправила към него единствената молба, изпълнението, на която щеше да бъде не само трудно, но и крайно болезнено. Макар и да знаеше, че Наташа умря не по негова вина — по всичко изглеждаше, че тя гореше от желание да го убие — чувството за вина все още го тормозеше.

— Това ни разделя — каза Дариа тихо, но настойчиво. — Тя ни разделя. И макар че се разбрахме, че ни свързва само секс, никога не съм била толкова увлечена по някого.

В очите му просветна напрежение.

— Какво означава това?

Като си припомни, че всъщност тя е компетентен интелигентен юрист, способен да понесе много повече от един мъжки гневен поглед, Дариа не обърна внимание на това.

— Означава — каза тя, — че не играя на тройки.

Първоначално Рурк не я разбра.

— Мислиш, че аз играя, така ли?

— Тя стои между нас, Рурк. — Дариа обхвана с ръце лицето си. Той не я бе виждал толкова сериозна. — Разделя ни още от началото.

— Не и когато правим... — Сега бе негов ред бързо да се окопити. — Не и когато сме в леглото — заяви той.

— Да. Там — не.

Това бяха единствените моменти, в които той си бе позволил емоциите да се изплъзнат от стегнатите юзди, с които ги държеше. Редките моменти, в които разрешаваше на Дариа да надзърне в неговата същност. Под студената недостъпна външност се криеше сърдечен, внимателен, състрадателен човек. Който бе най-страстният и ненаситен любовник, когото познаваше. Тъй като той толкова щедро се раздаваше, Дариа никога нямаше чувството, че той иска от нея повече,

отколкото тя можеше или желаше да му даде. Рурк издиша продължително.

— Няма да се откажеш, нали?

— Съжалявам. Струва ми се, че не мога.

Той отново въздъхна и опря бузата си върху главата ѝ. Като употреби повече търпение, отколкото бе обичайно за нея, Дариа успя да запази спокойствие да не насилва нещата, докато Рурк се бореше с това, което тя подозираше, че са неговите вътрешни демони.

— Ако наистина имаш чувството, че духът на Наташа витае над нас, аз ти дължа истината. Колкото и мрачна да е тя.

Нейната съперница имаше име. Наташа. И ако Рурк не говореше фигуративно, което, съдейки по мрачния му тон и още по-мрачното му изражение ѝ се струваше, че е така, жената бе мъртва.

Като знаеше, че хората са склонни да обръщат внимание само на положителните качества на тези, които са обичали, а след това — загубили, тя се чудеше как би могла да живее, като се съобразява със спомена за едно съвършенство. Това, което Рурк каза, я убеди, че се заблуждава.

— Наташа беше най-самовлюбената аморална жена, която познавам. И макар че би трябвало да съжалявам, че е мъртва, не мога да изпитам това чувство. Защото ако не беше тя, щях да бъда аз.

А ако него го бяха убили, нямаше да срещне Дариа.

Нямаше да усети колко вълнуващ може да бъде сексът между двама души, изпитващи силни чувства един към друг.

— При инцидент ли е починала?

— Не съвсем.

Моля те — умоляваше Дариа мълчаливо, — само не ми казвай, че си я убил.

— Единственият инцидент беше, че тя почина. Вместо мен. — Страстният огън, който бе свикнала да вижда в очите му, угасна като пламък на свещ, духнат от леден вятър. — Иронията е в това, че тя подготви покушението. За жалост, сгреши, че се довери на своите хора. А пък аз сгреших, че се доверих на нея.

Без да знае подробностите, Дариа разбра защо Рурк не можеше да се открие пред нея. С изключение, разбира се, както изтъкна той, когато правеха любов. Той би могъл да го нарече секс, но колкото и да

е невъзможно при такова кратко познанство, поне тя правеше с него любов.

— Май с нищо няма да помогне, ако ти кажа, че можеш да ми се довериш?

Напрежението между тях бе нараснало до краен предел. Тонът ѝ бе мек и колеблив. И макар че Рурк изпитваше желание да я убеди, че ще повярва на всяка нейна дума, той направи усилие да запази хладнокръвие.

— Не се обиждай, скъпа. — Дистанцираният му тон, примесен с насмешка, бе преднамерен. Но не и острият като кама сарказъм. — Но тези красиви думи съм ги чувал и преди.

Знаеше, че ще я засегне. Бе я прегърнал и усети как тя трепна. Почти очакваше женски плач. Или гняв. Вместо това Дариа се изправи, посрещна подигравателния му поглед достойно, със спокойно изражение. Почти ведро — помисли си изненадан той.

— Ако това, което казваш, е вярно...

— Вярно е.

— Тогава много добре разбирам колко ужасно ще се разочароваш. Но аз не съм Наташа, независимо коя и каква е била тя. — И като стигна толкова далеч, Дариа реши да отиде докрай. — А това, което става между нас, независимо дали ти харесва или не, няма нищо общо с онова, което е било между вас.

Не желаейки Дариа да излезе победител, той изви устни в пародия на усмивка, протегна ръка и я погали нагоре по бедрото.

— Искаш ли да се обзаложим?

Дариа се бе справяла с достатъчно дела в съда, за да развие бързите си реакции. Поне за да успее да запази достойнството си под подигравателния му поглед.

— Вече го направих.

Като заяви това, тя се обърна и влезе в къщичката, оставяйки Рурк ядосан и неспособен да реши дали да ругае или да се смее на абсурдната ситуация, в която сам се бе въвлякъл.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рурк беше наясно, че има обективна възможност този, който преследва Дариа, да успее да залови него в магазина за стръв. И вече можеха да го убият, дори само защото преди им се изплъзна.

Както не бе искал да умре, преди да спи с Дариа, така сега не искаше да бъде с нея и да усеща, че непрекъснато я сравнява с Наташа.

Като се изтласка от стола, той влезе в къщичката, където Дариа бъркаше яйца в бяла керамична купа.

— Ядосана си на мен — каза той. — Не си го изкарвай на яйцата.

Тя не го погледна. Нито престана енергично да бие яйцата с вилица.

— Ще направя омлет. Чудно, чичо ти Том е заредил хладилника със сирене, гъби, зелен лук и, естествено, със сос „Табаско“.

— Не може без лют пипер — добави той. Тъй като Дариа бе с гръб към него, тя не видя примирителната му усмивка. — Няма нищо чудно в това, че добре е заредил килера. Според традициите на акадите готвенето е мъжка работа. За тях е нещо като обред момчето да готви първата си супа от бамя, докато връстниците му играят на буре — това е игра на карти.

— Колко прекрасно.

Тонът ѝ говореше друго. Все още, без да го погледне, тя сложи бучка масло в една тенджерка с дълга дръжка.

Рурк знаеше, че заслужава такова мълчание от нейна страна, но не искаше да тръгва, без да си изяснят нещата.

— Не съм допускарал, че си от жените, които се сърдят.

Дариа въздъхна, остави купата на издраскания дървен плот и се обърна.

— Струва ми се, че не се сърдя. — Тя отново въздъхна, потегчено от първия път. — Всъщност сигурна съм, че не се сърдя. Не бих могла да си върша работата, ако не можех да пренебрегвам някои неща.

— При работата е по-различно.

— Да.

Тя отново хапеше долната си устна така, както според него никога не би направила в съда. Това събуди у него желание да я целуне, за да ѝ отнеме болката от незаслужено жестоките му думи.

Маслото в тигана, който Рурк използваше обикновено да пържи морска котка, започна да пращи. Като се пресегна покрай нея, той изключи газта.

— Може и по-късно да хапнем. Точно сега трябва да разговаряме. За Москва, за Наташа и най-много — за нас.

Поне си призна, че има такова нещо като „нас“. Дариа реши, че това все пак е някакъв прогрес.

Но не му отговори, нито пък се възпротиви, когато той хвана ръката ѝ, сплете пръстите си с нейните и отново я изведе на терасата.

Дариа не знаеше какво ще да ѝ каже, но не очакваше от него да сподели житейската си история. Когато започна да ѝ разказва за детството си, за това как бяха израснали с Майк, Шейн и майка им, тя усети, че Рурк не бе говорил често за това. След като знаеше колко много държи на този човек, Дариа остави надеждата да пърха в сърцето ѝ.

— Разбира се, в това голямо семейство мама трябваше да замества и баща ми — каза той. — Но не беше същото.

— Да. — Дариа въздъхна, като се сети за годините, които бе прекарала сама из частни училища, докато родителите ѝ обикаляха света. — Но поне си имал майка.

— Да. — Усмивката на Рурк бе бърза, неволна и топла. — Тя е страхотна. Ще я харесаш. А знам, че и тя ще те хареса.

Дариа бе длъжна да попита.

— Значи ще се запозная с нея?

— Ако не беше в Ню Айбириа при сестра си, щях вече да съм ви запознал. Особено след като Майк ѝ е казал, че средният ѝ син си има приятелка.

— Трудно ми е да повярвам, че е толкова невъзможно — промълви тя. В края на краищата, никой не може да стане такъв голям любовник като него, без значителна практика.

— Ти си различна. Майк веднага разбра това.

Отново пламна надеждата. Все още предпазлива, Дариа успя да я овладее.

— Предполагам, защото е детектив.

Рурк се усмихна на тази забележка с плътен гръмък смях, който тя знаеше, че винаги ще я стопля.

— Точно така — каза непринудено той. — Майк бе ченге от класа. От него ще излезе прекрасен съпруг.

— Вече го каза. Разбирам, че го правиш с добри намерения, но когато приключиш с мен, няма да успееш да ме прехвърлиш на брат си, защото това не ми допада. Подозирам, че няма да допадне и на Майкъл.

Рурк се чудеше какво ли би станало, ако направо ѝ кажеше, че не бе убеден, че изобщо някога ще приключи с нея. Тъй като тази мисъл бе твърде нова за него, за да я сподели, той я запази за себе си. Засега.

— Само исках да те предупредя...

— Смятай, че съм предупредена. А вие, братята О'Мали, не сте ли допускали, че според майка ви може животът ѝ да не е провален? Че времето, което е прекарала с баща ви, си е заслужавало всичките тези години, през които той е преследвал мечтите си?

— И през ум не ми е минавало. — Рурк много добре знаеше, че Майк също не бе мислил така. От тримата братя Майк най-много мразеше баща им заради това, че бе напуснал семейството.

— Защото си мъж.

— А ти? — попита Рурк с нескрито любопитство. — Би ли се примирила с това мъжът ти да се появява неочаквано през няколко месеца? Дори през няколко години?

— Не. — Този път тя не го изненада. Отговорът ѝ беше точно такъв, какъвто очакваше. От какъвто се страхуваше.

— Когато се омъжа, ще бъде за мъж, готов да ми бъде равностоен партньор. А не виждам как би могъл да прави това, ако не е вкъщи.

Рурк също не си го представяше. Което бе неговата дилема, ако възнамеряваше да живее с Дариа. Но не възнамеряваше, убеждаваше се той. По дяволите, не възнамеряваше!

— Ти би могла винаги да пътуваш с него.

— Не обичам войните. Не обичам да чета за тях по вестниците. Не искам да ги гледам по телевизията и не ми трябва да пътувам там, където има война, за да се убедя лично в това.

— Никой не ги обича.

Тя го изгледа продължително.

— Но ти с военни репортажи си изградил кариерата си.

— Така е. Все пак не ти ли минава през ума, че може би вече съм малко уморен да гледам как умират невинни хора, само защото няколко алчни акули не могат да се споразумеят без кръвопролитие?

— Ако е така, може би трябва да преосмислиш избора си на кариера.

Нежният ѝ тон прикри вълнението.

— След като вече повдигна въпроса, искам да ти кажа, че се прибрах, за да направя точно това. — Той видя как надеждата се прокрадна и заблестя в златистите ѝ очи и този път установи, че няма сили да я унищожи. — Бях решил да напусна телевизията.

— Да напуснеш ли? Защо?

— Прецених, че трябва или да напусна или да вляза в затвора. Защото се поувлякох и убих мъжа, отговорен за бомбената експлозия, при която загина Наташа. Убих го с голи ръце.

Шефовете в телевизията бяха прави, неохотно си призна Рурк. Той бе отишъл твърд далеч. Явно, че след като толкова години бе отразявал най-жестоките неща, които хората си причиняват, някои човешки инстинкти у него бяха умъртвени.

Дариа сведе поглед към ръката му, която все още държеше нейната, опита се да си представи, че е способна на такова насилие, но не успя.

— Малко ми е трудно да си го представя.

Той повдигна рамене.

— Защото не си била там. Наташа беше метреса на един от шефовете на руската мафия. Един ден дойде в хотелската ми стая и обеща да ми даде вътрешна информация за това как работи мафията. Каза ми още, че има чувството, че любовникът ѝ се опитва да я убие.

Тези думи оказаха точно въздействието, което Рурк очакваше.

— Нищо чудно, че не ми се доверяваш — промълви тя.

— Тогава обстоятелствата бяха мистериозни, също както сегашните.

Сигурно е невероятно трудно да играеш ролята на рицар в блестящи доспехи, който спасява девойки, изпаднали в беда. Самият Рурк бе убеден, че ако живееше по времето на рицарите, доспехите му щяха да са доста потъмнели от неупотреба.

— Но ти все пак се обвърза с мен — каза тихо Дариа. — За материала, който ще подготвиш.

— Не. — Той поклати глава и срещна въпросителния ѝ втренчен поглед. — Още от началото се опитвах се да се убедя, че е заради него. Че ти за мен не означаваш нищо повече от този материал. Но се заблуждавах. А колкото до рицаря с бляскавите доспехи, искам да ти кажа, че не съм почувствал кавалерски инстинкт да защитавам някоя девойка в беда. Защото, скъпа, повярвай ми, че след Москва, това е последното нещо, което е минавало през ума ми.

Той подпря с длан едната ѝ буза.

— Вярваш ли в съдбата? Или в предопределението?

— Струва ми се, че не.

— И аз не вярвах. Но през последните два месеца се опитвах да си дам сметка какво сбърках в Москва. Как можах да направя толкова фатална грешка в преценката си, след като винаги съм се гордеел с верния си инстинкт. Сега разбирам, че всичко, което е станало в Москва, е било предопределено да се случи, за да се върна след това тук, в Ню Орлийнс точно по това време и да срещна теб.

На Дариа ѝ бе забавно да чуе тази директна декларация. И реши, че е дошло време да бъде също така искрена.

— Може би сега е моментът да си призная, че от години си падам по теб.

— Шегуваш се.

Рурк бе чувал тези думи от много жени. Но те бяха групарки, които се движеха около репортерите, висяха по баровете на хотелите, където се събираха журналисти, както други жени пък се тълпяха по спортните барове, като се надяваха да се запознаят и да преспят с някой спортист. Като по-млад с удоволствие се възползваше от това, което те му предлагаша. Напоследък обаче, макар че не възнамеряваше да става светец, беше много по-придирчив.

— Нямах вид на изненадан. — Бузите ѝ порозовяха и красиво обагриха очите ѝ. — Ти си много добър в работата си. И, разбира се, изглеждаш много шик с ризите с еполети.

— Всеки може да си ги купи в Банановата република.

— Да, но не всеки може така да се перчи с тях. — Усмивката ѝ бе кратка и блестяща. — Предполагам, че когато съм те видяла за първи път в „Блу Байу“, съм объркала истинския мъж с телевизионния образ.

Повечето жени правеха така, когато искаха да легнат с него.

— А сега?

— Разбирам, че мъжът е дори по-добър от телевизионния репортер.

Нека другите жени да се пукнат от яд, реши Дариа. Защото независимо дали Рурк беше наясно или не, тя възнамеряваше да го задържи.

— Точно това очаквах да кажеш, скъпа.

Рурк пак я целуна продължително, прочувствено, целувката бе красноречива и обещаваща бъдеще, което той още не бе готов да ѝ предложи.

— Разбира се, не мога да кажа, че се изявяваш като голяма познавачка на мъжете.

Тя отдръпна глава.

— Отново става въпрос за Джеймс, нали?

— Той е боклук, Дариа. Беше побойникът на класа, а сега като има власт, сигурно е станал още по-лош. Изобщо не мога да разбера как такава интелигентна жена се е забъркала с него.

— Джеймс беше прокурор.

— И какво от това?

— Беше ми приятно да имам някого, с когото да си говоря за работата.

— По дяволите! И аз обичам да си говоря за работата с разни репортерки, но никога не съм изпитвал необходимост да се женя за някоя от тях.

— Не знам как се стодих за него — призна си тя. — Преди около шест месеца дойде у дома, излязохме на вечеря и изведнъж той извади един пръстен. И като не знаех какво да кажа...

— А думичката „не“?

Тя въздъхна.

— Отначало казах „не“. Но Джеймс умее да убеждава. Той изложи много логичния аргумент, че ще направим идеален екип.

— Не съм убеден, че влюбването и женитбата имат нещо общо с логиката.

— Може би имаш право.

— Обичаше ли го?

Дариа вдигна към него поглед, изпълнен с любопитство.

— Защо се интересуваш?

Рурк сви рамене. Той самият си задаваше този въпрос и не хареса отговора, до който стигна.

— Казах ти, че Джеймс е боклук и побойник. Не ми харесва да си изцяло под негова власт.

— Повярвай ми, Рурк — твърдо каза тя, — нямам намерение да бъда под ничия власт.

Като реши, че разговорът отново бе задълбал в лични проблеми, Рурк го насочи към неотложните неща.

— Наистина трябва да тръгвам.

Устните му потърсиха нейните.

— Преди това закуси — промълви Дариа, отдавайки се на целувката.

Той беше гладен. Но не за омлет.

— Имам по-добро предложение.

Рурк стана, взе я на ръце и я отнесе на мекото широко легло.

Любиха се по-сладко от всякога. Отношенията им бяха стигнали дотам, че можеха да се радват един на друг бавно и с наслада, идваща от обвързаност, за която все още никой не бе споменавал.

По-късно ще има време за красиви разговори, реши Рурк, следвайки Дариа в забравата. Защото беше сигурен единствено в това, че нищо и никой не може да им попречи да имат общо бъдеще.

Дариа беше толкова мила, толкова сладка. Рурк я погледна как леко спи, представи си как до края на живота си се събужда до тази жена и се зачуди, как му се е паднало толкова голямо щастие. Почувства се толкова добре, че едва не се засмя на глас. Но колкото и да искаше завинаги да я държи скрита при реката, знаеше, че за тях нямаше да има живот, ако тези, които искат да я убият, не бъдат прибрани зад решетките. Една случайна, твърде неосъществима мисъл проблесна през ума му — да избяга с нея на някой много далечен остров, да променят имената си и да живеят инкогнито сред туземци. Но дори да прибегнеха до такава хитрост, нямаше да бъде честно. Нито към Дариа, нито към семейството му.

Може би на времето изобщо нямаше да обърне внимание на това. Но след като се върна в Луизиана, Рурк осъзна колко важно бе

семейството. Въпреки че мисълта някоя жена да забременее от него винаги му е била противна, той се усмихна като си представи как един ден ще каже на Мери О'Мали, че с Дариа ще я направят баба.

Тази мисъл продължи да му доставя удоволствие и когато тихо се измъкна от леглото, събра дрехите си и излезе на терасата да са облече, за да не я събуди. Тя имаше нужда от сън. Рурк реши да ѝ остави бележка, като дори пред себе си не искаше да си признае, че не му се щеше да се сбoguва с нея. Дори за толкова кратко време, за да отиде до магазина за стръв и да види какви съобщения му е оставил Майк.

Рурк ѝ написа бележка на гърба на парче от плик, след това извади лодката от къщичката и включи мотора чак когато се отдалечи, за да не би шумът да събуди Дариа. Като започна да се движи из водите на блатистия речен ръкав, които знаеше като пръстите на ръката си, Рурк си наложи да не мисли за Дариа и се съсредоточи върху задачата си да спаси живота ѝ.

Дариа бе разочарована, но не и изненадана, когато се събуди и видя, че Рурк бе излязъл. Знаеше, че бе тръгнал към магазинчето за стръв, за да провери дали Майк е открил нещо. Искаше ѝ се да бе я събудил. Ако нещо му се случеше и тя нямаше да има възможност да му каже, че го обича...

Не! Тя поклати глава и дори не желаше да допуска такава ужасна мисъл. Рурк ще се справи. Дариа не можеше да си позволи да предположи нещо друго.

Тя обу клина и маратонките, облече пуловера и отиде в кухнята, изхвърли разбитите яйца за омлет, които все още бяха в купата на плота, и седна да закуси тост с кафе.

Изнервена, тя крачеше напред-назад из къщичката в очакване на Рурк. Искаше ѝ се да бе отишла с него. Трябваше да отиде с него. В края на краищата, заради нея се бе забъркал в цялата тази история. Ами ако Майкъл иска да я попита нещо? Как можеше да помогне, след като е изолирана на края на света?

— По дяволите, Рурк — промълви Дариа, — когато се върнеш, доста ще си поговорим за равноправните отношения.

Дариа знаеше, че той прави всичко възможно за нейната безопасност, но не се ядоса на раздражението си. То ангажираше

съзнанието ѝ, без да може изцяло да премахне тревогата.

Тя прехвърли един куп списания и с безразличие откри, че бяха само за лов и риболов. Под списанията намери калъф с най-грозния нож, който бе виждала. За жалост, при нейната работа, пред очите ѝ бяха минавали доста такива ножове. Когато го остави на мястото му, в съзнанието ѝ проблесна спомен за подобен нож, който бе насочен срещу мъж с въже около врата.

Кръвта ѝ се смрази, коленете ѝ се подкосиха. Дариа се наведе към един дървен стол с изправена облегалка и макар че първата ѝ реакция бе инстинктивно да отхвърли от съзнанието си тази гледка, знаеше, че споменът за нея ще ѝ даде важен отговор.

Виждаше ги при реката такива, каквито си ги спомни и преди. Група мъже с ексекюторски качулки на главите и с фенери в ръце, застанали в кръг. В средата на кръга изпълнен с ужас млад мъж молеше за пощада.

— Вече получи пощада — каза един дълбок и много добре познат глас. — Дадена ти е от това, което за присмех се нарича правораздавателна система. А сега ще получиш наказанието си.

Той дръпна края на въжето, което бе завързано за клона на един кипарис. Краката на затворника увиснаха над земята.

— Това няма да ви се размине — изхлипа младежът. — Моля ви се, ако ме пуснете, няма да кажа на никого. Ще изчезна от града. Ще изчезна от страната. Ще отида...

— Можеш да отидеш само в ада.

Като каза това, мъжът се отдръпна. След миг друг мъж с качулка насочи пушка към рамото му. Въпреки продължаващите молби на затворника, Дариа успя да чуе звука от зареждането на пушката. Осветени от трепкащата светлина на фенерчето, очите му бяха широко отворени и ужасени. И после нещо стана. Изражението му се промени и той погледна студено и злобно, както гледаха мъжете, решили да го убият.

— Може и да отида в ада, но вие ще ме последвате там — заплаши ги той.

— Нищо чудно. — Гласът, който тя позна, отвърна с приятен тон, който рязко контрастираше с кошмарната гледка. — Но ти ще си първият.

Той направи леко движение с ръка. Само след миг звук от изстрел отекна като оръдеен залп из блатистия речен ръкав. В гърдите на затворника се отвори рана, дълбока колкото юмрук. От умиращото му сърце бликна кръв като от гейзер.

Мъжете стояха мълчаливо и гледаха как земята попива жизнените сили на затворника. Щом краката му престанаха да се поклащат и кръвта му спря да тече, те отрязаха въжето и с плясък захвърлиха трупа във водата.

Когато свалиха качулките си, Дариа, онемяла от шока, видя как полицаи и съдии — все хора, които лично познаваше и с които ежедневно работеше, се ръкуваха с водача си Джеймс Будро.

— Боже мой!

Тя захлупи натежалата си от болка глава и заплака така, както не можеше да заплаче през онази нощ.

Изведнъж нахлуха всички спомени. За шестмесечното разследване, което я бе отвело тогава на реката, за подозрението, което не бе посмяла да сподели с никого — включително и с мъжа, за когото щеше да се омъжва.

Дариа повдигна глава и погледна пръстена с диамант, който подигравателно проблясваше на лявата ѝ ръка. Тя винаги се бе гордяла, че разбира човешката природа. Но единствения път, точно когато бе изключително важно, направи фатална грешка.

Тя стана и продължи нервно да крачи. Трябваше да каже на Рурк това, което си бе спомнила. Но как?

— По дяволите!

Дариа излезе на терасата и погледна ширеция с мили безлюден блатист речен ръкав. Нямахше как да се свърже с Рурк. Нямахше избор. Можеше само да чака, докато той се върне. И да се надява тогава да не е много късно.

Магазинчето за стръв бе типично за тази област — изградено от кипарисово дърво, с ламаринен покрив, имаше везни, на които мереха улова през деня, както и капани за раци и цистерни, пълни с дребни рибки за стръв. Табелка над вратата, написана на ръка, информираше рибарите, че ако продадат улова си там, би трябвало от същото място да купят и стръв.

Имайки предвид, че по тези места бързането е израз на най-голяма грубост, Рурк си наложи да прекара деня с няколко мъже, които седяха на кея и ядяха барбекю, пиеха бира, разговаряха за времето, риболова, за успехите или неуспехите си в лова и улова с капани и, както винаги, за проклетите нефтени компании, от които хората по речния ръкав малко се замогнаха, но повече нанесоха вреда на околната среда.

— Няма да мине много време и животът такъв, какъвто го знаем, ще изчезне — предсказа един от старите обитатели на тази местност. — Нефтеният бум е същинско бедствие. Вече няма никаква полза от фермите за алигатори и раци. Ако хората продължават да напускат, ще стане ново Преселение на народите.

— Ако трябва да напусна, ще се поболея — каза друг мъж.

Останалите тихо изразиха съгласие. Никой не попита Рурк какво бе правил из широкия свят. Животът на тези, които помежду си местните жители наричаха „американци“, не ги интересуваше. Тук бе истинският живот. Единственият, който имаше значение. И макар че Рурк разбираше тесногърдието им, той имаше чувството, че е сред застрашени индивиди.

След като обеща да не се отчуждава от тях, той влезе в офиса и включи компютъра си към телефона на разнебитеното чамово бюро.

Майк очевидно се бе обаждал. Но Рурк намери съобщение по електронната поща веднага да се свърже с него.

— Защо се забави толкова? — попита го Майк от Ню Орлийнс.

— Малко се поразсеях.

— Естествено. Как е Дариа?

— Много е добре. И е в безопасност. — И Рурк искаше винаги да бъде така.

— Ще видим. Намерихме това, което са търсили ченгетата.

— Какво? И как?

— Шугър направи известни проучвания. Разбра, че едно дете събирало всичко оставено от хората, които са имали глупостта да отидат на гроба на Мари Лаво. Похитителят на приятелката ти го прогонил. То се върнало на другата сутрин, за да види дали няма още пари по гроба и да ги събере, и намерило компютърна дискета.

— Какво има на нея?

— Списък на делата, загубени от прокурорите през последните шест месеца.

— Е, и? Това е обществено достояние.

— Списъкът е много специален — каза Майк. — Всички оправдани са мъже. И всички много загадъчно са изчезнали от общината, след като съдът ги е оправдал.

— Няма нищо странно в това човек да иска да започне нов живот.

Въпреки че го каза, Рурк знаеше, че се хваща за сламка. Истината беше, че местните престъпници рядко напускаха мястото, на което живеят, защото там се чувстваха сигурни — бяха си изградили цяла система, която ги подкрепяше.

— Винаги има какви ли не други възможности — съгласи се Майк. — Но ние говорим за шестима души. За шест месеца.

Рурк леко подсвирна.

— Това не е всичко — каза Майк. — Излиза, че всички са изчезнали в края на седмиците, когато конгресменът Будро се е прибирал в Луизиана, за да се срещне с избирателите си. И с годеницата си.

— По дяволите! — Рурк прокара ръка през косата. — По всяка вероятност имаме работа с престъпна група, която си отмъщава.

— Така изглежда. Когато бях в полицията, се носеха слухове за някакъв Трибунал. Но никога не съм им вярвал. И никой не ме е канил да се включа в него. — Майк замълча. — Има и по-лошо.

— Какво? — Сякаш дотук не бе достатъчно зле. Рурк усети как отвътре го присвива.

— Тази сутрин Будро е пристигнал в града със самолет. Преди малко е излетял към реката с полицейски хеликоптер.

Изведнъж на Рурк му хрумна нещо. Той се допусна, че имаше много голяма вероятност Джеймс Будро да съзре къщичката. От детството им речният ръкав доста бе променен — повечето речни завои, теснини и стари корита бяха изправени и бяха изградени канали, но от въздуха...

— Май е време да се заловим за работа.

При тези думи Рурк затвори телефона, изключи компютъра и излезе от офиса.

— Трябва да тръгвам — обърна се към собственика на магазина. Хвърли една двайсетачка на тезгяха. — Това е за телефонния разговор. И за по една бира на всички.

Той придвижи плаващия кей до лодката, отвърза я и потегли с рев на мотора.

Като поглеждаше притъмняващото небе, Рурк обърна по посока към къщичката си и макар че много отдавна не бе стъпвал в църква, усети, че се моли да не пристигне много късно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дария чу далечен звук над неподвижната тъмна вода. Отначало помисли, че е мотор на лодка. Може би чичото на Рурк — Клод, се връщаше, след като бе проверил капаните за раци. Или може би дори самият Рурк идваше с новини от Майкъл. Макар че те вече не бяха необходими, след като всичко си спомни. Включително и ужасяващия факт, че злодеите убиваха жертвите си във ферма за крокодили, където много удобно се поемаше грижата за трупове.

Дария потръпна при тази мисъл. Тя се облегна на перилата и се загледа в посоката, откъдето бръмченето се усилваше. И тогава иззад един тъмносив облак видя как изскочи хеликоптер и започна да се приближава като огромна граблива птица. Когато го разпозна, че е полицейски, сърцето ѝ започна ускорено да бие и мозъкът ѝ се напрегна до пръсване.

— Трябва да има изход от тази ситуация — окуражи се тя.

В края на краищата, Дария беше интелигентна жена с безпрецедентен процент на осъдени престъпници. Ако не бе успяла да изпрати толкова много от тях в затвора, доста повече трупове щяха да бъдат превърнати в храна на крокодилите. Въпреки че умът ѝ беше като във вихър, тя се чудеше дали някой от онези сърдити мъже, които бе пратила в затвора, съзнаваше какво щастие го бе постигнало.

Когато хеликоптерът започна да кръжи наоколо и да търси място за кацане, тя изтича в къщичката.

— Що за ловджийско място е това? — извика тя разстроена, като никъде не намери нито пушка, нито винтовка, нито някакво друго огнестрелно оръжие. Всичко тънеше в мъртвешка тишина.

Изпаднала в отчаяние, тъй като изобщо не можеше да се защити от оръжието, което несъмнено носеха ченгетата, Дария грабна ножа в кожения калъф, пъкна го в колана на клина си и спусна отгоре пуловера. И като реши, че нищо няма да спечели, ако се крие вътре, тъй като те вече несъмнено я бяха забелязали, излезе на верандата и зачака.

Когато видя познатото лице на човека, който тръгна към нея, тя много се изненада.

— Джеймс! Какво правиш тук?

Усмивката му беше ослепителна и дружелюбна — същата, с каквато се явяваше по време на кампаниите си, за да агитира избирателите. Същата, с каквато я убеждаваше да се омъжи за него.

— Би трябвало да е очевидно. Теб търся. Напоследък чух много тревожни новини, скъпа.

— Така ли? Какви?

— Просто не знам откъде да започна.

Джеймс се изкачваше по стълбата и за момент ѝ мина през ум да го бутне надолу и да избяга. Но небето отново притъмняваше и явно пак приближаваше буря, а мисълта да се загуби в тъмницата посред блатата беше по-ужасяваща от всичко, което този мъж можеше да направи.

— Ако става въпрос за Рурк О'Мали, мога да обясня...

— Нищо не трябва да обясняваш. С Рурк сме стари приятели.

— Така ли? — Рурк бе представил нещата по друг начин.

— Разбира се. Иначе откъде ще знам за това място? Като деца дълго време сме прекарвали тук — ловяхме риба, хващяхме големи жаби. — Той вече беше на терасата, само на няколко крачки от нея, когато спря и се огледа. — Щом влязохме в гимназията, братята О'Мали започнаха да водят тук момичета. — Когато я стрелна с поглед, студените му безизразни очи ѝ заприличаха на очи на влечуго. — Виждам, че няма голяма промяна.

— Съжалявам. — Това бе слабо казано. Дариа искрено съжаляваше, че се бе свързала с убиец. И все още нямаше представа как да оцелее, имайки предвид ужасната участ, която Джеймс несъмнено ѝ бе подготвил. — Сигурно няма да има кой знае какво значение, ако те осведомя, че всичко стана много набързо — видях го в един бар и...

Той силно я зашлеви.

— Не допусках, че си мръсница, скъпа. — Кръвта ѝ, която вече се бе смразила, се вледени. Тонът му бе толкова приятен, колкото, преди да убие наркотрафиканта. — Всъщност ако знаех, че си от жените, които лягат с всеки, който им обърне внимание, никога нямаше да ти предложа да се сгодим.

Усмивката му — два реда студени бели зъби, не достигна до очите му.

— Като представител на жителите на Луизиана, аз съм длъжен да се ожения за подходяща жена. — Той прокара пръсти там, където кожата ѝ бе почервеняла от шамара. — Очевидно, това не си ти.

— Очевидно. — Тя свали пръстена и му го подаде. — Прав си, не заслужавам...

Още един шамар, този път по другата буза, я прекъсна по средата на изречението и тя изпусна пръстена.

— Достатъчно дълго си поиграхме. Къде е?

— Кое?

Той пак я удари, този път толкова силно, че ѝ се привидяха звезди.

— Дискетата. Къде, по дяволите, е дискетата?

— Не знам. Това е истина! — извика тя, като този път вдигна ръка, за да се предпази от неговата, която се бе свила в здрав юмрук. — Беше у мен в хотела, когато видях, че Мартин е мъртъв. Но после твоят наемен полицай-главорез, ме замъкна в гробището, чантичката ми беше отворена и когато дойдох на себе си в болницата, дискетата я нямаше.

Той присви очи.

— Ако лъжеш...

— Не лъжа.

Джеймс я изгледа с продължителен и изпитателен поглед и сви рамене.

— Това няма значение. Дискетата нищо не доказва. Само води до любопитни предположения. Ако ти не свидетелстваш какво си видяла на реката...

— Нищо не съм видяла — каза бързо Дариа. Прекалено бързо, разбра тя, като видя как красивото му разстроено лице придоби доволно изражение. По дяволите! Тя просто се опита да налучка. И ей така го изтърси. Страхотно!

— Не вярвам да се надяваш, че ще си замълча за това.

— Ти ли? Госпожица Праволинейната Загубенячка? — Той се засмя на хрумването си. — Нито за миг.

Дариа смени тактиката.

— Защо, Джеймс? — попита тихо тя. — С цялата си популярност, при успехите, които жънеш, защо пое риска да убиваш тези хора?

— Те не бяха хора, скъпа. Бяха боклуци. Дори още по-лошо — помия. За отвратителните си престъпления заслужиха смъртно наказание.

В категоричния му тон нямаше и нотка угризение на съвестта.

— Но съдът ги оправда.

Отговорът му беше цветиста злобна ругатня.

— Ако ти и колегите ти си бяхте свършили работата както трябва, те никога нямаше да бъдат допуснати до порядъчното общество. Но ти и онези некадърни прокурори се провалихте, Дариа. Ето защо ние трябваше да свършим вашата работа.

— Ние, Трибунальт. — Докато чакаше Рурк, тя си бе спомнила с най-големи подробности всичко, което бе разкрила за бандата престъпни ченгета и съдии.

— Дариа, ти си умно момиче. Много жалко, че това ще ти струва живота.

— Като говорим за убийства, защо уби Мартин? Той не знаеше никакви подробности по делото.

— Нямаше как да разберем какво си му казала. И, за жалост, един от хората ми се разгорещи малко повече, отколкото трябваше.

— Няма да ти се размине, наясно си, нали? — спокойният ѝ тон прикриваше изпънатите ѝ до краен предел нерви. — Рурк знае всичко.

— Твоят любовник ще умре още преди да е настъпила нощта. Брат му — също.

Тя за момент затвори очи от силна болка при мисълта за смъртта на мъжете, които бяха рискували живота си за жена, която познават едва от четири дни.

— Моля те, Джеймс, ако убиеш Рурк...

— О, скъпа, повярвай ми, ще го убия. Всъщност имам намерение лично да се заема с двамата братя. Тези О'Мали ми досаждат от години. Дори преди Рурк да реши да спи с годеницата ми. За мен ще бъде удоволствие да ги видя как ме молят за милост.

— Те никога няма да се молят.

Той прокара ръка надолу по бузата ѝ като пародия на милувка.

— Повярвай ми, Дариа, след няколко часа те ще ме молят да ги отърва от мъките им.

Пръстите му се плъзнаха по челюстта ѝ, надолу по гърлото и се спуснаха под деколтето на пуловера ѝ.

— Виж какво — промърмори той — може би ще поискаш да гледаш. След като си легна с теб за последен път.

Дариа се закле никога повече да не разреши на този мъж, на този убиец, да я докосне с пръст. Тъй като беше явно, че ще умре, тя бе решена да се бие и отчаяно се чудеше как най-добре може да си послужи с ножа, когато нещо изпращя и я разсея.

— По дяволите! — Джеймс включи мобифона, който Дариа не бе видяла на колана му. — Какво има?

— От залива бързо се придвижва насам буря — каза безпльтен глас. — Ако не напуснем веднага, може да ни застигне.

Джеймс изруга. Очите му като на влечуго, отново бавно се плъзнаха по Дариа.

— Предполагам, че по-късно ще имаме време за удоволствия и игрички — каза замислено той. — Всъщност сега си мисля, че като свърша с теб, може да те предам на другите членове на Трибунала. Като награда за добре свършена работа.

Дариа би посегнала с ножа върху себе си, но не и да допусне да се случи такова нещо. Все още имаше време, реши тя. Докато беше жива, имаше надежда за бягство.

Джеймс извади един пистолет от кобура под сакото си и го насочи към нея.

— Чу го какво каза. Да тръгваме.

Тъй като нямаше избор, тя слезе по стълбата, като се опасяваше, че качи ли се в хеликоптера, Рурк никога няма да може да я намери. Трябваше да разчита само на себе си.

В хеликоптера тя веднага позна ченгето.

— Значи си ти!

Мъжът, който за малко не я уби в гробището, имаше наглостта да се ухили.

— Много ми е приятно, че пак те срещам. — Циничният му поглед разкриваше намеренията му.

— Светът е малък — промълви тя. — Сега, след като и тримата сме заедно, вероятно ще кажеш на Джеймс какво мислиш за него.

— За какво говори? — Погледът на Джеймс се отмести от Дариа към пилота, който сви рамене.

— Кой знае? Жена. Те всички лъжат.

Пилотът запали мотора и хеликоптерът се издигна от твърдата земя, на която бе кацнал сред блатата. Сърцето на Дариа се сви, като гледаше как къщичката на Рурк се смалчаваше все повече и повече.

— Според него не те бива много като мъж — каза небрежно Дариа. — Всъщност струва ми се, че имаше предвид, че си обратен. — Тя погледна пилота. — Не каза ли точно така?

Пилотът я стрелна с унищожителен поглед.

— Кучка!

— Това много изяснява нещата — каза кротко той. — Но няма да мине, Дариа.

— Кое няма да мине?

— Да ни накараш да се скараме заради теб. Преди всичко, не го заслужаваш. — Сега бе негов ред да погледне пилота. — Тя е фригидна. През цялото време, когато бяхме заедно, не си спомням дори един път да е имала оргазъм.

— Нали знаеш какво казват хората — отвърна Дариа, когато трясък от гръмотевица надви шума на витлото над главите им. На хоризонта проблесна светкавица и дъждът започна да удря по предното стъкло на хеликоптера. — Няма фригидни жени. Има само лоши любовници. Твоят приятел ме убеждаваше почти в същото.

— Ти ми заяви, че си девствена — изръмжа пилотът.

— Не е лъжа — отвърна Дариа. — И Джеймс се съгласи, че това, което ти казах, до голяма степен е вярно. Той никога не ме направи истинска жена. — Тя въздъхна. — Всъщност не знам дали го може. — Дариа се обърна към бившия си годеник. — Рурк може — продължи небрежно тя, сякаш не говореше за нищо друго, освен за времето, което ставаше все по-лошо. — Не успях да преброя колко пъти се освободих за една-единствена нощ. Ами — гласът ѝ спадна до пониските регистри — той дори ме доведе дотам, че изкрещях.

Както се бе надявала, думите ѝ разпалиха ревност у Джеймс. От яката му нагоре се разля тъмночервена руменина и покри лицето му.

— Аз ще те накарам да крещиш.

Той я притегли към себе си, пхна ръка под пуловера и стисна гърдата ѝ, като ѝ причини повече болка, отколкото удоволствие.

Другата ръка се насочи към колана с намерение да свали клина ѝ.

Когато Дариа отблъсна интимните му набези, той се препъна в пилота, който отново изруга.

— Ако си решил да изнасилваш мацката, защо не почакаш, докато приземя тая птица? Защото така ще ни убиеш всички.

Джеймс се обърна към пилота, който стабилизираше клатещия се хеликоптер.

— Ти си гледай в кормилото — изръмжа той. — А после, щом я загрея, може и да ти дам възможност да докажеш дали си чак толкова способен.

Това беше шансът, на който Дариа се надяваше. Тя измъкна ножа от калъфа под пуловера си и се нахвърли на Джеймс в гръб. В последната секунда той се обърна към нея и ножът го намушка в рамото. Като изрева от болка и ярост, Джеймс я отблъсна. Дариа тежко падна върху пилота. Крещейки и ругаейки, той се мъчеше да възстанови контрола си върху хеликоптера, който изведнъж започна да се върти надолу в зашеметяващи кръгове.

Дариа нямаше представа за колко време хеликоптерът падна. Сякаш цяла вечност се въртяха, търкаляха и крещяха. Тя изгуби равновесие и изобщо нямаше представа кое е горе и кое — долу. Пред очите ѝ се появиха тъмни петна. Хеликоптерът с трясък падна във водата. Настъпи мъртвешко спокойствие.

Трябваше да мине малко време, докато Дариа осъзнае, че все още е жива. За да разбере, че и двамата мъже са повалени и да усети миризма на бензин. Макар че Джеймс твърдо бе решил да я убие, Дариа се почувства ужасно, когато застана над безчувственото му тяло, за да достигне вратата на хеликоптера, която беше над главата му. Отначало вратата не помръдна. Тя я натисна по-силно. След това — още веднъж. Крещейки от притеснение, Дариа продължи да натиска. Вратата подаде и тя успя да я отвори достатъчно широко, за да се измъкне през пилотската кабина.

Полутичайки, полуплувайки, тя премина през блатото, като се мъчеше да се добере до твърда почва, докато шибацият я студен дъжд се изсипваше върху нея като куршуми. Тъкмо когато успя да допълзи до по-висока блатиста земя и като дишаше тежко и кашляше се изправи се на колене с тяло, превито на две, изведнъж се разнесе проглушителен трясък. Тя вдигна поглед точно в мига, в който

хеликоптерът разклати блатистата вода и се издигна като ослепително огнено кълбо, изгарящо кожата ѝ като пещ.

После мрак обви всичко.

Рурк тичаше към къщичката през реката, ужасен, че прекалено много ще закъснее, когато чу звука от хеликоптер. Видя го как се издига над дърветата, отдалечава се от къщичката и предпочете да са взели Дариа за заложничка, вместо да са я убили на място. Като се опасяваше, че няма да успее да се върне навреме, той изруга и се опита да вземе решение какво да прави, когато от това, което видя, сърцето му щеше да се пръсне.

Хеликоптерът се спускаше.

— Не!

Рурк гледаше ужасен как хеликоптерът падна във водата. Изкрещя, когато експлодира.

Дариа не може да е там, каза си той. Опитът го беше научил, че в живота нямаше справедливост. Но Рурк не искаше да вярва, че съдбата, Бог или каквито и да било сили, които направляваха живота му, са толкова жестоки, че да го принудят да гледа как две негови любовници загиват при експлозия.

Когато видя как загина Наташа, реши да напусне тази работа.

Ако Дариа беше в хеликоптера, когато избухна, Рурк знаеше, че вече няма да му се живее.

Дариа лежеше върху студената мокра земя. Макар че дойде в съзнание, все още беше зашеметена. И потресена. Опита се да концентрира замъгления си объркан ум, когато ѝ се стори, че над дъжда и гръмотевицата надделя познат звук.

— Не е Рурк — помисли предпазливо Дариа. — Бълнуваш. Той няма да знае как да те намери.

Но когато умът ѝ се проясни, тя прецени, че огънят, който вече бе започнал да угасва, несъмнено може да е привлякъл вниманието на някого.

Може би изобщо не е Рурк. Може някой трапер, видял експлозията, да иска да се приближи от любопитство.

И това ще е добре дошло.

— Ще ми помогне да не остана тук през нощта — каза тя, като потрепери.

Звукът се усилваше все повече и повече. Дариа успя да се изправи на колене и да погледне през завесата на ледения дъжд. Гледаше и чакаше.

И тогава го видя как изтласква плоскодънната лодка от водата и тича към нея. Тя пак се опита да стане, но краката ѝ не я държаха. Започна да пълзи към него с лице, облято от радостни сълзи и вади дъждовна вода.

Сърцето му биеше толкова силно и бързо, че на Рурк му се струваше, че получава сърдечен пристъп. Краката му не го държаха и когато стигна до нея, падна на колене и я прегърна. Целуна я по очите, по изприщеното ѝ лице, по слепоочията, по клепачите, вкуси солени сълзи, без да знае дали са негови, или нейни.

Рурк винаги бе изкарвал хляба си със слово. Когато прекарваше лодката през блатистия речен ръкав, през ума му мина всичко, което искаше да каже на Дариа. Всички обещания, които искаше да ѝ даде. Но по-късно щеше да има време за това. Цял живот — мислеше си той, необичайно учуден.

Рурк нежно обви лицето ѝ с длани.

— Ще се омъжиш за мен.

Дариа се смееше и плачеше едновременно.

— Това предложение ли е?

— Не прилича ли на предложение?

— Прилича. — Чудесно, славно, божествено предложение!

— Боже мой, ето какво получавам за това, че съм се влюбил в юристка — изръмжа той. — Ще кажеш ли просто „да“, по дяволите?

Рурк я обичаше! И не само. Той бе казал тези думи на глас. И макар че Дариа бе готова да чака за тях колкото беше необходимо, удоволствието от това, че ги чу, я сгря от главата до петите, и тя изведнъж забрави за дъжда, студа и ужаса, който бе преживяла.

— Да, дявол да го вземе!

Дариа се засмя, като видя как на Рурк явно му олекна. И повдигна лице към него за целувка.

Издание:

Джоан Рос. Рицарят от Ню Орлийнс

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина“, София, 2001

Редактор: Теодора Давидова

ISBN 954-732-035-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.